

ŽIVOT MELANIE
PASAČKY LA SALETTSKÉ

ŽIVOT MELANIE

PASAČKY LA SALETTSKÉ,
JEJŽ SAMANAPSALA
LÉTA PĀNĚ
1900

JEJÍ
DĚTSTVÍ
1831–1846

ÚVOD NAPSAL
LEON BLOY

Z FRANCOUZSKÉHO PŘELOŽILI
»ŽIVOT MELANIIN« OTTO ALBERT TICHÝ,
»ÚVOD« LEONA BLOY JOSEF FLORIAN.

Josef Florian

NÁRODNÍ KNIHOVNA

1001247621

1001247621

DVĚRÉ DÍLO

SWAZEK OSMNÁCTÝ. - V LISTOPADU L. P. 1914.
POŘÁDÁ A S POMOCÍ BOŽÍ A PŘÁTEL
STUDIA V SEDMI SWAZCÍCH DO ROKA
VYDÁVÁ ANTONÍN LUDVÍK STRÍŽ
V STARÉ ŘÍŠI NA MORAVĚ.

Zd 2174

12/650/88

Ant. Flor.

12/320 9

. . . abych se stala pravou obětí Našeho Pána Ježíše Ukřižovaného, bych ho milovala nade *všecko* a bych ho milovala za všech okolností, všude a ve všem, a bych konala ve všech věcech jeho svatou vůli.

Vaše nejponíženější nehodná

*Sestra Marie z Kříže, Oběť Ježíšova,
Bosá Karmelitka nehodná.*

Z listu Melaniina r. 1857.

ZLOMEK JINÉHO LISTU MELANIINA.

Karmel House, 14. dubna 1855.

Drazí rodiče. . . Modlete se, abych neumřela na svém lůžku, jako tato milá sestra, ale aby mi stali hlavu a by mi roztrhali celé tělo pro lásku mého Ježíše. Doufám, že se to brzo stane; nemohu se ubrániti a neprositi Pána Boha, aby ti milí protestanti přišli mne rozsekat na kusy nebo mne dali péci do hezkého ohýnku, a zachce-li se jim potom snísti mne, budu velmi spokojena, poněvadž tak aspoň na něco budu v životě tohoto světa.

Vaše nejuctivější dcera

**MARIE Z KŘÍŽE,
Obět Ježíšova, řeholnice karmelitka.**

**MĚ PŘEDRAHÉ DCEŘI
MAGDALENĚ!**

Zde jest kniha, kterou jsem pro tebe dávno schraňoval. Není skoro ani ode mne, protože jsem k ní napsal jenom PŘEDMLUVU. Ale nad mými stránkami pomíjejícími a zkomírajícími, do nichž jsem přece vložil celé své srdce, uvidíš duši, vznešenou a naivní duši jako nebe, té Pasačky z Ráje, jejímž přepokorným představovatelem se prohlašuju.

Jsi zaslibena svou matkou před svým narozením Neposkvrněnému Početí; i nauči tě Melanie, lépe než sám bych tě

naučil, že Svatá Panna upravdě byla, dokud hor a propastí ještě nebylo, Jedinou vyvolenou, by byla jednoho dne Jediným Zdrojem Boha, „jediným vrcholkem bláta bez poskvrny, na něž mohl Spasitel vložit svou nohu na zemi.“

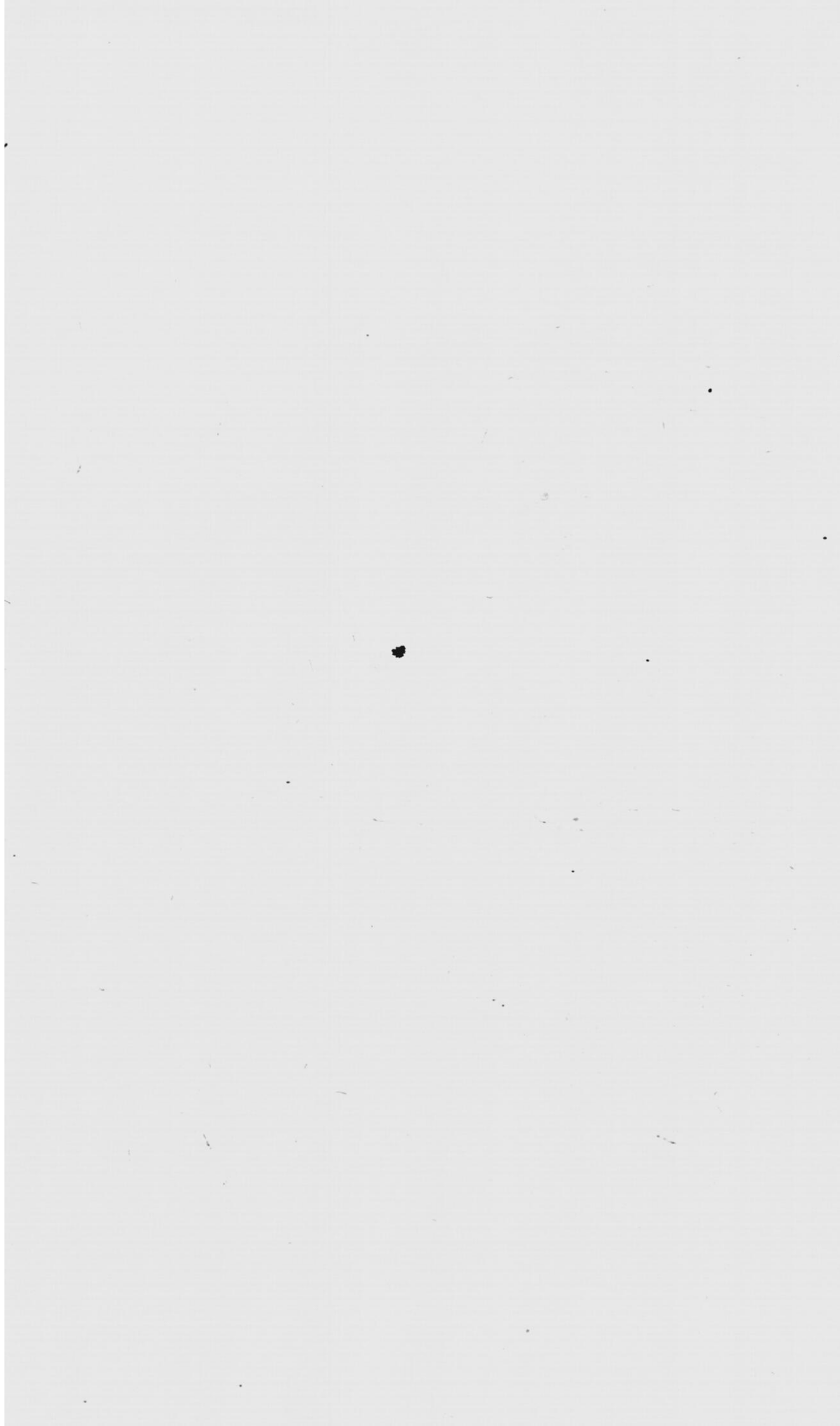
Nic než tato myšlenka, den ze dne v tobě vzrůstající, učini tě svatou, chceš-li a — odvažuju se to říci, — i když bys tomu nechtěla.

Neposkvrněné Početí jest tvoji zvláštní hlubinou. Každý má svou hlubinu. Světelná propast jest chtěna pro tebe, a nebudeš moci nikdy z ní vyjít, o blažené dítě mých trýzní.

Na slavnost svatého Michaela Archanděla, 1911.

LEON BLOY

ÚVOD

I.

Ascende superius.

Mezi křesťany, kteří nezavrhují zázraku La Salettského, nikdo by nesměl tvrditi, by se nepovznesl k heroismu směšna, že obě Dítky Svědkové byly snad něčím jiným než nevzhlednými a chatrnými nástroji.

Vůbec považuje se za pravdu nespornou, že byli r. 1846 venkovánky velmi hrubými, ne-li blbými, proto takoví vyvoleni, aby vynikla tím lépe zřejmost nadpřirozeného zjevení.

Leda že v nejzazším ústupku přisoudili by zá-
kmit intelligence Maksiminovi, který neuveřej-
nil svého Tajemství a který jest proto mnohem
méně tísniv než jeho družka. Spisovatelka dě-
jin prvních let poutního místa, slečna des Bru-

lais, představuje ho jako chlapečka krajní živosti, jenž někdy, vně svého přísného poslání vypravovatele, vyváděl dosti zábavné kousky bujnosti. Ale ničeho, naprosto ničeho nepovoluje se Melanii.

Toť „*ubohé neviňátko*, vzdorovitá paličatka“, neschopná porozuměti ať čemukoliv z odpovědí, velmi často neobyčejných, které jí bývají vnukány. Tak mluvila o ní tato slečna des Brulais, osoba výborná, toť jisto, ale jak jen možno učitelka a dvacekrát neschopna tušiti tajemství tohoto neslýchaného povolání.

Po šedesáti pěti letech slavnou Melanii, jež zemřela r. 1904, více potupují než kdy jindy. Když názoru o blbosti nebylo již možno hájiti, mluvilo se o přetvářce, o tuláctví, o zločinné vzpouře, o . . . špatných mravech. Kněží, ba i biskupové, na nichž bylo doporučovati své duše bez lásky této panně plné zázraků, naopak proti ní běsnili, někteří tak, až se z toho vztekli a vzteklostí tou zemřeli; zjevujíce tak jedinečnou důležitost a nepodobné předurčení své oběti. Vidíme ještě církevníky, o nichž možno věřiti, že jsou ctíhodni, jimž rovnováhu zvrtné pouhé jméno Melaniino a pobuřuje je až k zuřivosti. Ba jsme pokoušeni ptáti se, zda počet těchto neduživců se nezvětšil.

Až historie Pasačky bude známa, svět žasne nad neuvěřitelnou číslicí hanobitelů, zatvrzelých až do odpadnutí; zoufalců až do smrti v křechách, z pouhého bytí přepokorné dívky, již nebylo možno odsouditi nebo vystaviti na pranýř a nebýti zasáhnout do nejhlubších útrob.

Tato historie, skrývaná více než půl století s úžasnou prohnalostí a neskonale málo známa, jest z nejrušivějších a nejtragičtějších. Strojili mne, že budu jejím autorem, a budu jím snad jednoho dne. Poněvadž nezbytné dokumenty mi byly odepřeny, zvláštním štěstím a milostí přece mohu uveřejniti historii prvních let jejího života, jak ji *sama* napsala, poslušna jsouc jednoho ze svých zpovědníků.

II.

Melanii bylo tehdy šedesát devět let a žádali na ní, by psala francouzsky, což bylo nesnadno. Poněvadž bydlela více než pětadvacet let v rozličných krajinách Itálie, zvykla mluvit a myslit v italštině, její vypravování nemohlo býti leč *překladem* velmi naivním, přeplněným nedobrovolnými italianismy. Jest stejně vzdálena u-

mění psáti jako úmyslu býti příjemnou ať komunikativní, a přece její prostinké vypravování jest tolik neobyčejno, že možno říci s jistotou, že není v historii všech svatých autobiografie podobné. *Autobiografie dítěte!*

Neboť Melanie znovu se stala pro to malým dítětem. Ona, tak veliká a tak silná ve své korespondenci ženy, když pohlíží na svět, přestává úplně vědět, že svět jest. Neví o něm opravdu ničeho, nemá leč přičiněti se, by o něm ničeho nevěděla. Jsou jí tři léta, jsou jí čtyři léta, jest jí dvanáct let, a aniž tomu chce, vyjadřuje se, jak by umělo dítě, jehož bychom se vyptávali v těchto různých letech. Neví, že jsou lidské zákony, lidská historie, oceán věcí kolem ní. Neví naprosto o ničem, leč o Ježíši dítěti jak ona, viditelném pouze jí, a nezbytnosti připodobnění se mu utrpením. Jest pohroužena do světelné nevědomosti.

Když vikář farnosti Corpské jme se jí vyučovati katechismu, vypravuje, že ničemu z toho nerozuměla, poněvadž slova neměla pro ni smyslu. *Litera ji zabíjela.*

Představte si jakousi obyvatelku Ráje, vyhnanou žítí na zemi, jakési stvořeníčko, zabažené, uvězněné v propastech světla; jemuž se dostalo, vlitím, nejvznešenější theologie a záro-

veň přísného nařízení, nekonečného rozkazu nebýti ničím; vyučované Ježíšem osobně, jehož viděla skoro den ze dne ve způsobě dítky a jehož jmenovala důvěrně svým „bratříčkem“; převedené jím — a to kolikrát! — do nepomyslných paláců nebe; *stigmatizované* od tří let a konající zázraky největších světců jako se dýchá, aniž se to vědělo; — představte si tuto malou horalku z Dauphiné, sestoupivší právě s hor Liturgie nebes, jak jest vyptávána o počátcích dobrákem knězem, tak vzdáleným od ní ve skutečnosti, jak možno jen býti vzdálenou od tavení této zázračné hvězdy, sotva ještě viditelné, na níž tisíce let vrhá se, jak se tvrdí, naše sluneční soustava! . . .

„Posílali ji sbírat dříví“, praví. Tehdy *viděla* „Stvoření Andělů nespočetných, vzpouru velkého počtu, Stvoření Adama a Evy a jejich pád . . .“

Co dělati s takovým dítětem? Sotva se narodila, už jí její matka nenáviděla. Tato nenávisť zvláštní, hyperbolická, obludná, o níž vypravovatelka z poslušnosti se zmiňuje, všecku jí omlouvajíc; tato nechuť celková a náhlá k dceři žádoucí před narozením, již to jest jakýmsi zázrakem, vysvětlitelným pouze domněnkou o jakési předvídavosti, již asi měla tato matka

o nadpřirozeném určení svého dítěte.

Byla-li taková předtucha, jistě ji, nevědomou a v stavu zárodečném jako barbarku, jitřila, soužila hrůzou, hnětla hnusem. Temně jistě se dohadovala, že tato dcera jejího těla byla počata a zplozena k jejímu zoufalství nějakým démonem . . . Celým životem Melaniiným vlekla se tato hrůza a tento hnus, a teď když zmizela, trvá to ještě: křesťanská společnost jest jí macechou stejně jako její matka.

Nemožno čísti něco tak rozrušujícího jako křik této tříleté opuštěné, které její světelný Bratříček, náhle se zjevivší, sliboval matičku. — „Matičku!“ zvolala plačíc, „mám tedy matičku!“ Její matka ji vyhodila za dvěře jako tolikrát jindy po té, do širé noci, na déšť, jen se lilo! . . .

Opakuju, bylo jí tehdy tři léta a uměla sotva choditi. Vlekla se do lesa a tam dlela celé noci, dny, týdny, živíc se pouze tím, co jí dával její podivuhodný Bratr, aniž jí kdo mohl potkati nebo ji upozorovati, protože se stala neviditelnou a nedotknutelnou, přenešena byvši často do stánků, o nichž svatý Pavel neodvažoval se mluvíti.

Když se znovu ukázala v domě otcovském, tu jen aby se jí dostalo děsných ústrkův její matky, která nechtěla, aby byla sestrou svým

bratřím, požadujíc od těchto, aby ji jmenovali pouze *Němákem*, *Vlčici*, *Divoškou* a vyvrhujíc ji ven, jak jen nepřítomnost otcova tomu dovolovala. Bylo třeba den co den zázraku, by toto děvčátko nezemřelo.

Bylo jí asi šest let, když, by se jí zbavila, dala ji za pasačku do služby k cizím lidem. Tehdy nastaly znova zázraky takové, že možno věru tázati se, zda bylo kdy světice tak ustavičně, tak výjimečně omilostněné. Stačilo by snad zaznamenati neslýchané místo, v němž vypravuje, jak ji hovádka horská navštěvovala :

. . . Někdy, zvláště když sníh pokrýval ještě vrcholy hor, vlci, lišky, zajíci hledali něco na zub ; tu jsem jim rozdělovala svůj chléb, a tato hovádka byla spokojena ; potom jsem jim promlouvala o Dobrotivém Bohu . . . Můj veledůstojný a přemilý Otče, jest mi nesnadno vzpomenouti si, co jsem říkala těmto zvířatům. Víím, že mne často zahanbovala svou poslušností vůči mně, červu zemskému, od něhož ničeho neočekávala. Vypravovala jsem těmto zvířatům o jejich stvoření všemohoucím slovem našeho Boha věčného, jak mne tomu byl učíval můj dobrý Bratr, a vybízela jsem jich, by hledala všude své potravu a nepůsobila škody lidem, svým pánům a svým králům, protože jsou stvoření k obrazu Božímu mohutnostmi svých duší a k tomu ještě jsou obrazy Ježíše Krista svými těly, atd., atd. Na prvním místě vlk přicházel den co den, i učila jsem ho, co jsem uměla. Přece však mi se to příliš nelíbilo, protože nemohl jako člověk milovati láskou vědomou a nezištnou. Prokazoval mi službu v ten smysl, že často byla bych ráda hlasitým

křičením vyzvala všechny lidi země, by chválili, milovali a oslavovali našeho božského Spasitele Ježíše, který nás neskonale miloval, vydav svůj život za naši spásu . . .

Brzy rozmnožil se počet vlků, lišek, zajíců; tři kamzíci přicházeli den jak den, mračno ptáků přilétalo, a tu z nedostatku lidí, jimž mluviti o Dobrém Bohu, Vlčice jim kázala, potom zpívala se píseň: „Paste se, duše vroucí . . .“ Všichni dávali na jevo velikou pozornost a nakláněli hlav svých při přesvatých *Jménech* JEŽÍŠ a MARIA.

Vlci přicházeli pospolu v hodinu určitou; lišky přicházely pospolu právě jako zajíci, kamzíci a ptáci. (Had také přišel, ale byl poslán zpět.) Jakmile některé zvíře přišlo, zaujalo místo, jež mu bylo poukázáno, a poslouchalo. Potom doposlechnuvše konec, který býval skoro takovýto: „Sit nomen Domini benedictum!“ rozverovaly; zvláště lišky šelmovsky pitvořily se po svých spolubratrech vlčích; kousaly je za uši, za ocas; poplácávali svými tlapkami zajíce a kotáleli je; tahali nazpátky kamzíčky za ocásky, atd. Jak jsem jim řekla, aby se vzdálili, všichni odešli . . .

Jako by se četly *Fioretti* ale co ještě jiných věcí!

Neodolám a uvedu zázrak velmi rozdílný, jehož biblický ráz mne silně dojal:

Jednoho dne hnala jsem trochu dále své krávy na pastvu, když po poledni rozzuřila se veliká bouře: hromy burácely bez přestání hned s té, hned s oné strany, déšť se valil ručejemi; nastoupila jsem cestu k vesnici se svými kravami; ráda bych byla učinila tolik tisíc milionů chval a projevů lásky svému milému Ježíši, co padalo kapek dešťových. Když jsem přišla na jisté místo, moje krávy se zastavily a obracely se nazpět. Byl

to potok, který se rozvodnil nesmírně, proudě mezi dvěma horama, jež mu dodávaly vody. V dobách deštův obyčejných osoby, naválevše hrubých kamenů do potoka, mohly přejíti, stoupajíce s kamene na kámen; a krávy mohly přejíti také bez velikého nebezpečí, že se utopí. Ale dnes bylo to lidsky nemožno. Voda byla velice vysoko a řtila se s hlukem, valíc s sebou kameny, skály a stromy, a tato voda byla bahnitá. Ocítla jsem se u veliké nesnázi. Viděla jsem, že moje hovádka trpí a jsou poděšena. Obracím se na svou maminku, vykládám jí svůj strach. Krávy vlastně nepříslušely mně, a kdyby je potkalo neštěstí, tu já bych byla povinna vydati z nich počet svému dobrotivému Bohu. V okamžení vidím svého milého Bratra u šebe. „Sestro milá, neměj strachu, pojd“, praví mi. Hned sháním krávy k zběsilému proudu, potom jdu k vodě a můj Bratříček pozdvihuje pravice na bystřinu. Učinil nad ní jakoby veliké znamení kříže, a hned proud se přerízl, kudy do něho sestupoval. Můj Bratr mi pravil: „Přejdi, sestro moje.“ I dímu: „Počkej, Bratře můj, ať hbitě přeženu krávy; a ty Bratře, přejdi také, přejdeme spolu.“ A podali jsme si ruce. Všichni jsme přešli a přišli na druhý břeh; neviděla jsem již svého milého Bratra. Když proud se přefal, hukot a hlomoz, který působil, zarazil najednou, aby znovu začal, když jsme přešli.

Řekl jsem to a dlužno toho dbáti, Melanie psala tyto věci, dohnána poslušností a zcela nerada. Třeba si tedy říci, že psala nejnezbytnejší, že totiž opomíjela dobrovolně nebo nedobrovolně množství podobných událostí, na něž pohlížela jako na vedlejší nebo prostě opakované a tudíž vypustné.

Ostatně její neuvěřitelná prostota, která šla tak daleko, že *nerozeznávala pohlaví*, i když se stala starou ženou — nevědomost, která byla jakýmsi zázrakem, — tato prostota, již by bylo možno jmenovati andělskou, nedovolovala jí vždycky oddělití přirozené od nadpřirozeného ve věcech pouhé náhodnosti. Jinými slovy, věřila snad a jistě že věřila, jak velice obyčejny jsou mnohé zjevy, které ostatním byly by bývaly k podivu nebo k úžasu nevylicitelnému.

Viděla a cítila v Bohu. Bylo jí projíti, možno-li tak říci, Bohem, proniknouti trojí záclonou světla, by přišla k věcem smyslovým, tak málo jí rozeznatelným jako ubohý nábytek rolníkův, když se vrací oslněn velikým sluncem žně. To jest zvláště hodno povšimnutí, když její zpovědník ptal se jí na podrobnost jistých zázračných uzdravení, a zvláště když bylo třeba mluvití o jejích stigmatách, o nichž se ostatně domnívala, že jsou výsadou všech křesťanů bez výjimky. „Když dobrý Bůh koná vše, co chce, já nejsem toho příčinou“, říkala. To jí stačilo na věky.

Jsmet tedy na mnoho miliard mil od nevzdělané a přihrulé malé venkovanky báje. Vydaním této knihy rádi bychom ukázali, čím vlastně byla : zázrakem svatosti pod zevnějškem ničeho, jak jen možno nevědomcem ve všem,

čemu lidé učí, a mudrcem až strachu nahání ve všem, čemu jedině od Boha možno býti vyučenu. Slavné Zjevení, daleko toho, by jí bylo novinkou, bylo nezbytným, Bohem chtěným dozráním celého vnitřního a hluboce skrytého života malého dítěte, jež překonalo nejvyšší vrcholy mystického života a na něž se pohlíželo jako na bláto cest.

III.

Ježíš vyšel z Marie jako Adam vyšel z Ráje pozemského, by poslouchal a by trpěl. Maria jest tedy předobrazena Zahradou Rozkoše „štípenou Bohem na počátku . . .“ Druhá kapitola Genese jest naprosto nepochopitelná, nemyslí-li se na Marii. Pravda, jest vše nepochopitelné bez Ní. Ale oč více tuto!

Tato Zahrada zavřená od Neposlušnosti, *hortus conclusus* k trápení nebo zoufalství velkého počtu miliard lidských, byla cílem „pokolení nebe i země“, dle nesmírně tajemného výrazu Svaté Knihy.

Byla to divuplná zahrada, v níž nikdy nepřešlo. Zřídlo tryskající vystupovalo ze země, by

vše zavlažovalo, a řeka dřívější než všechny geografie řinula se z tohoto ráje, by se stala ihned čtyřmi velikými proudy, jichž jména znamenají nebo jako by znamenala : Opatrnost, Střídmost, Ochotu Ducha, Plodnost, dle vykladatelů nejučenějších. Slušno věřit, že tato čtyři jména obírají způsobem, kterého žádný člověk nemůže pochopiti, Povolání Mariino : Královna, Panna, Choť Ducha Svatého, Matka BOHA.

Úctyhodná obecná rčení! Nemožno nic viděti nad to. Nahoře, vespod, napravo i na levo v Nekonečnu není nic rozeznati. Marně víme, že Bůh jest náš konec, kterak bez Marie byť jen vytvořiti takovou myšlenku?

Náš duch nemůže pochopiti Boha leč skrze Marii, zrovna jako Syn Boží nemohl se naroditi leč působením Ducha Svatého v Ní. Slovo lidské jest zde takové nemohoucnosti, že ze všech slov má člověk strach. Neposkvrnění Početí Mariino, které nás odděluje od Ní nevypravitelně, jest přese vše jediným styčným bodem. Právě skrze Neposkvrněné Početí Bůh mohl položit svou nohu na zemi. Jen touto branou jedinou bylo mu možno uniknouti ze Zahrady Rozkoše, již jest jeho Matka a na jejíž pochopení tisíc věků blaženosti by nám nestačilo.

Bylo by třeba věděti, čím byli Adam a Eva,

čím byly Rostliny a Živočichové této Zahrady, co byla Neposlušnost a zač byla. Bylo by dlužno dosti zničití všechno, co lidé namysleli po sedmdesát nebo osmdesát věků, aby se stalo možným, nepravím zřejmost ani postřeh vzdálený, méně ještě snad předtucha, ale sotva něco podobného chvění srdce v přítomnosti toho, že když všechno bylo ztraceno navždy jako u andělů prokletých, přes to se uchovala krůpěj božské Mízy, kolik právě bylo třeba k spáse miliardů světův, a že na konec rozvila se tato květina, krásnější než Nevinnost, již křesťané jmenují, aniž čemu z toho mohou porozumět, Neposkvrněným Početím, MARII, vznešenou tou Zahradou znovu dosaženou.

Přece však, odvážím se a řeknu to? nic nebylo ještě učiněno. Bylo dlužno, aby tato Zahrada, od tak dlouhé doby zavřená Neposlušností prvního Člověka, otevřela se sama od sebe, by vypudila posledního z lidí, podobného červu, jemuž bylo vykoupiti všechny ostatní. Proto poslušnost Mariina nepostačovala, se strachem to píšu. Bylo třeba v Ní se sběhnuvších a do Ní vsáklých žádostí a bolestí všech věků.

Neposkvrněného Početí nebylo dosti, by způsobilo Spásu světa. Žádosti a Bolesti Neposkvrněného Početí byly nezbytny.

Nic nemůžeme pochopiti, rozumí se. Přece však jest možno představit si zemi vydanou na pospas všem temnostným mocnostem, plémě zpustošené, rozmnožující se den ze dne a porušující se čím dál tím více pokolení za pokolením. Přes to a vším tím malounkým světelným parsek, vlákenko světelné, jehož nic nemohlo zničiti. Neposkvrněné Početí, pronikající věky a národy až k zázračné hodině, neznámé největším andělům, v níž se zjeví jakožto Maria plná milosti, počatá bez poskvrny prvotní pod Zlatou Branou. Kterak si představit takového Tvora bez nekonečného průvodu nářků a smutků celého Rodu lidského, jehož byla jediným Prutem živoucím?

Známo z Tradice, že naše matka Eva nesla staletí neskonale pokání za všechny národy příští. Maria bez hříchu shromáždila celé dědictví tohoto pokání a učinila z něho, co mohla, totiž Bolest, jaké není na světě, bolest všech pokolení, všech lidí, všech srdcí, všech myslí, ba bolest démonův a zatracenců, řekli by někteří vidoucí. Tato nekonečnost nářků a trýzní v duši nekonečné jistě měla odraz nedočkavé žádosti shodující se přísně se žádostí Spasení, již mystická theologie přisuzuje Druhé božské Osobě.

Když v den Zvěstování anděl Gabriel přišel a zatloukl na bránu Ráje ztraceného, tato brána mohla se snadno neotevřít. Běželo o to, poslati Syna Božího tělu lidí a na smrt. Ale nedočkavost byla nejsilnější a brána se otevřela na tuto odpověď Bolestné: *Fiat mihi secundum verbum tuum*. Světe nešťastný, nebudeš trpět již ani den!

IV.

Jistý přítel Boží mi napsal jednoho dne tuto vznešenost:

„Mluvíš v *Té která pláče* o „zřejmém“ bankrotu Spasení. A vskutku, patříme-li na historii národů křesťanských . . . Nuže! nikoliv, odpověď jest prosta. Spasení zdařilo se plně, zcela, dokonale, naprosto a zjevně, tak, že uspokojilo věčně Boha i lidi. Lidstvo a Tvorstvo byly spojeny s Bohem, dle celé dokonalosti božské žádosti. A toto dokonalé a zjevné zdaření Spáasy, toť Svatá Panna.

„Hle, proč Bůh Jí potřeboval. Nesměla jeho Krev býti nadarmo. Po tom ať vše přijde: zločiny, schismata, lži, smilstva, ohavnosti — ba

i nedokonalosti a zpronevěry svatých. Spasení zdařilo se na ráz, jednou pro vždy. Svatá Panna odpovídá všemu, vyvažuje vše, hodnotou vše převyšuje."

Toť křesťanství úplné, absolutní, ve svém zářivém jasu. Bez pochyby Svatá Panna, viděná takto, myšlená takto jest nepředstavitelna. A přece pláče na La Salettě Ta, kterou všem pokolením dlužno nazývati Blahoslavenou. Pláče jak Ona jen může plakati, pláče nekonečnými slzami nad všemi těmito vyjmenovanými převrácenostmi a nad každou zvlášť. Jest tedy zasažena přímo do lůna své Blaženosti. Tady již nelze s rozumem dále. Blaženost, která „trpí“ a která pláče! Možno to pochopiti?

— Nedostává-li se ti, ó Maria, něčeho, pověz nám to. Pověz to svým chudým. Jen oni jsou dosti bohati, by ti to dali. Potřebuješ tedy více než všechno, protože se tvrdí, že vše ti bylo dáno. Tys Matkou Toho, jehož všichni malomocní symbolisovali, o němž proroci řekli, že jest červ a nikolik člověk, hanba, vyvrhel, a jehož apoštolové pojmenovali smetím. Pro tyto věci tvoje místo jest zázračně výše než místo Andělův. Čeho ti tedy ještě třeba?

Ah! již to mám. Hanba Slova nespokojuje tě. Jest ti třeba hanby Lásky! Způsobem, jehož

žádný člověk nemůže pochopiti, toužíš po Umučení Ducha Svatého, které by přeměnilo celé tvorstvo v tavírnu. Až dosud nekraluješ, nenaplnuješ onoho Království Otcova, které jistě není ničím jiným leč ty sama, a kterého jest ti očekávati velice nezbytně, protože jsme povinni žádati ho den co den. A nežádá se leč to, co lze dostat.

Tvůj svatý Jan, k němuž Bůh, zdá se, mluvil více než k ostatním lidem, neřekl-liž, že jsou Tři, kteří vydávají svědectví na zemi: Duch, Voda a Krev, a že tito Tři odpovídají Trojici? Právě takový jest jeho tekst. Neznamená-liž to tři potopy nezbytné k Spasení: starou potopu Vody, potopu Krve, která neskončila ještě po devatenácti stoletích, a potopu Ohně, která co nevidět přijde, oznámená tolika předzvěstmi?

Království Otcovo, litující, že učinilo lidi, království Synovo, obtěžkané tímto božským pokáním, a obecné království Lásky, jíž vše bude obnoveno. *Ecce nova facio omnia*. Ale jakým způsobem a za jakou cenu? Ty to víš bez pochyby, jsouc „Stolicí Moudrosti“, ba sama Moudrost, a právě proto pláčeš.

Víš, sama z tvorů, že jest v nejzazším nebi děsná Studnice, — právě ta studnice, která tryskala ze země vprostřed Ráje, — neskonale

skrytá nádržka tvých Slz, odkudž vyjdou, brzy snad, nepomyslitelné a nevyjevitelné potupy Parakletovy, jimiž posléze zvítězíš!

Hle, skoro již dva tisíce let jsi Matkou Bolesti, teď jsi puzena, bys se stala Chotí Bolesti. Vidíme tě, všechnu plačící touto žádostí na horách mezi skalami, nad krajinami, obývanými chudými lidmi. Tvůj Obličej, nepochopitelně vznešený a svatý, prýští všemi slzami, kterých nechtějí prolévati pyšní, bohatí, žrouti chudých, zabíječi nevinných, svatokrádci, necudníci . . .

R. 1846 „nemohouc již udržeti Ramene svého Syna“ rozhněvaného, přišla jsi svěřit svou strast jedinému tvoru, jenž byl schopen tebe slyšeti a tebe pochopiti, té pokorné Melanii, vyvolené tebou, protože zdála se býti nejbídnější z tvorů, a svěřila jsi jí své Tajemství, kterého jsi již nemohla sama unésti ty, která jsi nesla bez jakékoliv podpory Syna Božího.

Dvanáct let později zjevila jsi se jiné pasačce, ale neukázala jsi jí svých velikých slz, jichž křesťané nechtěli, a nesvěřila jsi jí onoho Tajemství strašlivého, jehož rozhlašování a rozšiřování vložila jsi na první, — jak marně! Lurdy předvídané, ohlášené tebou na La Salettě, byly úsilím hrdinným, *přestrojením* tvé bolesti, podobným přestrojení matky, která, smrt majíc v

srdci, oblekla by se ve sváteční šat, by dodala myslí svým dítkám.

Něco přes dvanáct let ještě uplynulo a bylo to, co se pojmenovalo Rokem hrozným. Francie dupaná hovady lomila rukama. Naposledy jsi se zjevila chudým dítkám způsobem zcela záhadným. Rozvinula jsi na nebi zvláštní obrazy sebe samé, doprovázené krátkými a přerývanými slovy *napsanými*, jež mohly znamenati jak krajnost pohrůžky, tak krajnost odpuštění.

A toť vše. Více již zpráv od tebe se nám nedostalo. Křesťanský svět, jež by toto mlčení mělo polekati, dále upadal. La Salettou pohrdnuto, Lurdy staly se tržištěm a literárním thematem, Pontmain zbožnostním obrázkem! Jest velice jasno, že nemáš již nijakého úvěru u svého lidu a že nic již pro něj nemůžeš. Snad nadešla tedy chvíle, by se zahynulo.

Protože spása davů jest nemožna, bude třeba tuze ukojiti tě několika bolestnými dušemi, které si na tebe ještě vzpomínají a které nežádají lepšího než aby byly zachráněny. Ah! nejsou četny a nepřísluší k velikým tohoto světa! Ba možno říci, že jsou nejnepatrnější a nejskrytější. Jest důstojno tebe učiniti z nich to, co jsi učinila z Melanie, v jejím dětství zprvu, potom až na konec jejího života: zázraky utrpení a obludy ve-

likosti. Budou takto jako částkami tebe a v skutek uvedou s tebou Spasení, které nemůže býti splněno leč tvým Chotěm, až křesťané upadnou dosti hluboko, by mu přičknuli *Hanbu neznámou*.

V.

Maria jest Ráj pozemský, nenapovídám se toho nikdy dosti. Ale co jest tedy tento ráj pozemský a kde jest? V dobách víry byli křesťané, by ho hledali. Rajmund Lulus, zdá se, na to myslil, a vypravuje se, že Krištof Kolumbus nespouštěl se naděje, že se s ním setká na Antilách nebo trochu dále. Jedině Melanie našla Ráj pozemský, dobře známý přece před ní, ale bez pojmenování určitého — jako se odhaluje poklad, který jest pod nohama kde koho — a poznala jej účinkem zázraku vnitřního osvětlení.

Ráj Pozemský, toť Utrpení, a není zde jiného. Vlastně člověk jest vždycky v Zahradě Rozkoše, a jeho vypuzení jest jen zdánlivé. Jenže od Neposlušnosti vidí nahým sebe, viděl nahou zemí a vše, co jest na zemi, poznal, že utrpení není nic jiného než rozkoš zcela nahá. Nespo-

četní svatí snad měli toho tušení, protože Éra Absolutna ještě nezačala.

Bylo uchováno pasačce, dítku bez jakéhokoli jiného vzdělání než to, jehož lze nabýti v prvopočáteční Škole Andělův. Jen jí příslušelo, by byla zvěstovatelkou a prorokyní *Křesťanství Absolutního*. Neboť její poslání jest v tomhle celé celičké.

Podivuhodná dívka nemůže promluvití nebo něco napsati, aby neobnovala Mučedníků, doby mučedníků, v níž se vědělo, že Bůh nemůže nikdy příliš žádati na svém tvoru. Toť právě, chcete-li, mez jeho Všemohoucnosti. Bůh *nemůže* příliš žádati. Ba může žádati dosti? Má tady moderní zvědavost, na čem by si zuby pobrousila. Ale v době, do níž vžijete se retrospektivním povoláním Melanie, myslilo se dle Evangelia, že když se vše dalo a vše opustilo, jest člověk ještě „služebníkem neužitečným“.

Ba vrstevníci svatého Irenea nebo svatého Vavřince, připodobnění Ježíši Kristu svou žádostí, měli chtivost trýzní; a bylo velikému počtu *zbožností snadnou*, býti rozsekánu na kousky. Tito starodávni křesťané nevěděli, že možno jest, by byli *dobří* boháči, a že možno dojíti Slávy, i když se neputuje do Bolesti. *O bona Crux, diu desiderata: sollicite amata...*

pravil svatý Ondřej, kráčeje na popravu, a bývala to slova dosti obyčejná. Dobrý otec rodiny odkazoval v závěti svým dítkám skřípec, vroucí olej, roztavené olovo, dravou zvěř, a po dědictví tom velice se dychtilo.

Jest ve vypravování Melaniině jistý počet stránek nadepsaných: *Dobrý Rok*. Zbavena literatury, nemohla nalézt nic lepšího na označení toho roku svého dětství, v němž nejvíce trpěla, onoho roku, který šel právě před 1846 a před slavným Zjevením. Když ke konci tohoto „dobrého léta“ její otec ji vzal s hrozně služby, na níž byla u katanského vražedníka, neměla leč smutek, soudíc, že jest o něco připravena, a prahnula ihned po nejvyšších mukách, kterých jí bylo uštědřeno nadbytkem poněkud později jako přivalového deště vyschlým polím.

Toto dětství Melaniino mi připomíná často dětství Abrahamovo před pěti tisíci lety. Jaké zvláštní snění! Jsme, zdá se, dokonale při základech časů. Jsme v pozítřku Babelu, v popozítřku Potopy. Jsme v Urách v Chaldeji, městě a krajině nepochopitelných. Nic z toho, co si možno zobraziti, ještě nebylo. A bylo tu dítě, na němž tíží ležela budoucnost světa, jediné dítě, jehož nemožno si představití jako podobného jiným.

Již to jest zdrcující, když uvážíme, že každý člověk ve své hodnosti obrazu Božího nese v sobě zároveň se znakem Tří Osob Ráj, Očistec a Peklo, totiž všecken Hřích a všechnu Historii, všechnu radost, všechnu bolest, všechnu naději, všechnu plodnost; ale tento strašný soujem, tato mléčná dráha slávy a strasti nepostřehuje se. Lidé sotva vědí, že mají duši, a nevědí nikterak, co duše jest. Co mysliti tedy o dítěti, jemuž Bůh mohl vtisknouti pocíťování takových znaků, protože bylo mu státi se neskonale požehnaným Otcem zástupů: „*Benedicam benedicientibus tibi et maledicam maledicentibus tibi*; požehnám těm, kteří ti žehnati budou a prokleju ty, kdož ti klnouti budou“?

Něco takového jistě se dalo s Melanií, ale v opak Abrahamovi, povolánému, by zplodil nespočetný národ Bohu, Melanie byla povolána k duchovnímu mateřství malého počtu učedníků konce konců, počtu neskonale malého, který jako by se zmenšoval den ze dne, těch, kteří věří, že Evangelium jest neproměnné, nedotknutelné, a že není smlouvání s Duchem Svatým. Jako Abrahamovi bylo jí řečeno: „Vyjdi z vlasti své a z příbuzenstva svého a z domu otce svého“, a prosté děvčátko, hodně před tím, co jsme zvykli jmenovati „věkem užívání rozumu“, po-

rozumělo tomu jak Patriarcha tomu porozuměl, totiž v Absolutnu, bez nejvzdálenější možnosti vyptavačského koktání.

VI

Myslím, že pravé jméno Melaniino jestiř MAGNIFICAT. Vše, co koná, všechno, co říká, ve svém dětství nebo ve svém stáří, jeví se otlumčením této Písně Neposkvrněné:

„Její duše velebí Pána. — A duch její zplešal v Bohu, jejím Spasiteli. — Že shlédł na ponížení děvky své, nebo aj, od této chvíle blahoslavenou ji nazývati budou všechna pokolení. — Neboť veliké věci učinil v ní ten, jenž mocný, a jehož jméno svaté jest. — A milosrdenství jeho od pokolení až do pokolení bojícím se jeho. — Ukázal moc ramene svého, rozptýlil pyšné v myšlení srdce jejich. — Ssadil mocné se stolice, a povýšil pokorných. — Lačné nakrmil dobrými věcmi, a bohaté pustil prázdné. — Ujal se Israele služebníka svého, vzpomenuv na milosrdenství své. — Jakož byl mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho na věky“.

Vím, že se najdou lidé, jimž bude náramno

takovéto umístění slov nové Evy do jiných úst než její ústa. A přece Církev tak činí, když zve všechny věřící, by zpívali nešpory. Jsme tolik údy Ježíše Krista, sami Bohové, dle slova žalmistova, výslovně a božsky potvrzeného v Evangeliiu, že mezi svatými tvrzeními, jež vlastně Božství přísluší, není ani jednoho, jehož bychom nesměli k prospěchu a spáse své opakovati s láskou, obracejíce je na sebe. Toť všechno tajemství katolické Liturgie. Oč silněji nepřísluší posvátný jazyk některým bytostem neobyčejně privilegovaným, takovým jako Melanie, odděleným — neumělo by se říci na kolik — od ostatních bytostí lidských jejich prorockým a apoštolským povoláním!

Není jednoho slova v *Magnificat*, jež by neslušelo věrně této pasačce jako kus oděvu, přistřižený na její postavu. Dlužno čísti, co sama napsala, nepravím, aby se pochopilo, nýbrž aby se zahlédlo naprosto nevypravitelné tajemství vnikání této chuděry skryté, sotva jsoucí, v oslňující Matku Syna Božího. To do té míry, že jest nesnadno někdy je rozeznati, věděti, která mluví a která mlčí, která pláče a která patří na plačící, která hrozí a která prosí. Nevidí se již než vír bolestného světla.

Duše velebí, plesá v Bohu, jest pokornou

děvkou, na niž shlíží Pán a již pokolení nazývají blahoslavenou. Která pokolení? Všechna ta zajisté, která měla nebo která budou moci mítí její *bázeň*. A hle, ruce sepjaté ke všem věkům a ke všem nebesům!

Máte vy, králové Asie nebo Egypta tuto bázeň? Či spíše někteří císařové Číny nebo Japonsu, ten neb onen z neznámých knížat temné Ameriky, kde se obětovalo rok jak rok tisíce lidí, třináct století ještě po žertvě Kalvárské? Jsi to ty, plešatý Cesare, předchůdce Karla Velikého s bradou prokvetlou? Jsi to ty, Basileji železný, Bulharobijce? Jsi to ty, posléze, Napoleone, největší ze všech vítězů, nebo kdokoliv v milionu obrazů Božích vražděných pro tebe, kteří podkládali na tak krátký čas — nohy tvého trůnu? Nemožno o tom něčeho vědět před Soudem vesměrným.

Bázeň Boží jest onou perlou z Evangelia, kotálenou na pevninách nebo na dně moří, již potkává posléze skvělý kupec, který všechno prodal, by ji měl. Toť ta Drachma tak malé ceny, již Žena pečlivá, která ji ztratila, znovu nalézá s tolikerou radostí, zametajíc celý svůj dům — vesmír celý — mezi neřády a slunci...

A hle, jak Pán ukazuje své Rámě, „rámě tíživé“ La Saletty, by rozptýlil pyšné. Maria vše-

mohoucí, *Omnipotentia suplex* svatého Bernarda, který by chtěl bezpochyby, a děj se co děj, aby pyšní byli ušetřeni, nemá skoro již síly zadržeti ho. Tedy spoléhá na svědky své sklíčenosti, by ji podporovali, na jedině, jež mohla nalézt, na dvě dítky, na nejslabší dítky na světě.

Potřebuje zvláště Melanie, vyvolivši ji od pradávna. Bude tedy záhodno, aby tato ubohá dívka byla rozdrčena místo všech pyšných? Snad. Panovnice, vědouc to, přenáší na ni sílu svého Srdce, na Ni, svěrujíc jí *klíč* své Písně, ono Tajemství strašlivé, jež dovolilo opatrovníci až do let třiasedmdesáti podpírat celou tíží Nebe.

Ale považte, že již brzy sedm let jest mrtva tato náhradnice pyšných. Bude tuze třeba, by byli svrženi se svých stolic, a by pokorní jak ona byli povýšeni. Bude velice též třeba, by těm, kdož umírají hladem, dostalo se nasycení, a by zase bohatci, kteří je šírají tak dlouho, zvěděli, co to jest vytí střev. Dostí veliký počet znamení dnes jest.

Co se týká Budoucnosti, budoucnosti od Abrahama, jmeno Israelovo dostatečně o ni pečuje. Jedině křesťanům možno býti boháči. Mají Křest, Pokání, Eucharistii, Břimování, Poslední Pomazání, Svěcení Kněžstva a Manželství. Mají

Plášť Panny a ochranu Svatých. Mají devatenáct věkův země žehnané a zázračnou studnici Tradicí. Když probodnou Srdce Ježíšovo, proud božské Krve je zaplaví, by je posvětil . . .

Israel nemá nic než své právo prvorozenství nikdy nezrušené, a slib jistého vítězství, ač do neurčita odloženého. Peníze, jímž jest symbolickým držitelem a jichž lakotní křesťané mu závidějí, když mu jich nemohou vyrvat, peníze kotálejí se k němu jako bystřina bláta a bídy, vyvolávající propast zoufalství. Israel cítí tak dobře, a čím dál více, že není toto Bůh, který šel před nimi na poušti v sloupě oblakovém a ohnivém. Ale on má jeho slib, jehož nic neškrtná, protože Ten, kterýž jej učinil, jest „bez lítosti.“ Ať jest jakákoliv „perfidie“ tohoto lidu, který přežil všechny národy, drží ve svých drápech chirograf Ducha Svatého, úpis svého Patriarchy, čestné slovo Boží Abrahamovi, jímž jest mu zajištěna nejlepší částka, která nebude od něho odňata.

Takový jest základ veliké nešporní Písně Neposkvrněného Početí, dcery Abrahamovy. Melanie, její poselkyně o večeru světa, nemohla než stotožniti se s tímto Slovem, jen jí snad pochopitelným, neboť Naše Paní Proklaná, bo-

lestná Matka Slova vtěleného, svěřila jí, jak
jsem pověděl, Klíč Propasti.

VII

Na oslnění ať se těší, kdož znajíce již Tajemství Melaniino, přečtou si toto vypravování z let jejího dětství, jež zůstalo až do tohoto dne druhým, ještě hlubším tajemstvím.

Přece však veliké prostoty srdce jest třeba. Nebylo nikdy bytosti prostší Melanie. *Ecce ancilla . . .* Jest prostá jako Maria v Nazaretě, dovoleno-li takové srovnání. Dýchá Bohem a Matkou Boží s prostosrdečností jedné z těch neskonale čistých a svěžích bylin Ráje, jehož jako by byla bývala zahradnicí. Jest opravdu na zemi, jako by na ní nebyla, a její tak často neobyčejná jasnovidnost věcí tohoto světa vyplývá z jejího vidění věcí věčných. Nadána nejvyšší měrou smyslem prorockým, nemá pro sebe následnosti nebo sřetězení pojmů. Poznatky časové a prostorové jsou pro ni bez užitku. Nepotřebuje pochopovati. Ona ví vědou vlitou, zárodečnickou, jako Adam a Eva před svým hříchem.

Pravda, jest jako každý z nás pod zákonem

pádu, ale účinkem výjimečného převratu padá *vzhůru* od prvního dne . . .

Aby uzdravil v ní ruce a nohy Adamovy, Bůh jí je proráží od útlého jejího mládí; aby jiní tvorové nevnikli do jejího srdce, zasazuje tam Kopí Kalvarské; by uchoval její hlavu, věncí ji strašnou Korunou pretoria. Dříve než mluvila, nemohla viděti lidí leč Krví Ježíše Krista.

A tak tomu s ní bylo až do jejího posledního dne. Žila tak blízko Boha, a Matka Boží udělila jí takové místo hned u svého trůnu; byla tak daleko od nás všech, že jí nebylo možno *řaditi nás stupňovitě nad sebou* neboť svrchovanou zpronevěrou v jejích očích bylo řaditi stupňovitě nad sebou ne-lásku.

Neschopna prodlévati jinde než v Absolutnu, ubytována a odříznuta v absolutnu Absolutna, čemu by mohla porozuměti z kasuistiky pobožností světských lidí? Co by také znamenalo pro ni schodiště zločinů nebo ctností? Viděla všechny lidi, křesťany nebo nekřesťany sploštěné, plazící se jako žížaly, a Boha nepanujícího na zemi. Viděla zvláště kněze — s jakou strašnou určitostí:

„Porozuměla jsem, praví, že v Kněžstvu čistota ducha jest strážkyní čistoty těla, že není čistoty těla, není-li trvalé čistoty ducha, a že

duch a smysly neuchovají své čistoty, *nebudou-li UKŘIŽOVANI s Ježíšem Kristem.*— „Pomáhej mi strpěti moje zchátralé sluhý“, pravil jí Ježíš po jakémisi děsivém vidění.

Nesmírné pro ni utrpení, že zná duchovní bídu a nedostatečnost Kněžstva, jest na dně všeho, co myslí, všeho, co praví, všeho, co píše. Jest to vnitřní vzlykot bez přestávky. Čtete stránky „Dobrého Roku“, kde vypravuje s tolikerou radostí, jak její pání ji nechávali mřítí vysílením, nedávajíce jí nikdy jísti: „Sám Bůh chce, bych odpykávala hladem a žízní přepych a lásku k bohatstvím velikého počtu údů kněžstva.“

Emitte Spiritum tuum et creabuntur, et renovabis faciem terrae. Čeho jiného by očekávala nebo si žádala ne-li toho, rozhodného triumfu Ducha Svatého, který naplní Spasení v jeho Nevěště Neposkvrněné, Přesvaté Panně, Matce Boží; definitivního Stvoření a obnovy všech věcí?

Až dosud má před sebou nicotu, protože všechno, co jest nedokonalé, jest naprosto Boha nehodno, a poněvadž nic není učiněno, pokud zbývá ještě něco, čeho lze dosáhnouti. Ve smyslu tom Melanie jest poselkyní vesměrné netrpělivosti a úzkosti.

Ovšem že Panovnice dala jí Řeholi Apoštolů Posledních Dob, která ostatně nebyla nikdy uvedena v život přes *výslovný příkaz* Lva XIII., který si neuměl zjednatí poslušnosti. Ale tato Řehole, určená jenom malému počtu, byla jistotně k tomu, by se očekávala, by se připravovala cesta, by se přispělo k tomu, aby svět domněle křesťanský nebyl dokonale proklet, a by potrval nějaký čas ještě, vyčkáváje hodiny, které nebude ukazovati žádný ciferník.

„Patříme-li na Neposkvrněné Početí způsobem přívlastkovým“, pravila mi jistá zvláště bohumilá osoba, tu jest Neposkvrněné Početí *pokáním* jedinečným pro celé pokolení lidské, pokáním naprosto neslýchaným, na něž nikdo nemyslí a o němž nebylo nikdy mluveno leda jako o slavné výsadě nad jakékoliv vyjádření a nikoliv jinak.“

Eva plakala, praví se, mnoho věků nad nespočetnými dětmi, jež ztratila, *Rachel plorans filios suos et nolens consolari*. Maria, nová Eva, znovu je nalézá, a v jakém stavu! Pomyšlete si Matku bez poskvrny mnoha miliard dětí malomocných, zápasících se smrtí, vzlykajících v mukách, vydaných na smrt nejhanebnější, zablácených nejnečistším blatem; Ona

sama zůstavší čistou a neohroženým divákem jejích zatracení. To všude a po všechny věky.

Bylo třeba této nepochopitelné trýzně, by „se prolomila nebesa“, jak pravil Isaiáš, a by s nich sveden byl Spasitel. A i když Spasitel sestoupil a se obětoval, ještě to nestačovalo. Bylo též třeba, by bídné děti záchranu přijaly, a vidíme dobře po devatenácti stoletích, že to nebylo méně nesnadno.

A teď Maria již neví, co činiti. I sestupuje zase ona. Sestupuje všecka v slzách na horu, a svěřuje svou nesmírnou strast poslední ze stvořených bytostí, řkouc jí, by o ní vypravovala všemu jejímu lidu. A právě to poslušná Melanie chtěla činiti, a právě tomu sluhové Ježíše Krista nedovolili.

Zkomírající křesťanský svět pozdvihl se se svého hnojiště, by jí v tom zabránil, zahrnuje ji nejhoršími urážkami . . . Bylo dlužno, aby bolestný plášť Neposkvrněného Početí, roztažený na ní od hlavy k patám, zmařen byl v ne-skonalé hořkosti zmetání nenahraditelného milosrdenství, zanechávaje Panovníci v nekonečné samotě její Výsady, vprostřed jejího nespočetného potomstva umírajících nebo zhnilých.

Dnes není již nic, leda několik ubohých duší rozptýlených, trpících, světem vyvržených, kteří

jíž nečekají leč mučednictví; malounké stádo duší evangelických a prostých, po kterých přešel stín svatého Petra a které ustavují nynější Církev Katakomb.

Právě pro ty Melanie psala, a jen pro ně uveřejněny jsou tyto pokorné stránky Pasačky, jimiž dav pohrdne.

„Nechci již choditi do školy, protože se tam tropí příliš hluku. Mám strach, by moje srdce ho neuslyšelo“, pravilo toto dítě, jež Stvořitel všech světův umístil neskonale nad svůj hrom a blesk.

Teilepetit-en-Périgord.

Наші Пані Снѣжнѣ — Октава Панаевзелі 1911.

LEON BLOY

**ŽIVOT MELANIE,
PASÁČKY LA SALETTSKÉ,**

BYCH POSLECH-
la svého veledůstoj-
ného otce a zpověd-
níka, P. X., jehož
Přesvatá Panna mi
dala, by řídil moji u-
bohoduši a učil mne
cestě, jež vede do ne-
be nebes, odumírání
sobě a všemu pomí-

jejícímu, píšu svůj bídný život, který jest věru
tkanivem hříchův a zpronevěr, jak uvidíte dále.

— Byla-li mi až dosud poslušnost mého zpo-
vědníka slastnou a milou, dnes jeví se mi tí-
živou a tvrdou, moje pýcha vidí se pokořenou,
jsouc zavázána vyložiti písmem moje veliké a
nesčetné zpronevěry a nevděky k mému Nejvyš-
šímu Stvořiteli, přes milosti, jichž neustával vy-
lévati na moji duši, aniž jsem si jich jakýmko-
liv způsobem zasluhovala.

Můj otec byl rodem z Corpsu, hlavního kan-
tonního města v departementu Iserském, a jme-
noval se Petr Calvat². Byl prostým zedníkem
a rozmítačem, dobrý však křesťan. Moje mat-
ka, Julie Barnaudova, byla rodem ze Séchili-

¹ Bude snad s prospěchem upozorniti, že vypravování Pa-
sačky bylo otisknuto věrně, se všemi jejími nesprávnostmi a
nesrozumitelnostmi jazykovými.

² Řečený Matouš. Také pode jménem Matoušova byla
Melanie zapsána v kanceláři civilní i na faře korpsské.

enne, vesničky v kantonu vizillském, taktéž v Ipersku. Rodiče bydleli v Corpsu; byli velice chudi; a otec, poněvadž chodil daleko na práci, by uživil svou rodinu, pobyl často celé měsíce mimo domov. Snad právě proto byla jsem dána do služby k hospodářům hned, jak jsem byla schopna práce, než mi ještě bylo sedm let.

Moji rodiče měli deset dětí, šest chlapců a čtyři děvčata. Nejprve měli dcerušku, jež umřela za nedlouho po narození. Potom měli dva chlapce ve čtyřech letech. Matka, již byla velice dlouhá chvíle v tomto kraji, žádala si toužebně děvčátku, by ji bylo společnící, když někam šla; posléze se jí ho dostalo: narodila jsem se 7. listopadu 1831¹. Dala mi na křtu svatém jména Františka Melanie. Měla mne velice ráda, ale to nemělo dlouhého trvání. Moje špatnosti, ustavičné mrzutosti, jež jsem jí působila, byly příčinou několika nepokojů v domě. Och! jak jsem a jak jsem bývala zlá! Bý-

¹ V civilní matrice obce corpsské zaznamenáno „narozena v této obci sedmého listopadu tisícího osmistého třicátého prvního o šesti hodinách ráno a zapsána téhož dne na radnici řečené obce, čís. 46.“

Pokřtěna byla dne příštího. Matrika církevní chybuje tedy, nerozlišujíc data křtu od data narození:

„Osmého listopadu tisícího osmistého třicátého prvního narodila se a byla pokřtěna Melanie Františka, dcera Petra Matouše a Julie Barnaudové.

„Kmotrem jest J. Turc a kmotrou Františka Chusinová.

„Podepsali: J. Turc, Františka Chusinová a Veyret, vikář corpsský.“

valo by bylo třeba trpělivosti andělské se mnou.

Povahou byla moje matka velmi veselá; mívala ráda povyražení, tance, komedie; a bývala vždycky první na všech slavnostech kraje. Jak mi bylo pět nebo šest měsíců, chtěla mne nositi večer na besedy, kde bývaly zábavy; ale křičívala jsem, plakala a rvala si šaty.

Můj otec byl vážnější, měli ho rádi v celém kraji; miloval práci i všechny svoje dítky stejně. Často nás povzbuzoval, bychom žili ve svaté bázni BOŽÍ, bychom byli počestní a učenliví. Kdykoliv dlíval v rodině, nikdy neopomenul a přikazoval nám, bychom vykonali svoji modlitbu, než jdeme na lože; a že jsem byla ještě příliš malá, bych se udržela na kolenou, posazoval si mne na kolena a učil mne dělati znamení svatého kříže, potom mi dával do rukou krucifiks, vypravoval mi o PÁNU BOHU a vysvětloval mi po svém veliké tajemství Vykoupení Krista, jenž si tolik přál trpěti a potom umříti, by nám otevřel bránu Ráje. Tato slova se mi líbívávala velice; byla jsem, jak se zdá, velice citlivá, milovala jsem Krista, plakala jsem, hleděla jsem naň s vroucností, povídala jsem mu, dotazovala jsem se ho, nedostávalo se mi odpovědi, i chtěla jsem ve své nevědomosti nápodobiti jeho mlče-

Stvrzujeme vlastním podpisem, že výtah tento shoduje se s matričními záznamy katolického obyvatelstva farnosti corpsské.

Corps, 23. října 1907.

E. DEUIL, c. a.

ní. Všechny těchto věcí ze svého ranního dětství dověděla jsem se z úst sousedův a z úst své matky, které jsem byla vždycky křížem.

Vzpomínám si, že kdykoliv mne přinesla na slavnost nebo na komedii, jak jsem zahlédla dav, dávala jsem se do pláče a skrývala si obličej na jejich ramenou, pořád a pořád plačíc a křičíc, až jsem přehlušila, co si přítomní povídali, a mé matce nezbývalo než mne vynést¹. Jak velikou trpělivost mívala se mnou, jež jsem jí působila jenom žalostí! Přišedši domů, tázala se mne, proč pláču; odpovídala jsem jí krátce, že mám strach a že bych raději zůstala tady s krucifiksem svého otce. Po té mne plísnila, tážíc se mne, chci-li i já býti růženečkářkou jako moje teta (sestra otcova). Neodpovídala jsem jí, aniž jsem se napravovala. Naříkala si sousedům na moji povahu. Ti ji radili, by mne často vodila do společností, abych si zvykla dívat se na lidi a mluvit. Stalo se tak, ale moje divoká přirozenost odporovala všem pokusům. Mluvila jsem toliko se svým otcem; když mi pravil, že naše hříchy přivedly na smrt Pána našeho Ježíše Krista, pravila jsem mu: „Och! ... nikdy nechci páchatí hříchů, poněvadž to tolik přivodilo bolesti mému PÁNU BOHU. Och! můj PÁNBÍČKU, chci vždycky myslit na tebe a nechci se ti nikdy nelíbiti. Až budu moci chodit úplně sama, učiním, jako ty

¹ Tyto řádky jsou psány Melanií velice tučnými literami.

jsi učinil, půjdu do samoty, budu myslet na tebe; a potom, až budu veliká, půjdu a řeknu mužům zlým a ženám zlým: Usmrťte mne na kříži, abych smazala vaše hříchy, sice nepřijdete nikdy do ráje." Tato slova dovršovala rozdrážděnost matčinu; nemohla mne už míti na očích; místo abych byla její útěchou, byla jsem podnětem všech jejích trápení; přezdila mi *němáků*¹: „Zakazuju, pravila, svým dvěma dětem, ať ji nevolají jejím jménem; zakazuju, ať si ji nikdo nevšímá; nedržte ji už, nechť ji na zemi; když chce činiti vše, co BŮH činíval, ať si činí. BŮH nepotřeboval, aby Ho učili choditi ani aby Ho drželi, když byl malý. BŮH léhal na zemi, ba i chleba si vyprošoval, ale ji zakazuju, ať nyní nebo později, prositi nechť o cokoliv.“ Vláčela jsem se tedy, jak jsem mohla, po rukou a po kolenou a přebyla jsem celé dni i noci leckdy někde v koutě pod některým lůžkem. Tam jsem myslivala na JEŽÍŠKA a na Svatou Pannu a na utrpení Našeho Pána. Mnoho měsícův takto uplynulo. Posléze omrzelo matku divati se na mne, jak zůstávám pod kterýmsi lůžkem v některé světnici, zcela samotna, i zasloužila jsem si trestu, býti večer vyhnána z domu.

K ránu jsem se chtěla vrátiti k své drahé matce, a spravedlivým soudem BOŽÍM

¹ Následující jest v rukopise tučnými písmenami.

*byla jsem poslána nazpět jakožto nena-
pravitelná a zarputilá. Nevědouc kam,
dala jsem se cestou, jež končila v lese,
který jest několik minut od domu. Potkala
jsem svoji tetu, jež se mne tázala, kam jdu. Ru-
kou dala jsem jí znamení, že jdu do lesa. Podá-
la mi ruku a zavedla mě k sobě. Byla mi tehdy
asi tři léta.*

Milovala jsem velice svoje drahé rodiče a vů-
bec všechny osoby, jež jsem znala. Zdálo se mi,
že cítím v sobě jakoby potřebu milovati a býti
milována tvory PÁNA BOHA. Nyní z milosti BOŽÍ
poznávám dobrotu, milosrdenství Nejvyššího na-
de mnou, nuzným tvorem, a že to BŮH dopu-
stil, bych nikdy nebyla laskána ani objímána
svou milou matkou. Poprvé co se pamatuji, že
mne políbila, bylo asi léta 1851, když jsem při-
jímala klášterní roucho u sester z Prozřetelnosti
v Corencu. Kdyby si byla moje matka nevedla,
jak činila, co by bylo bývalo ze spásy mé ubohé
duše, přirozeně slabé a náchylné k přílišné vrou-
cnosti k osobám, jež by mi byly projevilý něco
přízně, přátelství!

Asi po třech dnech teta mne zavedla k rodi-
čům; a hned jak se otec vrátil z práce, v neděli,
promluvila s ním. Zdá se, že mezi stížnostmi, jež
mu přednášela, pravila, že mnetrýznili hladem.
Zpozorovala jsem, že milá matka jest smutna,
zarmoucena, zkrušena. Mezi tolika chybami měla
jsem i tu chybu, že jsem byla velmi citlivá k ža-
lostem bližního. Vidouc ji smutnou, chtěla jsem

ji potěšiti. Přistavila jsem židli k její židli, abych si na ni stoupla a objala ji; odstrčila mne. Plakala jsem, že nemohu splnit svého přání; tu můj otec mne objal a dal mi Krista Pána, jedinou posvátnou věc, jaká byla v domě.

S Kristem v ruce byla jsem spokojena : dívala jsem se na našeho Spasitele, ukřižovaného za nás, objímala jsem Ho, a slzy se mi řinuly z očí. Přemýšlela jsem o tom, co mi říkali otec a teta, že kdykoliv se hřeší, křičuje se znovu náš božský Vykupitel. Ve své nevědomosti jsem se domnívala, že Ho křičujeme doopravdy na nějakém kříži, a pravila jsem si, uviděla-li bych někoho, že Ho chce křičovati, řekla bych jemu: „Už jednou jste usmrtil mého prvního otce, jest mrtev pro lásku k nám, by nás přivedl do nebe ; nedopustím, abyste před mýma očima Jemu blížil. Chcete-li, usmrťte mne, poněvadž Ho miluji a chci přijít za Ním do nebe.“ Ve skutečnosti nemilovala jsem PÁNA BOHA pro BOHA : myslela-li jsem si, že Ho miluji, moje láska byla zcela lidská, milovala jsem Ho z citlivosti, že můj miláček tolik byl trpěl a že umřel na kříži pro naše blaho věčné.

Přes to jsem se přece nepolepšovala, nenapravovala jsem se ze svých mnoha chyb. Kdykoliv mne matka přinesla někam do společnosti, působila jsem jí mrzutost svým pláčem a křikem, že se jí bylo pokaždé vrátit domů. Moje špatnosti nepřestávaly. Zvláště jednou byla jsem velmi nezdrženliva. Dávalo se jakési překrásné před-

stavení, a já jenom křičela a plakala, svíjela jsem se v náruči drahé matky, by mne pustila na zemi a bych uprchla domů, až jedna z osob na jevišti nahlas řekla, ať vyvedou to dítě. Když jsme přišly domů, moje ubohá matka, velice rozhněvaná, pravila mi, že nejsem její dcerou, že její děti mají všechny velice dobré povahy, že z milosti mne ponechává u sebe, ale že hodina přišla, by se mne zbavila, ať si jdu, kam se mi zlíbí. Řekla mým bratrům, že nepřísluším do rodiny, že nejsem sestrou mých bratrů a nechť mne už nevolají Melanií, že moje pravé jméno jest *němák, vlčice, divoška, samotářka*, ať chodím se zvířaty, jež žijí v leších; a zakázala mi, bych jí neříkala matičko, a bych neříkala otci, (který nebyl doma) tatíčku. Vidouc její zármutek, plakala jsem a chtěla ji obejmouti, bych ji potěšila; odehnala mne, poroučejíc mi, bych se klidila, uchopila mne za rameno, a otevíraje dveře, vystrčila mne ven, zakazujíc mi se vrátiti.

Můj zármutek byl veliký; ale, ach! jak měla dobře matka, že mne chtěla napravit! Byla jsem, ať v čemkoliv, nesnesitelná, neboť nechala-li mne samotnou doma, jakmile se ukázali chudí u dveří, dávala jsem jim všecko, co mi bylo na dosah, aniž jsem k tomu měla dovolení, a vzala-li mne sebou, děsily mne osoby, jež jsem viděla, chtěla jsem uprchnouti a plakala jsem. Posléze nebylo-li tohoto, bylo zas něco

jiného, byla jsem mukou ubohé matky, a často mi říkala, že by bývalo bylo lépe, kdybych byla umřela. Z celého srdce bývala bych ráda umřela, abych učinila konec ustavičnému trápení, kterého jsem byla příčinou.

Jako jindy šla jsem do lesa, všecka v myšlenkách na to, co mi řekla: že nemám matky, ani otce, ani bratří, ani příbytku, a že nikdo mne nechce. Byla jsem zarmoucena, ba malomyslná, rozvažujíc, že mi už nebude možno říkati sladkého slova matička. Tentokráte jsem zaplakala nad svým smutným osudem. Potom jsem si vzpomněla na Krista, na Kříž svého otce; pravila jsem si: Vykupitel měl oči zavřeny, nedíval se na mne, nezná mne možná, jak se doví, že jsem zde samotna? Nemluvil ke mně a přece umřel za nás, za mne, zavřev oči... Nuže, i já chci ho milovati a zemřítí za něho. V přítomnosti dávám se pro vždycky celá celička jemu; chci ho milovati a modlití se k němu se rty zavřenými, poněvadž Kristus je měl zavřeny; vypovím jemu svoje žádosti, že ho chci milovati, býti zcela jeho a nechtítí než Krista. (Žádajíc si kříže svého Ježíše, rozuměla jsem nějaký kříž ze dřeva, neumělať jsem povznésti své myšlenky výše.)

Tři nebo čtyři dni byla jsem v lese, aniž jsem koho spatřila neb slyšela: mým jediným zaměstnáním bylo mysliti o umučení Pána Našeho JEŽÍŠE KRISTA; často jsem tonula v slzách, přemýšlejíc, jak se hřích oškliví PANU BOHU, kdyžtě

bylo třeba, aby můj JEŽÍŠ vylil všecku svoji krev, by jej smyl a by uvedl lidi do ráje. Neměla jsem už síly choditi, padala jsem a byla jsem pohroužena v hluboký smutek, přemýšlejíc, jak urážejí mého JEŽÍŠE, kromě toho i o tom, že nemám matky, jako ostatní děti, bych jí vše vypověděla a bych od ní prosila vysvětlení o životě svého JEŽÍŠE v nebi. V tom vidím, jak přichází ke mně zcela maličké dítko veliké krásy, oděné v zářivou bělost s hezkým věnečkem na hlavě. Jak bylo toto děťátko u *divošky*, řeklo jí: „Vítej, sestřičko, proč pláčeš? přicházím tebe potěšit.“ — „Ach! řekla na to *divoška*, můj maličký, mluv hodně zticha, nemám ráda hluku. Pláču, protože bych si přála věděti vše, co můj JEŽÍŠ učinil pro spásu světa, abych činila jako On, ničeho neopomíjejíc; potom, co svět učinil, by přivedl na smrt mého JEŽÍŠE KRISTA; pak bych si přála míti matičku; nemám nikoho. Byla jsem v jistém domě s jistou ženou a dětmi; žena ta mne už nechce. Ach, kdybych tak měla matičku!“ — „Sestřičko, řekl na to maličký, říkej mi Bratře, jsem tvůj Bratříček, bdím nad tebou; matičku máme.“ — „Matičku! matičku! vykřikla *divoška*, stále v slzách. Ach, mám, mám tedy matičku! kde jest, BRATRÍČKU, ať rychle ji běžím vyhledat?“ — „Naše matička, dí hezké děťátko, jest všude se svými dětmi; miluj velmi tuto dobrou matičku; jest vždycky s těmi, kteří se ukazují jejími dítkami. Brzy tě zavedu a ukážu ti naši matičku.“ Po té chlape-

ček oznamoval *němákovi* velikost Boží, jeho moc, jeho dobrotu, posléze celý jeho život veřejný a zvláště jeho Umučení. Ale když dospěl k Umučení, řekla jsem mu: „Ach! Bratříčku, dále mi už nepovídej; vím, kolik můj PAN BŮH vytrpěl, by nás přivedl do nebe. Muž domu, kde jsem zůstávala, než mne žena vystrčila, vykládal mi to vše, a přála bych si sama trpěti, jako můj PAN BŮH. Oh, nikdy se neodvážím vstoupiti do ráje, nebudu-li trpěti jako dobrotivý JEŽÍŠ.“ Potom můj rozmilý Bratříček mi pravil: „Sestřičko, utíkej hluku světa, miluj samotu a usebranost: měj svoje srdce na kříži a kříž ve svém srdci; nechť JEŽÍŠ KRISTUS jest tvým jediným zaměstnáním. Miluj mlčení, a uslyšíš hlas Boží z nebe, který ti bude mluvit v srdce; nevcházej do svazku s nikým, a BŮH bude tvoje všecko.“

Bratříček navštěvoval mne skoro denně; některý den zůstal a nepřišel, často však přišel několikrátě téhož dne. Rozmlouvali jsme vždycky o umučení a o skrytém životě Pána našeho JEŽÍŠE KRISTA. Zašla jsem hluboko do hvozdů; upadla-li jsem na kamenité stezce, ihned přibíhal a zdvihal mne; chodili jsme držíce se za ruce, sbírali jsme spolu kvítky. Byl mi příjemný, jak jenom možno, vnukal mi důvěru, cítila jsem se roznícena láskou k němu. Kdykoliv jsem ho viděla a kdykoliv mi řekl „sestřičko“, moje srdce se naplnilo radostí a sladkou útěchou. Bratříček byl v mém věku (býval vždy jako já), nebyl vět-

ší mne, byl pěkně urostlý, velmi úměrně vyvinutý, jeho obličejík byl narůžověle bílý, jeho vlasy byly světle kaštanové a zkadeřené, byly rozčesány na jeho krásném čele a splývaly mu poněkud na záda; jeho oči byly sladké a pronikající; hlas jeho sladký, zvučný, melodický vcházel přímo do duše, až mi srdce poskakovalo; jeho ručičky, *dobře* HMATATELNÉ, byly v mých rukou jako dotek Lilie; celá jeho osobnost zdála se jako krystalisována. Když jsme se po dlouhém vyprávění o našem Pánu JEŽÍŠI KRISTU bavili díváním na kvítka a když jsme je někdy trhali na věnce a pod., zdávalo se mi, že kvítka sama od sebe se vkládala do jeho hezkých ručiček; ale bývalo mi to zcela přirozeno, poněvadž jsem nevěděla, co lidé mohou učiniti nebo neučiniti. Pravila jsem, že ponejprv byl celý oblečen bíle, s věnečkem z bílých růží na hlavě, ale nebýval vždycky takto oděn. S věnečkem přišel jenom třikrát s počátku; a někdy míval šaty modré a pás bílý, jindy šaty růžové, střevíce bílé a pás modrý. Když jsem po třetí viděla Bratříčka, měl šaty růžové, růžovosti stříbřité, v pasu sepjaté zlatou stuhou; její konce splývaly bokem po jeho hezkých šatech, a na hlavě měl věneček z nádherných růží. Vzpomínám si, že v něm měl růže bílé, bělosti překrásné, jemňounké a jenom malounko svítivé; taktéž bylo tomu s růžemi žlutými, červenými a růžovými. Vidouc ho takto s těmito růžovými šaty, pravila jsem mu: „Bratříčku, proč máš šaty barvy růžové,

a moje jsou modré a bílé, tedy dvojbarevné? Já nemám šatu barvy jiné; tož udělejme takhle: řekneš své matičce, by ti oblékla šaty jako moje, že ano, Bratříčku?" — „Ano, sestřičko“, odpověděl mi přemilý Bratříček. Potom díím jemu: „To jsi byl u prvního Přijímání, že máš na hlavě věneček? Mne, až budu veliká, povedou k prvnímu Přijímání a budu také mítí věneček jako ten tvůj, ale ty's nebyl nyní u prvního Přijímání, a proč nosíš po všechny dny růžový věneček? Zkazíš si jej; já nemám věnečku: proč máš věneček z květů TADY?" — „Ale, odpověděl rozmilý Bratříček, před korunkou z květů nosil jsem korunu jinou!“ V tom měla jsem hluboké usebrání, pozbyla jsem smyslů a octla jsem se před Velebností Boží. Náš Pán JEŽÍŠ KRISTUS byl veliký, majestátní, pln lásky a přívětivosti, o-děn dlouhým bílým rouchem, stříbřítým, průhledným a zářivým, po němž bylo rozseto drahého kamení barev rozličných, hrajících ve svých krystalovaných barvách; v bedrách měl velice hezký pásek nebo stuhu ze stříbra, přebohatě ozdobenou vyšíváním do květů vyvýšených, promísených drahým kamením (jak se říká na zemi), ale bylo to docela něco jiného a samý krystalisovaný třpyt. Na hlavě byl trojitý diadém z ryzího zlata s jiskřícími brillanty a drahými kameny, démanty, rubíny, smaragdy. Náš Pán JEŽÍŠ KRISTUS byl všecek světelný a obklopen velkým světlem. Měl v ruce malou bílou holubičku.

Při pohledu na tuto neocenitelnou velebnost

prohlubovala jsem se do své nicoty. Vnitřně slyšela jsem Božského mistra, jak praví Světlu věčnému (jímž byl, jak jsem pochopila, Otec Věčný): „Co učiníme s tím stvořeníčkem: Dáme mu hezkou korunku z květů?“ (Pochopila jsem už všechno), chvatně jsem řekla: „Nikoliv, nikoliv Pane, žádných květův na zemi! poněvadž od svého vtělení, to jest od spojení svého božství se svým svatým člověčenstvím, trpěl jsi na svém duchu i na svém těle více než všichni mučedníci úhrnem a byl jsi korunován trny smrtícími, poněvadž tyto vnikly do tvých očí a do lebky tvé velebné hlavy, potom jsi byl přibit na kříž, abys nás spasil; dej mi Pane, milost trpění pro lásku k tobě všechno, co se ti líbí bych trpěla, až do chvíle, kdy mne povoláš do své slávy“. Vše to bylo řečeno vnitřně. Po té Světlo věčné přiblížilo se k našemu Pánu a upřelo se v oči holubičky a vtisklo jí kříž na hlavu, hned u očí, a pak jí požehnálo. Náš Pán přivinul ji tehdy na své srdce a řekl jí: „Mocí mého kříže rost a vydávej ovoce ctností“. Nabyla jsem zase smyslů, byla jsem na témž místě v lese, ale milého Bratříčka tam už nebylo.

Vaše Důstojnost žádá si věděti, věděla-li jsem, že ten, jenž přicházel za mnou jest, Božské Dítě JEŽÍŠ. Jest mi říci, že milovaný Bratříček více než dvacet let mne nechal v nevědomosti, že jest JEŽÍŠ, a že já zcela upřímně a prostě jsem věřila, že jest můj bratr, jako sám mne byl ujistil. Přijímala jsem tedy jeho návštěvy bez rozumování,

spokojena, že mám tak dobrého bratra, kterému bych mohla vypravovati o svém PÁNU BOHU a učiti ho modliti se k němu a zasvěcovati jemu celé srdce, celou duši a milovati ho ze všech sil . . . Nyní třeba říci k mému zahanbení, že jsem byla u veliké radosti, majíc bratra, kterému mohu vypravovati o svém drahém JEŽÍŠI A KTERÉHO JSEM CHTĚLA VZDĚLÁVATI!! . . . Řekl mi, že jest můj bratr a že jsem jeho sestra, uvěřila jsem tomu na jeho slovo. Ostatně neměla jsem ve zvyku uvažovati, neměla jsem na to kdy, poněvadž od té, co jsem poznala, že po hříchu Adamově všecko pokolení lidské, minulé, přítomné i budoucí, jest odsouzeno k věčné ztrátě radosti ze slávy Boží a nad to ještě k mukám pekelným, a že náš dobrotivý BŮH, který se věčně raduje ze své vlastní slávy a který nepotřebuje nikoho, přišel, by vzal na se duši i tělo lidské a trpěl, atd., byla jsem ustavičně pohroužena v myšlenky o tomto tajemství lásky, neměla jsem volné chvílky mysliti na to, čeho nebylo nezbytno k milování našeho dobrotivého BOHA. BRATŘÍČEK byl velice dobrý, rozmilý, měl mne rád, i slušelo se velmi, bych ho milovala ze všech sil; znal PÁNA BOHA a oznamoval mi ho, vypravoval mi o přímosti úmyslu a jak si můžeme získati nekonečných zásluh ve všech svých skutcích, obětující je a obětující sebe, zpurpurované krví JEŽÍŠE KRISTA a v jeho třikráte svatém Jméně atd.

Posléze býval-li Bratříček mým bratrem, bý-

val také mým učitelem, neboť od něho jsem se naučila všemu, co umím, vyjma hříchu, který jest mým jediným dílem. Jest zítřek nebo už několik dní potom? nedovedla bych toho říci. Slunce bylo na svém sklonku, jdu hluboko do hvozdů, pak se posadím na kmen skáceného stromu. Ptáci už nezpívali, vše bylo v hlubokém tichu. Znova myslela jsem na svoje milé rodiče, kterých, domnívala jsem se, už neuvidím: potom přišla mi zase těšící myšlenka o kříži mého otce a zvláště o KRISTU na něm ukřižovaném; řekla jsem si: Miláček KRISTUS neplakal, zavřel oči a mlčel: miluji ho, jak jest, a chci činiti jako on. Tu osušila jsem si slzy, zavřela oči a usnula, a neprobudila se až po východu slunce.

Když jsem spala, zdálo se mi toto: Byla jsem zmožena na duchu i na těle, hledala jsem místa k odpočinku, aniž jsem ho mohla nalézt, poněvadž moje síly jako by mne bývaly opustily. Posléze jsem uviděla, jak byl podřat veliký strom, poněvadž ho nebylo možno vytrhnouti, an měl svoje přehluboké a velice tlusté kořeny zapleteny. Z patyufatého stromu vyrazil výhon jako druhý strom; sedla jsem si na kmen, zády opřena o nový strom a zdřímala únavou; můj duch byl umořen tak velikými a tolika vytrpěnými strastmi. V tuto chvíli hořké bolesti zaslechla jsem, že mne někdo volá: „Sestřičko, milá sestřičko“. Otevřela jsem oči, neviděla jsem však nikoho, a přece byl celý les osvětlen jako za jasného dne a beze stínu. Týž sladký hlas řekl:

„Jsem Bratr tvůj, pojd“ . Povstala jsem a spatřila svého Bratříčka, oděného šaty růžovými, střevíci bílými. Hned jsem se rozběhla, bych ho objala ; praví mi, že ještě není chvíle, bych ho objímala. Na ráz ustala moje muka. Měla jsem z tohoto zjevení jasné vědomí věčné Moudrosti Boží. Tak jsem se dověděla, že Dobrota věčná jest všude, aniž zabírá prostoru, a tak dále. . .

Rozmilý Bratříček mi pravil, že pravá moudrost jest v poznání našeho Stvořitele a v lásce ke kříži pro lásku k BOHU ; že dlužno milovati Vykupitele pro něho samého, ne tak pro jeho dary, ne tak pro nebe nebes, které dá z milosrdenství svým služebníkům. Čím dále vypravoval mi přemilý Bratříček, tím cítila jsem více potřebu, nezbytnost, hlad, bych milovala svého přemilostného Vykupitele, a tím také cítila jsem se menší, mrzčí. Zdálo se mi, že jsem menší a menší, rozjímám-li velikost, moc svého Božského Spasitele.

Přelíbezný Bratříček mi pravil, že mi jest děkovati Božímu milosrdenství, které použilo mých rodičů, by mne odtrhlo od náklonností světských ; že Nejvyšší mne stvořil, bych ho milovala, jak jenom možno ; že mi jest bdíti nad svým srdcem náchylným, bych příliš milovala tvory a bych od nich byla milována. Po té přelíbezný Bratříček mne vzal za ruku a řekl mi : „Kam chceš jíti ?“ Ihned jsem odpověděla : „Na Kalvarii“ . — „Toť dobré, řekl mi, ale měj dobrý pozor, bys se mne nespustila, sice upadneš“ .

Rázem les zmizel, a byli jsme u paty vysoké hory beze stopy cesty. Přímá cesta byla na začátku zaházena, potom výše byly hrubé kameny, skaliska a pichlavé rostliny; ještě výše našli jsme kamení, skaliska, trní a malé křížky; ještě výše hrubé trní a kříže; ještě výše hrubé trní a veliké kříže, trní na trní, kříž na kříž, až mi bylo velice nesnadno jíti. Bratříček jako by býval necítil ani únavy ani rozedřenin od trní, kdežto moje nohy zapadaly do děr mezi kříži. Jednou, ba dvakráte noha se mi zapletla, a dalo mi hodně námahy, než jsem ji vyprostila; zvláště však jednou tak mne zahrnulo trní a kříže, až jsem upadla a v otřesu jsem pustila ruku přemilého Bratříčka. Když jsem sama chtěla povstati, padla jsem zase, a trní zadralo se mi do šatův, a neviděla jsem pomoci odtud, poněvadž jsem uvázla: vidělať jsem se pohřbena pod kříži, malými i velikými, jež pršely s nebe. Tu zavolala jsem na pomoc Bratříčka; přišel, podal mi svoji něžnou a mocnou ruku a vynesl mne nahoru řka: „Mnoho ještě chybí, než budeme u cíle, ale chceš-li se obrátiti nazpět, budeš se namáhati méně“. Řekla jsem jemu: „Nikoliv, nikoliv, Bratříčku, chci přijíti s tebou“. — „Pak, vece on, drž se mne pevně“. — Ano, dí, ale učiňme takto: půjdu za tebou, a kam ty stoupneš, stoupnu já.“ — „Milá sestřičko, dí mi Bratříček, uhádla jsi tajemství; pojďme, dokud svítí slunce, pojďme, jak jsme si ujednali.“

Už jsem nenarážela o kříže, třebaže v hoj-

nosti přšely s nebe a třebas trní bylo mnoho a bylo ostré. Náhle zatáhlo se nebe černými mraky, zatím co veliké i malé kříže bez ustání padaly jako dešťový přival. Byla jsem v nejúplnější temnotě, neviděla jsem už, stoupám-li do šlépějí Bratříčkových, ba už jsem ani neviděla přemilého Bratříčka; a ač jsem se ho velmi silně držela za ruku, sotva jsem ji cítila na počátku této vichřice; a za nedlouho pozbyla jsem citlivosti dotyku. Jaká trýzeň v obavě, že zabloudím daleko od svého milostného Spasitele! Ze strachu, abych ho neztratila, měla jsem, jdouc dále a dále, paži vztaženu a ruku na polo zavřenu, jako bych cítila slastnou ruku svého vůdce. Nevypovím, jak jsem se bála a jaké byly moje trýzně. Muka, kterou jsem cítila, byla tak veliká, že jsem už necítila 'narázův křížů ani rozedřenin od trnův; nade vše obávala jsem se, že jsem ztratila milostného Bratříčka; a v křečích, vzdychajíc a plačíc říkala jsem si: Kdož ví, nepustila jsem snad, upadši, ruky života svého, radosti své a Dobra svého? . . . A kdy? V kterou chvíli dostalo se mi této nemilosti všech nemilostí? . . . Volám-li ho, neodpovídá mi . . . volám-li ho hlasem, volám-li ho duchem, neodpovídá mi . . . Mlčení, pořád mlčení! . . . Zdálo se mi, že trpím muka smrti, že jsem ztratila Bratra nejdražšího, nejmilejšího, nejsladšího, nejsvětějšího z nejsvětějších.

Když jsem byla takto zkrušena na duchu a opuštěna v jakémsi labyrintu, nezbývalo mi než

útěcha mého utrpení, ačkoliv jsem byla přesvědčena, že jsem si zasloužila těchto trestův svými nevěnostmi na tolik zdarma daných dobrodiní Všemohoucího; ale tato svrchovaná bázeň a bolest, že jsem byla příčinou této opuštěnosti (již jsem měla za úplnou a konečnou) zbavovala mne této útěchy.

Kráčela jsem cestou čím dál tím neschůdnější, ale tvrdá a hořká muka, že svou vinou jsem byla zůstavena, opuštěna milostným Bratříčkem, ztravovala všechna moje ostatní utrpení.

Přišedši na jisté místo, uslyšela jsem povyk hlasův, jako by davu osob, které jsou na slavnosti, a spatřila jsem, jak se bral mimo za smích a zpěvu zástup lidí všech povolání, jedni pěšky, jiní na vozech. Část tohoto zmateného množství sestupovala po pravici překrásnou cestou, druhá sestupovala po levici; a všecken ten dav, ubíraje se mimo mne, trápící se v trní a v křížích, kritisoval mne, poškleboval se mi; nazývali mne bláznivou, blbou, pomatenou, pokryteckou, falesně pobožnou; byli mezi nimi někteří s jakýmsi zdáním soucitu, a ti mne vybízeli, abych šla za nimi, abych se dala dobrou cestou, poněvadž PÁN BŮH nás nestvořil, abychom se zdržovali vyražení a abychom se takto mučili, ať neposlouchám šarlatánství kněží atd. Mlčela jsem a šla stále. Pohlédla jsem, kam se hrne tato bezuzdná horda, a viděla jsem, jak se vrhá a ztrácí do jakési studně, z níž vystupoval černočerný kouř a plameny. Padla

jsem na kolena polekána, zděšena, objala jsem, políbila s vroucí láskou krucifiks a obětovala jsem božskému Vykupiteli na oslavení jeho lásky věčné všechny dny svého života. A zatím co jsem vzdávala vroucí úkon lásky, ucítila jsem stisknutí ruky; srdce mi mocně, mocně zabušilo, a Láska, kterou jsem měla za ztracenou, objevila se znovu: můj milovaný Bratříček byl u mne. Svrchovaná útěcha, kterou jsem z toho měla, ukončila toto vidění, a byla jsem zase na svém místě v lese: svítalo.

Byla jsem samotna, ale cítila jsem, že Všemohoucí, Nejvyšší, můj přemilostný Vykupitel jest se mnou, třebaže jsem ho neviděla, a věřila jsem v něho více, než když jsem ho viděla, než kdybych ho byla viděla očima tělesnými; neboť když jsem se modlila v mysli, zdálo se mi, že se mi rozum šíří, rozpíná do dálky, a chápala jsem, že Bůh naplňuje svět a jak miluje svoje tvory. Milovala jsem ho a milovala jsem ho z nejhlubšího srdce svého. Tato láska působila mi láskyplnou bolest, v tom smyslu, že jsem viděla a cítila, jak láska Lásky věčné jest nekonečna a jak moje láska jest takřka ničím, i že nikdy nebudu moci uspokojiti své žhoucí žádosti, milovati život života svého, světlo svých očí, odpočinutí své duše, nikdy ho milovati láskou odpovídající, důstojnou té lásky, jaké si zasluhuje můj božský Vykupitel. Zarmoucena svou bezmocností, modlila jsem se, by mi dal trpěti, by mne křížoval a dal mi pro své zásluhy sílu

trpěti tolik, kolik jsem si ho přála milovati, a přála jsem si ho milovati, jak si přál býti mnou milován, bez soupeře ; měla jsem *hlad* po lásce a po utrpení. Takto v jasnosti Světla Věčného viděla jsem se beze stínu ctnosti, opovržení hodnou a neschopnou dobré myšlenky sama ze sebe, neschopnou oslavovati Nejvyššího bez jeho božské milosti, protivila jsem se sama sobě. Toliko v mé vůli byl jakoby pramaloučkový plamének žádosti, bych se líbila ve všem svému přemilovanému Milenci, a ještě toto málo nepřicházelo ze mne, nýbrž z nekonečného milosrdenství, jež ráčilo soucitně popatřiti na moji úplnou nuzotu.

Vidouc se tak opovrženou a pohrdání hodnou, dodala jsem si srdce myšlenkou, že jedině Velebnost Boží jest všecka ozdobena všemi dokonalostmi, všemi ctnostmi, poněvadž jest láska sama, a děkovala jsem jí. A v tom jakoby bleškem byla jsem v samotě, ale nikoliv, přesněji řečeno v hlubokém usebrání, a viděla jsem našeho božského Spasitele, jak se svěřoval mé duši způsobem, kterého neumím pověděti. Moje smysly už nevnímaly, zdálo se mi, že jsou vězni lásky. Moje duše čím dál tím více rozněcovala se láskou k lásce nekonečné, nestvořené; bývala bych si přála trpěti muka nekonečná; utrpení se mi jevilo a vskutku bylo útěchou.

Tato svěřování se Všemohoucího dějí se bez pronášení slov a více než rozžhavená kopí rozpalují v duši oheň lásky božské a zároveň vášnivou lásku k utrpení; tolik, že jsem nevěděla,

kteřá z těchto dvou lásek jest silnější. Poznala jsem, že moje jedině a svrchované Dobro chtělo mne úplně svlečenu z náklonností lidských, že mne chtělo docela svou, že chtělo býti mým Pánem naprostým. Svěřil mi veliké tajemství Eucharistie, ukázav se v kouli nejprudšího světla, s pažema rozpiatýma, jako by se byl chtěl dáti všem lidem, kteří po něm touží. Pochopila jsem mnoho věcí o lásce, kterou Vykupitel má ke všem lidem, ale nedovedu jich vyjádřiti. Čím více mi rozum objasňoval svaté jemnosti lásky nestvořené, tím více jsem viděla, že se stávám ničím a skoro mizím svému zraku. Dozajista, kdyby se bývalo zachtělo Nejvyššímu vzítí zpět, co přichází od něho, a nechatí mne s mou nicotou, byla bych bývala jako rozpálený atom, který vítr vezme a který zmizí. Ach, kdybych bývala se aspoň odvděčovala za tolik dobrodiní, přijatých bez jakékoliv zásluhy ! . . .

Vidění Všemohoucího změněné v muku trvalo jen asi minutku : vznešená chvíle ! chvíle líbezná, milostná, světelná, jež pokořujíc, ponížujíc a v nicotu přivádějíc, obnovuje, vzmužuje, povznáší, obživuje, dává novou sílu ! Ve chvílce, v mžiknutí oka duchu dostává se mnoha světél o tajemstvích naší svaté víry a o vlastnostech Bytosti nestvořené ; a zatím co jsem chápala poněkud lásku našeho milostného Vykupitele k jeho tvorům, moje srdce jako by bylo chtělo vyjítí z mé hrudi, žádala jsem si trpěti. To bylo dle mne jedině, čím ze své moci bych projevila svou

lásku a svou vroucí vděčnost za přijatá dobrodiní.

Už mnoho dní jsem byla v lese a nikterak jsem nemyslela na návrat k rodičům, poněvadž mi to bylo zakázáno a poněvadž jsem si činila povinností naprosto býti poslušnou těch, kdož byli postaveni nade mnou. Po celou tu dobu jsem se živila drobnými plody, jež rostly v lese. Jest mi však přece říci, že několikráte rozmilý Bratříček přinesl mi lahodný pokrm, který obnovoval úplně moje síly na kolik dní. Poprvé byla to překrásná fialka: snědla jsem ji; nebylo to ani z chleba ani z medu; nepoznávala jsem, co to bylo, leč že jakási tekutina, jakási velice chutná a vonná látka. Ihned učinila jsem pohyb a chtěla políbiti božského Bratříčka, bych mu ukázala svou vděčnost. Zdvihl svou pravici až do výše své andělské tváře a pravil mi: „Nikoliv ještě, sestro mého srdce; sněz *celou* květinu a v odpověď na božské milosti obnov v sobě symbol fialky.“ Zatím cítila jsem, jak se rozpíná žádost utrpení, poněvadž to bylo vše, co jsem mohla, bych projevila svou lásku k Milosrdenství Věčnému; a čím jsem se viděla mrzčejší, tím více rostla moje vděčnost k mému Stvořiteli, k mému Vykupiteli, k mému vůdci, k mému Pastýři, k mému Mistru, k mému těšiteli, k mému životu, k oku očí mých: byla bych ráda umřela pro něho a láskou k němu. Ale viděla jsem se tak nuzáckou, tak ubohou a bez ctnosti, tak plnou skvrn na své duši, že jsem se hanbila za

sebe. Pochopila jsem, že sama nemohu nic, bych si získala obživující lásky k svému milostnému drahému JEŽÍŠI, která zapouští kořeny v pokorné víře, z níž se rodí milování čisté, i že dlužno, by vše bylo zaléváno krví božského Spasitele, by vydávalo ovoce.

Zatím co jsem se modlila k svému božskému milostnému Mistru, by on se ráčil modlití ve mně a se mnou, spatřila jsem náhle, jak přechází v mém vědomí můj sladký drahý JEŽÍŠ, nesa těžký kříž a hlavu maje korunováním tvrdým trním; jeho svaté tělo bylo jedna rána, krev zůstavovala po něm stopy, jeho svatá opuchlá tvář byla zbrocena krví a pokryta prachem. Právil mi: „Dcero moje, pohleď na svého JEŽÍŠE, ukřižovaného znovu jeho vyvolenými přáteli, mými Služebníky, těmi, kteří jsou mými cestami k mému lidu . . .“ Bez sebe a jako šílená jsem vykřikla: „Ne, nikdy nebudu chtít křižovati znovu svého Boha ve své osobě . . .“ Potom připojil božský Ukřižovaný: „Obětuj mému věčnému Otci velikou oběť JEŽÍŠE KRISTA, kněze věčného.“

Ihned vše zmizelo, ale tento pohled mi zůstavil prevelikou žádost trpěti táž muka, jako můj rozmilý a drahý Spasitel; tato žádost, již jsem pocítovala, ještě a ještě milovati svoje Všecko, život života svého, rozněcovala se čím dál tím více; umdlévala jsem, sil mých ubývalo účinkem šířající žádosti milovati za sebe, milovati za všechny lidi a trpěti, bych napravovala za ty, kdož uráželi, kdož urážejí a kdož urážeti budou

mého přemilostného, mého přelíbezného Spasitele JEŽÍŠE.

Mezi mnoha šílenými, jichž jsem nepoznávala, uvedu jedno, které jsem poznala svou vlastní zkušeností ; jest to dobré na moje pokoření a na pohroužení mne v mou nicotu. Jest velice pravdivo, že veškerým zápalem své duše jsem si žádala nejčistší lásky k BOHU a utrpení nejpálčivějších a nejhořčejších, i také že jsem se modlila k Velebnosti Boží, by mne vyslyšela pro zásluhy BOHA ČLOVĚKA ; hle však, černá skvrna : Myslela jsem si, že až by mi Nejvyšší udělil milostivě svou opravdovou lásku a až bych byla pokojně v této svaté výhni, všecka zaplavena, všecka prosáklá božskou láskou, tehdy že by muka žádosti, bych milovala, přestala, poněvadž bych svoje Dobro měla a nasycovala se! . . .

Převeliký blud! Láska dovršená není dána pro tvora prostého leč v nebi nebes. Taktéž myslila jsem si o utrpeních : domnívala jsem se, že až budu mítí mnoho muk ducha, trýzní, zármutků a nad to muka božského Umučení, nezbude mi již, bych si jich žádala zde na zemi, poněvadž jimi budu vrchovatě naplněna a nasycena. Zase šílení. Možná, že se to stává osobám ctnostným, pro mne bylo to opakem ; a na svoje zahanbení vyznávám se, že nikdy, nikdy jsem si nezasluhovala mítí tuto božskou lásku, které tolik a tolik jsem si žádala a které si žádám žádostí nejvroucnější.

Kteréhosi dne, když jsem prosila ve své mo-

dlitbě o milost, bych uměla milovati svého JEŽÍŠE, uchvacovatele srdcí, jakýsi vnitřní hlas mi pravil: „Chtěla bys blaženost na zemi, nasycení; láska dovršená jest plnost lásky, toť stav blažen-cův v nebi nebes. Ty jsi pocestnou, bojuj jako bo-joval JEŽÍŠ KRISTUS a dojdeš svého cíle. Věz, dcero moje, že JEŽÍŠ KRISTUS měl dvě vůli, lid-skou a božskou, a že z lásky k pokolení lidské-mu zavrhl vždy lidskou a vykonal vždy božskou vůli. Oddej se ve všem do rukou svého stvo-řitele a spasitele živou věrou, plně přesvědčena, že zcela zvláštním způsobem bdí nad cenou své krve, kteráž jest hodnoty nekonečné pro svoji božskost.“ Oh! jak jsem se cítila uklidněna, když jsem se cele oddávala do rukou svého nej-většího Dobra, jsouc jista, že ono bdí sezvláštní péčí nad cenou své drahocenné Krve.

Kdysi přemýšlejíc, jak hodno jest lásky moje svrchované Dobro, a o tolika dobrodiních, jichž se mi dostalo od něho bez jakékoliv zásluhy mojí, uvažovala jsem, jaké pokání nebo jaké odčinění bych mohla vykonal, bych uspokojila svého Božského Mistra, a vše, nač jsem si po-myslila, jevílo se mi nicotnostmi. Tu jako bez duše obracela jsem se k svým starým modlit-bám, hned s pažema do kříže, hned všecka pro-střena s tváří do země, hned stojíc s rukama svěřenýma jako odsouzená. Všemi těmi malič-kostmi mínila jsem se modliti za kněžstvo, za osoby, jež spí ve lhostejnosti, za ty, jež jsou ve stavu duchovní smrti, za všechny osoby zasvě-

cené Bohu. To drahý Bratříček mne naučil všemu tomu; sama ze sebe (zbytečno říkati) neměla jsem ničeho. Učinila jsem 33 pokleků, jak jsem měla v obyčeji, na ráz však vidím u sebe sladkého Bratříčka, a praví mi: „Sestro mého srdce, pokoj budiž s tebou, hodina přišla, bys se vrátila k svým rodičům, *ne timeas, filia mea.*“ Odpověděla jsem: „Kéž můj Bůh, můj stvořitel, můj Spasitel kraluje dle svých věčných milosrdných úmyslů! Jsem připravena.“ Poklekla jsem, bych obnovila svoje úplné darování, darování svých smyslů a mohutností své duše Nejvyššímu atd. atd., potom jsem připojila: „Nejsladší JEŽÍŠI, slituj se nad mou duší, slituj se nade mnou hříšnicí, propastí bídy, přitáhni mne v sebe. Ó dobroto svrchovaná, rozkoši mé duše, ty, ó můj milostný JEŽÍŠI, ty jsi můj život a moje smrt; žádosti, bych tebe milovala a bych trpěla, usmrcují mne, aniž přestávám žítí, tvoje láska jest jako rozbouřený meč, ó můj milence JEŽÍŠI! Ty víš, ó můj JEŽÍŠI, že už ničeho nemám svého, že jsi mým pánem naprostým i všech mých bývalých náklonností a že jsi jejich uzlem. Nyní, prosím tebe, neodmítej mi převzácné milosti, bych trpěla pro tebe, učiň tomu konec jednou pro vždy, nasýť mne, nesnesu déle muky, jakou pocítuji, vidouc tebe, tebe, slávu svatých, na kříži a sebe ne; uspokoj poněkud mé srdce, jež si tě přeje milovati láskou činnou.“ Pak jsem povstala, a Bratříček mi pravil: „Sestro mého srdce, milost

které si žádáš, bys trpěla všechno mučení JEŽÍŠE KRISTA a jako JEŽÍŠ KRISTUS, jest milost jedinečná a nad tvoje síly ; a kdyby chtěl tebe vyslyšet BŮH, zemřela bys tíhou tolikerých křečí". Zatím co ke mně mluvil, cítila jsem, jak ve mně roste žádost, bych milovala svoje Všecko a bych trpěla, bývala bych si přála neprodleně býti přibita na kříž (právě tak jsem tomu rozuměla), bych osvědčila svoji lásku a vděčnost svému BOHU. „Nuže, děla jsem k Bratříčkovi, číňme rychle! Ty, nejdražší Bratře, jistě že můžeš k Bytosti nestvořené, až k ní samotné ; žádej ji pro mne o přízeň, bych byla ukřižována s JEŽÍŠEM KRISTEM, mým rozmilým a božským Mistrem, kterého miluju ze všech mohutností své duše." Dobrý Bratříček mi pravil vroucně : „Jsi hodna, sestřičko, bys měla tolik utrpení?" Odpověděla jsem čile : „Nejsem hodna leč trestův, ale můj milenec JEŽÍŠ jest hoden všech díkův, poněvadž mi dal svoje neskonale zásluhy, atd., atd. Tedy přes moji hříšnost bez zásluh, drahý Bratře, vyslyš mne skrze zásluhy JEŽÍŠE KRISTA."

Bratříček ihned pozdvihl své něžné pravice na svoji hrud' a vyňal z ní fialovou a zelenou květinu a dal mi ji do úst se slovy : „Hle, utrpení odpovídající tvému věku, božské milosrdenství ti je dává." Rázem byla jsem uchválena svým smyslem a duševně měla jsem přejasně poznání utrpení JEŽÍŠE KRISTA za spásu pokolení lidského, minulého, přítomného i budoucího : jakož i jeho božských ochot vůči jeho

Věčnému Otci, jemu naprosto ve všem rovnému.

Jest tisíckrát lépe mlčeti o nevýslovné, nepředstavitelné velikosti BOŽÍ a o účincích, jež působí a takřka vtěluje ve vědomí. Bývala bych si přála účastniti všechny lidi tohoto Světla Věčného z přítomnosti Nejvyššího, jež proniká všecko, vidí všecko, ví všecko a vše pojímá v sebe; světla pevného a plodného, světla činného a nehybného, světla blahodárného a milostného z Lásky věčné, světla vědění nestvořeného, jež proniká srdce, objímá je, osvěcuje a upevňuje v božské lásce, světla velevýmluvného svým zdánlivým mlčením; zároveň co k nicotě přivádí duši poznáním její hluboké bídy, vztyčuje ji a kráší Moudrostí Ducha Svatého, skrze niž duše, jakoby rozhladovělá po pravdě, volí si holý kříž, jakožto jedinou a opravdovou výživu svaté lásky, jež obživuje a přetváří bytost lidskou.

Když jsem zase přišla k sobě, ačkoliv citelně zbavena svého živlu, shledávala jsem se šťastnou, plně přesvědčena, že všude, kamkoliv půjdu, budu vždycky v BOHU, v jeho přítomnosti, pod okem jeho nesmírnosti, poněvadž mimo Všecko, jímž jest BŮH, není ničeho.

Nevidouc v sobě leč pravou nicotu, nevěděla jsem, co činiti, bych způsobila zalíbení Lásce věčné; spoléhala jsem jenom na pomoc utrpením pro jeho slávu a pro spásu duší, ráčila-li by mi udělití milost a přidružení si mne ve svých utrpeních. Klečela jsem, odevzdala jsem se BOHU, ale na dně své duše měla jsem strach o sebe,

kdyby snad, nechť sebe méně, účinky velikého světla mne opustily a nepodřídily všemohutností mé duše jeho šírající lásce. Po té učinila jsem znamení kříže, a ukázal se přede mnou Bratříček, ale větší než obyčejně, jako vždycky prevelice milostný, milostný jako láska v lilii. Byl oděn jako kněží, když přinášejí svatou Oběť mešní (a jak jsem viděla za několik let jistého kněze, když jsem ponejprv vstoupila do chrámu, bych byla na Mši). Byl všecek zářící a vábný, atd., atd. Nelze mi vyjádřiti jeho milostné krásy. Na jeho hrudi bylo jakoby srdce otevřené rozpálenými šípy. Z tohoto srdce chvatně tryskaly jako ze žhoucí, pokojné a milostné výhně paprsky světelné. Bratříček zdvihl ruku na tuto žhoucí ránu a dvěma prsty vyňal z ní přebělostné, přeskvoucí kolečko, na němž byla jeho živoucí podobizna. Pravím podobizna, ale lépe dím pravdu, řeknu-li, že jsem ho viděla ve dvou: ten, co četl Mši, byl sladký Bratříček; v kolečku byl též celý Bratříček, z těla živoucího s očima se pohybujícíma a ústy mluvícími, slovem byl roven JEŽÍŠI, jenž sloužil krásnou Mši svatou; byl tam upoután pouty své lásky, ale činil pohyb, že si přeje se dávatí, zdálo se, že mne volá a přeje si vstoupiti do mého srdce; nemohla jsem odolati milostným popudům, jež mne uchvacovaly a táhly k němu. Řekl mi: „Sestro mého srdce, přijmi Lásku Věčnou BOHA silných“, potom zmizel.

Sotva že jsem ji přijala a ona se dotkla mého

srdce, pocítila jsem jakýsi nový život a jakousi čistší žádost trpěti, snášeti opovržení, chudobu, opuštěnost od tvorův a tisícero smrtí jedině pro slávu BOŽÍ. Cítila jsem se vhroužena do propasti své nicoty, až jsem zmizela svým očím, poněvadž ono Všecko mne přikrylo, proniklo, naplnilo; zdálo se mi, že mne už není; moje srdce se vzpínalo, jako by mi chtělo roztrhnouti hrud; cítila jsem účinky lásky obživující. Nepokusím se vysvětlovati, co jest nevysvětlitelno: třeba to pocítiti; dva extrémny se objaly, nekonečná velikost s nejzazší nicotou. Už dosti dlouho bylo vidění zmizelo, a moje srdce tlouklo ještě ve své radosti, ve svém úchvatu; zůstávala jsem jako rozdrncena, rozemleta pod účinky velikých milosrdenství Nejvyššího s tímto červem zemním; zvolala jsem: „Náležím-li svému Pánu, stvořiteli a Spasiteli všemohoucímu, s pomocí mého BOHA, užívajíc k tomu jeho věčné vůle, přeji si mu osvědčovati svoji vroucí vděčnost utrpeními, jež budou trvati po celý můj život, a jíti cestou pravdy a jednoty se svým Pánem JEŽÍŠEM a *vždycky se svým* BOHEM (chtěla jsem říci s milostí BOŽÍ, ale neznala jsem tohoto slova). Raději chci kříž nežli slávu všech Svatých!“ Ukázal se malý Bratříček; zdvihnuv oči k nebi, pravil, blíže se ke mně: „Jaká jest přízeň, po které touží toto tak nuzné stvoření?“ Odpověděla jsem vnitřně: „Se svolením Světla Věčného žádám si jeho největší slávy cestou ukřižování s mým BOHEM.“ Ihned můj všecek

milostný Bratříček dýchl na moje rty, pak mi položil své dvě ručičky na hlavu, a v té jsem pocítila silné bolesti; potom položil svoji pravici na moji pravou ruku a stiskl ji, potom na moji ruku levou, na moje nohy a na moji hrud', to stačí, nemohu říci více. Och! pravého opojení hned zároveň bolestného i milostného bytosti živé, jež zmírání! Och! JEŽÍŠI, JEŽÍŠI, dej se poznati všemi lidmi, a budou Tě milovati! Kéž Tě znám a miluji Tebe, jako jsi milování hoden! Och! ohní šířící se, kéž tě miluju, jako Ty sebe miluješ, a pak budu spokojena!

Od té doby, co jsem byla dotčena požehnanou rukou Bratříčkovou, jak jsem právě vypověděla, cítila jsem v těchto částech svého těla veliké bolesti, zvláště v pátky, a někdy tekla krev z ran, jež se tam utvořily a potom se zavíraly samy od sebe, nezůstávajíce stop. Tyto rány trvaly asi tři hodiny, ode dvou hodin po poledni až do půl páté. V jisté pátky začínaly se ve čtvrtek večer a zůstávaly otevřeny až do pátku večer; kolikráte zůstaly otevřeny po celou dobu svatopostní. Cítila jsem ostrou bolest, jako by se byly nervy smluvily, bolest hořkou, ale milostnou, a byla bych si přála trpěti ještě více, kdyby bývalo bylo možno; a tak jsem trpěla a milovala; byla jsem velice spokojena. Zdálo se mi, že už nejsem sebou, moje Všecko stalo se mým pánem, mělo mne zcela Sobě, bylo mým vlastníkem! Och! krásy působení Nejvyššího! On napravuje a zkrásňuje, olupuje a obo-

hacuje ; zraňuje, by uzdravil, činí vše můj nejmilejší ! Dlužno se odvděčovati, a zase On to vnuká. Jest dobře míti oko upřeno na Něho, bychom vyzkoumali, co se mu líbí, a konali to, ale jest ještě více nechat ho činiti, držeti se trpně a bez vůle mimo vůli Boží.

V tutéž chvíli, co můj milý JEŽÍŠ mi pravil, že si mne přeje celou sobě (řici a učiniti byl kon jediný), ukázala se největší královna a císařovna MARIA, Panna Matka Boží, všecka se stkvějíc slávou a velebností, oděna a přioděna láskou ! . . . a praví s nevýslovnou sladkostí a dobrotou : „Dcero moje, veliké milosrdenství Boží jest s tebou, budu bdíti nad tebou jako Matka a Velitelka, nic se neboj, když s pravým úmyslem oko tvé duše bude pozorné, by plnilo žádost BOŽÍ. Jest třeba, bys spojená se zásluhami JEŽÍŠE KRISTA ustavičně se obětovala za vyvýšení Svaté Církve a zvláště za kněžstvo.“ Zachvácená a unešena vroucností plnou úcty, neodpověděla jsem jí leč : „Matičko !“ velice vřelé ; moje srdce vrchovatě plné štěstím a vděčností jako by mne oněmovalo. Zároveň viděla jsem se tak nuznou a byla jsem tak šťastna ! Jako ostatní děti měla jsem matičku, matičku, jež mne milovala velmi a jež věděla, kde jsem ! . . . MARIA, sladká Matička, byla krásná samou krásou, bohata Nejvyšším, svěží jako krásná milostná lilie, jež se zrodila a vyrostla v ohnisku srdce BOHA Všemohoucího, ozdobena neskonalými zásluhami BOHA Člověka, slovem byla jako veledílo svaté Trojice, spolu-

působitelka našeho Vykoupení, a korunována korunou Královny nebe i země. Než lépe jest, abych se nepokoušela mluvit o kráse MARIINĚ s ničím nepodobné, zatemnila bych její skvělost ; a ona jest mou Matkou, mojí ! . . .

Byla sobota (zvěděla jsem, že byla sobota z vnitřního hlasu, jež jsem slyšela v modlitbě) ; Bratříček mi pravil vnitřně, ať se vrátím zase k rodičům, než vzniknou spory v rodině, že nejsem doma. Vydali jsme se, a ihned byla jsem u svého domova. Uslyšela jsem, jak jde za mnou můj otec, objal mne, a tázal se mne, odkud přicházím a od kdy jsem z domu. Nedovedla jsem mu říci ničeho, poněvadž jsem opravdu nevěděla, kolik dní nebo neděl jsem byla mimo dům, ale řekla jsem mu, že jsem bývala s Bratříčkem. Tázal se mne, co jsem jídala ; odpověděla jsem mu, že Bratříček mi dával velice dobré věci. Otec se upokojil, a pokoj se vrátil do rodiny.

Toho času pracoval milý otec v jistém městečku, jménem La Mure, asi pět hodin pěšky ; do rodiny přicházel jednou za měsíc, obvykle v sobotu, a odcházel v neděli večer. Tuto neděli bylo mi poněkud nudně. Rozprávky, jež jsem slyšela, třebaš ne špatné, mne nezajímaly, nechápala jsem, jak možno tolik mluvit a nemluvit o PANU BOHU, o němž jsem myslila, že jest hlavním životem lidí. Říkali mi, ať mluvím, v tom že jest život společenský a dobrá výchova atd., atd. Moje myšlenky v těch dnech byly hledati, jak bych mohla vykonati některá pokání a mod-

liti se dle svého obyčeje. Zavolala jsem drahého Bratříčka, krásnou matičku, svého nejdražšího JEŽÍŠE a všeliká utrpení. Moje srdce bylo plno božské přítomnosti BOHA ; věděla jsem, že už nejsem sama, a cítila jsem se silnější ; ale žádost, bych milovala svého sladkého Spasitele a svou něžnou Matku, bych láskou splácela lásku svému nejmilejšímu JEŽÍŠI, konajíc, což bylo poněkud nesnadno, některá skrytá pokání, zabírala mne nejvíce . . . Živi buďtež křížové božské Prozřetelnosti ! Sotva dva nebo tři dni uplynuly, co jsem byla doma, v tom mi přišla jakási dobrá nemoc, jež potrvala pět nebo šest měsícův a přivedla mne na pokraj hrobu ; měla jsem poty a prudké bolesti v celém těle ; zeslábla jsem tolik, že jsem často omdlévala, a když mne brávali s lůžka, neudržela jsem se na nohou. Osoby, jež přišly, říkaly, že ve dvou dnech budu nebožka. Radovala jsem se z toho, přemýšlejíc, jak v nebi aspoň budu milovati do libosti svoje Všecko a že ho už nikdy neurazím ; mrzelo mne jenom, že už mi pro ně nebude déle možno trpět. V takovém stavu slabosti, nemohouc ničeho dělati, ba ani se modliti, měla jsem poněkud strach, aby můj milenec JEŽÍŠ si mne nezprotivil pro moji nečinnost a možná i pro moje zpronevěry. Ano, byla jsem velmi spokojena, že jsem trpěla v té nemoci, ale bývala bych si přála, by mne řezali na kusy, bych dokázala lásku k svému JEŽÍŠI. Ačkoliv jsem v takovéto slabosti nemohla přinášeti žádného úkonu pobožnosti vnější, moje my-

šení, všechno v BOHU, a chvílemi pocit jeho přítomnosti připoutávaly zázračně mohutnosti mé duše, moje vůle, pohlcená v něm, byla bez vůle. Než lépe jest, abych nemluvila o těchto věcech, kterých neumím vyjadřovati.

Nemoc se zhoršovala; rodiče byli smutní, sklíčení. Jest mi říci, že v rodině nikdy nebyl volán lékař, protože měli vůbec hrůzu z lékařův. Kdysi řekl můj otec matce: „Že ta malá má nějaký neduh vnitřní, podívej se, jak zhubeněla, nemůžeme jí tak nechat, nezbytno, abychom povolali lékaře a dali ji *prohlédnouti*.“ Slyšíc to, byla jsem poděšena. (Neměla jsem ráda, aby se mne vůbec kdo dotýkal.) Nemohouc mluvit, učinila jsem znamení rukou, hlavou, že *ne, ne!*... Asi za hodinu mohla jsem říci otci, že mi jest lépe a že nepotřebuji lékaře. Takto jsem byla upokojena i vzdala jsem díky Lásce své lásky.

Po třech nebo čtyřech měsících bolesti poněkud ubylo, a hned, jak jsem mohla pohnouti pažema, učinila jsem znamení svatého kříže, jak mne tomu byl naučil rozmilý Bratříček, a úkon úplného odevzdání do rukou svého stvořitele a spasitele. V tom spatřila jsem myslí velikou Královnu a císařovnu MARII, matku krásné lásky, všechnu krásnou jako nevěsta nová, rozmilou jako láska, vábnou jako Sulamit, svěží jako jitřní růže; v ruce držela překrásnou lilii, jež nebyla úplně rozvita a z jejíhož nitra vycházelo světlo velice účinné, jako žhoucí plamen; uprostřed tohoto plamene a skoro v lilii byl krásný kříž ze zlata,

ale nikoliv ze zlata zdejšího, ozdobený drahým kamením, jehož krásy bych nedovedla pověděti. Stále duchovně praví mi Matička: „Odvahu, dceruško, neztrácej mysl, jsem stále s tebou, buď podajná, učenlivá (pod mocnou rukou Nejvyššího); poslouvej ve všem, co neuráží přítomnosti BOHA Nejvyššího. Miluj toho, kdo tebou pohrdá. Vše přichází od BOHA. A nechť všechny tvoje skutky stanou se drahocennými skrze zásluhy klanění hodné krve JEŽÍŠE KRISTA, Svatého Svatých. Budiž bdělou nad srdcem svým.“ Po té veliká Královna, všecka z jemnosti lásky, připojila: „Toto kvítko jest moje i tvoje, uchovám je.“ Při těchto posledních slovech dala si je na klín, přikryla je svým závojem a zmizela; ale necítila jsem se samotna; žádost, bych trpěla, rostla: rychle pokusila jsem se modlití s pažema do kříže, říkajíc 33 *Otčenášů*; nemohla jsem jich doříkati pro svoji nejzazší slabost. Rmoutila jsem se, že nic nemohu učiniti pro svého JEŽÍŠE ukřižovaného, kterého jsem milovala z celého srdce svého. Ach, kdožpak, znaje našeho přemilostného JEŽÍŠE, může se zdržeti, by Ho nemiloval z celé bytosti své? může se zdržeti, by nešel v jeho stopách, by neměl účasti na jeho citech, by nehledal ve všem, co jemu se líbí, co k jeho pouhé slávě, a jaká jest jeho velebná vůle?

Za několik neděl už jsem vstávala na hodinku, ale často jsem omdlávala a mívala zvracení. Kdykoliv jsem opustila lůžko, pokoušela jsem se udržeti na kolenou z úcty k přítomnosti BOŽÍ.

Veliké Světlo věčné mne mělo, bych milovala a adorovala na každém místě Bytost nestvořenou, věčnou pravdu a věčnou moudrost. Jak jsem se zotavovala, již jsem si žádala trpěti, ale nikoliv sama, trpěti v *jednotě* s JEŽÍŠEM KRISTEM, poněvadž se mi zdálo, že samotny moje modlitby a moje utrpení nemohou mít zásluhy pro život věčný. Dala jsem se tedy a odevzdala celá celičká svému božskému Spasiteli, a od té doby vše, co jsem činila pro BOHA, bylo zhodnocováno, zaléváno krví mého Božského Vykupitele, právě jako moje modlitby za bohy země.

Když jsem se zase úplně pozdravila, byla jsem ještě nejednou vystrčena svou milou matkou, které jsem nepřestávala zarmucovati. Ale tehdy s radostí uchylovala jsem se do lesa, kde jsem věděla, že potkám milého Bratříčka, který velice miloval PÁNA BOHA a který mne ho učil milovati a který byl tak dobrý! Obyčejně, když nastala noc, léhala jsem do trávy ke spánku, léhala jsem a usínala s pažema do Kříže. Kolikráte padal v noci sníh a celou mne zavál. Bratříček přicházel ke mně ráno a volal mne svým něžným hlasem. Ihned se Divoška probouzela, volajíc dobrého Bratříčka, který pouhým podáním ruky na pomoc, by se postavila, rozptyloval sníh. Poprvé otázala jsem se nejmilejšího Bratříčka, jak to učinil, by se mne smetl všechnu tu studenou *mouku* a mne osušil: „Modlitbou k našemu PÁNU BOHU“ dí mi. — „Ach, ano, ano, pravím jemu, ty velmi miluješ svého PÁNA BOHA JEŽÍŠE KRISTA,

hle, proč tě tak rychle uslyšel; až Ho budu milovati tak jako ty velmi a velmi, také mne rychle uslyší, neboť nás tolik miluje."

Divošce byla asi čtyři léta, když byla ztracena, jak hnedle budu vyprávěti. Otec odcházeje na práci do kteréśi poněkud vzdálené vesnice, řekl matce: „Nevrátím-li se v sobotu večer, nečekejte mne celý týden potom." Když v sobotu otec nepřicházel, čekali jsme ho až do půlnoci. Než si moje matka ulehla, přišla k lůžku, na němž té noci (aby otec neřekl, že nepečuje o toto dítě) uložila Vlčici; vzbudila ji a vystrčila ven. Pršelo jen se lilo; počasí bylo velice zachmuřeno, že *Divoška* neviděla si na cestu. Šla hlavní silnicí, a v tom spatřila, jak jest zatarasena čímsi jako veliká krytá dvojkolka: vylezla do této dvojkolky a usnula v ní. Za nedlouho přišel pán vozu, zapřáhl koně a odejel. Byl už velice daleko, a rozednilo se. *Divošku* probudil hukot Draka. Ihned dává se do křiku. Chudák povozník všecek užaslý, že vidí ve své dvojkolce toto děvčátko, nevěděl, co říci. Myslí si, že některá osoba, by se ho zbyla, je tam položila... Posléze zastaví koně: „Odkud jsi, malá?" tázal se ho. — „Nejsem z místa", pravilo dítě. — „Jak se jmenuješ?" — „Jmenuji se *Sestřička*." — „Jak se jinak jmenuješ?" — Nemám jiného jména, Bratříček mi vždycky říkal Sestřičko." — „A tvůj bratr jak se jmenuje?" — Jmenuje se Bratr." — „A tvůj otec?" — „Nemám otce ani matky, mám jenom Bratříčka." — „Nuže, skrčku, po-

věz mi, kdo jsi, sice tě zabiju." — „Nejsem nic." — „Tvůj domov?" — „Nemám žádného domova: Bratříček mi pravil, že mám Matičku, která jest v Ráji a která jest všude se svými dětmi." — Ubohý muž všecek rozvztekl chytí dítě za ruku, ponoří do Draka a hrozí, že je tam nechá, nepoví-li, kdo jest. Posléze po mnoha pokusech rozhoduje se muž nechat je na polovic ve vodě a ujetí. Divoška byla stržena poněkud dále do Draka. Byla by se skorem zalkla vodou, ale v tom přichází malý Bratříček a vytáhne ji z vody. *Vlčice* ztratila ve vodě střevíce; její Bratr jí půjčuje svoje a Sám kráčí nedotýkaje se země.

Takto vodil mne zase, stále hovoře o skrytém životě Pána Našeho JEŽÍŠE KRISTA a o jeho umučení. S Ním nelišil se mi den od noci, neboť vydával jasné světlo *beze stínu*; a činívala jsem jako On, nespávala jsem. Když jsme došli až skoro k prvnímu stavení, osamocenému od ostatních, řekl mi Bratříček, drže v ruce moje střevíce: „Sestro mého srdce, obuj si svoje střevíce, za chvílenku tě vezmou, jdi ke svým rodičům. Nebudeš mne už vídati po nějakou dobu, buď pěkně moudrá atd. Nezapomínej, že máš Matku v nebi, kterou brzy navštívíš; ona bdí nad tebou, ona jest s tebou, ona tě slyší, když mluvíš, ona vidí, když trpíš, ona ví, když máš hlad. Nuže, sestřičko, podívej se, jdou tě hledat . . ." Zároveň učinil několik kroků k odchodu a zmizel. Za několik minut přichází moje teta. „Ach, ty darebničko, odkud přicházíš? pravila mi, málem

že pro tebe nezabil otec tvé matky (otec nemohla pracovati, jak do velikého deště se dalo, byl už několik dní doma); popudila jsi matku ještě k větší nenávisti proti sobě; až přijdeš, jsi ztracena, nebude-li tam tvého otce. Zatím pojď ke mně a já přezvím, doma-li tvůj otec, bych tě tam mohla zavést." Vracejíc se pravila mi: „Tvoje matka tě už nechce, otec dal tě na péči mně."

Zůstala jsem u tety asi dvě léta, ne však souvisle. Nosila mne do školy atd. Tak uplynula dvě léta. Rozhodla jsem se uchrániti se stínečku hříchu a už netrápiti své drahé matky. Moje rozhodnutí bylo velice opravdové; ale běda! běda! vyznávám se, že jsem mu nedostála, jak hnedle zjistíme. Kéž by mohlo toto pokoření odčiniti tolik a tak těžkých hříchův!

Jistého dne, když moje matka byla doma společně s několika ženami, jež pracovaly a přivedly s sebou svoje děti, pravila těmto dětem: „Mám panenky, a ty dám děvčátkům, jež jsou poslušny svých maminek", při těch slovech ukázala panenky. Já, která jsem nikdy nevěděla, že jsou panenky, domnívala jsem se, že to jsou velmi maličká děťátka, snad proto, že jsem je viděla na jistou vzdálenost; a ihned dodala matka, že je byla koupila na trhu. Zatoužila jsem míti takovou panenku, bych ji naučila dobře dělati znamení Kříže a hodně milovati PANA BOHA, ale panenky se mi nedostalo; a poněvadž jsem věděla, kde má matka svoje peníze, jisté chvíle, nevidouc v tom zlého, vzala jsem deset centimů

a šla s nimi koupit panenku. Vrátivši se domů, ihned jala jsem se mluvití této panence věci o BOHU, předříkávati jí svaté Jméno, JEŽÍŠI, naše lásko atd. Panenka neopakovala nikdy. Znova jsem začínala: „JEŽÍŠ, MARIA . . .“ ale stále marně. Matka užaslá, že slyší z vedlejší světnice Němáka mluvití, přijde potichu a táže se mne, s kým jsem hovořila. Pravím: „Ta panenka nechce mluvití, nemůže se naučiti svatého Jména JEŽÍŠ . . . nelíbí se mi.“ — „Kdo ti dal tu panenku?“ — „Nikdo mi jí nedal, koupila jsem ji za dva sou, jež jsem vzala z vaší zásuvky.“ Matka, uslyševši to, odňala mi panenku a velice příkře mi vyhubovala, říkajíc, že nenapravím-li všech svých velikých chyb, vydám se nebezpečí, že skončím svoje dny ve vězeních; že krádež jest veliký hřích, neposlušnost rodičův také hřích, a že jistě BŮH není spokojen se mnou. Slyšíc, že můj PÁN BŮH má nelibost ze me, velice jsem se rozplakala, prosila jsem svou matku za odpuštění a slíbila, že jí nahradím její dva sou. Byloť mým úmyslem, až přijde otec, poprositi o dva sou, bych je dala matce, a učinila jsem, jak jsem pravila.

Za několik dní moje matka domnívajíc se, že jsem učenlivější, chtěla mne nésti na jakousi komedii, a opravdu nevzpírala jsem se. Rozhodla jsem se poslechnouti, třeba že jsem uvnitř cítila odpor; ale dala jsem svoje smysly Bohu, by mne uchránil, ať nic nevidím a neslyším, co by nebylo Jemu milo. Na této komedii jakýsi člověk

oznamoval obecnstvu, že se za chvíli uvidí úžasně věci; že se bude stínati hlava jistému muži a že mu ji zase dají na místo, aniž zůstane stopy po ráně. Matka vidouc mne pokojnou, byla spokojena; ale když přišla oslepující chvíle a matka mi pravila: „Podívej se, podívej, podívej se dobře tamhle,“ vykřikla jsem: „To není pravda! to není pravda! moje oči nesnesou falše!“ a tolik jsem se rozplakala, že ubohé matce bylo mne vynést, k její veliké nelibosti. Přišedši domů, byla jsem vykázána, jakožto nenapravitelná, a opravdu byla jsem hrozná, ustavičně jsem působila trápení své matce.

Byla tma, byla bych neuhodla do lesův. Přišlo mi jít do kostela, kam mne kdysi můj otec přinesl. Večerní modlitba se skončila, byla tam jediná osoba a modlila se křížovou cestu, byla to moje teta: šla jsem přímo k oltáři Svaté Panny, své matičky, bych jí vyznala svůj nový hřích krádeže Julii (matce). Bylo to poprvé, co jsem poklekala před SOCHOU. Modlila jsem se z celého srdce, ale v tom zdálo se mi, že tato socha nabývá duše, ožívuje a hýbe se, že tvář se osvětluje překrásným světlem. Na její levé ruce byl Bratříček, jenž držel v ruce velice lesklý rámeček: díval se naň, pak dával si jej na srdce, pak se naň díval znovu a ukazoval jej krásné Královně, která podívavši se, pokynula svému božskému Synu. Byla jsem stále na kolenou před oltářem, a třebas rozmilost, líbeznost, svrchovaná dobrota Královny nebes mne pudily,

bych běžela k ní a k Bratříčkovi, přece, majíc zatíženo svědomí hříchem krádeže a ošklivosti, jakou jsem způsobila svému božskému Vykupiteli, vzbuzovala jsem upřímnou zkroušenost. Nedovedu říci jak, ani ne ve vteřině byla jsem před krásnou MARIÍ, čistotou samou, Pannou, jež uchvacuje srdce, Pannou pokoje s BOHEM, Pannou, která hojí rány hříchu, Pannou usmířitelkou hříšníkův, a před milostným Bratříčkem, který ještě po několikráte pozoroval a pak mi ukázal to, co jsem považovala za rámeček: bylo to hezké zrcadlo z nejčistšího kristalisovaného a třpytícího se stříbra. Pochopila jsem, že to jest moje duše, jejíž četné skvrny (moje hříchy) bránily, by se Náš Pán v něm neviděl dokonale. Při tomto pohledu padla jsem na kolena, vzývajíc úpěnlivě MARIÍ, Pannu a Matku, aby skrze zásluhy umučení a smrti JEŽÍŠE KRISTA, pro zásluhy jeho chudoby mi odpustila a získala odpuštění všech mých hříchův: a prosila jsem nejsladšího Bratříčka, by mi dal úplné rozhřešení; a to učinil svou pravicí. Potom MARIA, ano Přesvatá MARIA, pravá Matka milosrdenství, přejela v podobě kříže ukazováčkem své pravé ruky po zrcadle, jež velice zkrásnělo a velice se uhladilo; a JEŽÍŠ shlížel se tam se zalíbením, sevřel je, přitiskl si je na srdce, požehnal mi, a vše zmizelo. Byla jsem u paty oltáře, pokoj v srdci.

Zde, nemohu říci, jak jsem se, vidouc se plna hříchův v přítomnosti krásy, čistoty tak vznešené, jak jsem se bez úsilí pohružovala v pro-

past, nikoliv, jak jsem mizela. Myslím, že to jsou věci, jichž nemohou pochopiti leč ti, kdo jich zakusili.

Moje teta, přišedši po své křížové cestě na svoje místo, zpozorovala mne, a poněvadž se za chvíli zavíral kostel, vyvedla mne s sebou. Zvěděvši ode mne, že jsem byla vyhnána z domu, zavedla mne k sobě, a tam jsem zůstala dva nebo tři měsíce. Zatím vrátil se můj otec, a ihned pečovala jeho sestra, by se s ním setkala a řekla mu, ať se neznepokojuje. Otec se přišel ihned na mne podívat; jeho sestra promluvila s ním po straně, přistoupil zase, pravil mi, bych zůstala s jeho sestrou, a odešel.

Večer a ráno kázávala mi teta, bych se s ní modlila a říkala růženec. Každou neděli po nešporách vodila mne s jinými osobami na pouť ke Kapli Naší Paní Gournierské, na cestě vedoucí k La Salettě, asi půl hodiny od Corpsu. Chodily jsme poblíž domu mých drahých rodičův. Někdy jsem viděla opodál svou milou matku. Ponejprv žádala jsem svou tetu o dovolení, bych ji šla pozdraviti, nedovolila mi toho. Myslíla jsem, že nechce, bych přerušovala růženec.

Teta posílala mne do školy; ale co jsem tak po různu asi rok chodila do školy, nenaučila jsem se ani dobře poznávati písmenek. Děti mne volaly jenom „Němáku“, poněvadž jsem nikdy nemluvila a vždycky bývala zcela sama v některém koutě; a když dobrá učitelka mne volala a kázala mi říkati moji úlohu, ničím ne-

bylo možno dostatí ze mne jediného slova. Kdy-
si na mne naléhala, bych jí řekla, proč ne-
chci říkati své úlohy. Odpověděla jsem jí, pro-
tože její úloha neříká nic hezkého a že v nebi
se neříkají věci ošklivé jako toto a že nechci
zde činiti leč co budu činiti se svojí Matičkou v
ráji . . . „A pak, dodala jsem, nechci už chodi-
ti do školy, poněvadž se tam tropí příliš hluku:
bojím se, by moje srdce ho neuslyšelo, neboť
můj Bratříček mi mnohokráté pravil: Sestřičko,
co ti vroucně doporučuji, toť, abys zavírala svo-
je srdéčko všem hlukům světa: neposlouchej
toho, co říká svět, nečin toho, co svět činí, ne-
věř tomu, čemu svět věří.“ — „A jak se jmenuješ,
děvčátko?“ řekla mi na to učitelka. — „Bratří-
ček mi vždycky říkal *Sestřičko*, to jest moje
jméno.“ To byla skorem všecka slova Divošky,
co byla ve škole.

Kdysi v prázdniny (tuším, že to bylo na Ze-
lený Čtvrtek) odešla jsem, jako obyčejně, bych
prožila tento šťastný den v lesích. Bylo mi asi
šest let. Zašla jsem velmi daleko. Tam byla jsem
všecka v myšlenkách a plakala jsem nad tím,
že nemilují lidé dobře a mnoho mého dobroti-
vého JEŽÍŠE. Vznese la jsem žádost k své Matičce,
by mi velmi a velmi dala trpěti, abych získala
lásky k dobrotivému BOHU lidem, kteří jí ne-
mají; neboť jsem věřila, že až se rozmnoží mo-
je utrpení, vzroste láska k dobrotivému BOHU
u ostatních. V tom vidím, jak přichází Bratří-
ček, kterého jsem po dlouhou dobu neviděla, a

praví mi: „Sestřičko, dnes navštívíme naší Matičku.“ Zároveň mi kázal posadit se na hezký zelený trávníček, posetý květy, a rozestřel na svoji hlavu a na moji jakýsi bílý závoj, který nám zakrýval obličej, a zároveň jako by se byl trávník oddělil a hle, plujeme s trávníkem. Chtěla jsem nadzdvihnouti závoj, bych viděla, jak jsem pravila, cestu a uhodla potom nazpátek. Bratříček mi zabránil a pravil mi, bych se nechala vést, že nazpět už budu nějak přivedena. Brzo dospěli jsme k jakési preveliké bráně; tu jsme povstali. Brána se otevřela, a přešli jsme nesmírný *příbytek* (bylo by pravdivější, kdybych řekla: nesmírnou planinu) všecek vystlaný černými koberci a skoro všude pokrytý kříži rozličných velikostí. Mimo to, když jsme přecházeli, padaly na nás kříže s vrchu jako déšť, a lidé (křesťané), kteří obývali ta místa, nepřestávali nám spílati . . . Potřebovali jsme, zdá se mi, skorem dvou hodin, bychom přešli ty dvorany, ve kterých se nám dostalo mnoho muk. Posléze jsme spatřili druhou přenesmírnou bránu, jež se před námi otevřela. Pozdravovaly nás hluboce mladé osoby *v bílých rouchách*. Spatřili jsme nesmírnou prostoru, jakoby vystlanou koberci jisté bělosti, ale kříže tam byly ještě větší, bylo jich ještě více. Ó BOŽE! Jaký přechod! Lidé se spolčovali na cestě, by mne zasypávali nadávkami (bolestno bylo, že tam bylo viděti velice mnoho údův kněžstva) Několik osob dokonce mne chtělo udeřiti; Bratříček pohlížel na

to na vše, neříkaje ničeho. Ale opakuji, nejbolestnější mi bylo viděti a slyšeti osoby BOHU zasvěcené, jak mi říkají, co si jen možno pomyslit, by mne zastrašily, a jak volají na mne: Podivínka! Jistou chvíli hrozilo veliké nebezpečí Divošce která vidouc, jak jest drcena pršícími kříži, chtěla, aby se sprostila jednoho, který ji zadržoval, pustiti se ruky Bratříčkovy; a poněvadž stále v hojnosti padaly, brzo jich měla Vlčice až nad hlavu, že už neviděla Bratříčka. Volala ho, ale on neodpovídal. Posléze smilovalo se dítě nad svojí sestřičkou; obrací se nazpět a podává mi ruku ve chvíli, kdy jsem se považovala ztracenou. S velikými strastmi jsme posléze přišli na konec tohoto druhého obydlí a brzy přišli jsme k obydlí třetímu, které jako by se ničím nepodobalo těm, jimiž jsme právě prošli. Brána byla oslňující bělostí a všecka vykládána zlatem. „Och! BOŽE, vykřikla jsem, já umru, umru, nezmírní-li tato brána svého lesku, Bratříčku, co jest to?“ — „Tu jest, odpověděl Bratříček, brána Domu naší Matičky; nech zde všech trýzní pozemských; vstup a viz.“ Sotva dořekl ta slova, čtyři úchvatné panny otevřely zlatými řetězy obě polovice bran, jež byly jako oheň, tolik jiskřil, zmítal se a leskl se jas, z něhož byly nebo jenž je obklopoval. Tyto čtyři panny padly na tváře před malým Bratříčkem, jenž pokynem je ihned zase vztyčil.

Ale co to vidím! . . . Ach! zde, lépe jest ztichnouti; mlčení poví o tom více než moje slovo,

vypravuju dále. Už jsem ani nepomyslela jítí vpřed, tolik jsem byla ohromena před tímto zástupem blahoslavencův, tonoucích v radosti nejčistší, v tom příbytku světla bez mezí, neskonale bělejšího, čistšího než slunce!!... Byla bych se ráda zastavila, divila se těm stupňováním a těm bohatým odměnám v těch stupňováních všech těch blahoslavených duší, tonoucích v neskonale slávě Slova BOHA Nejvyššího a naplněných svou slávou, získanou v čase. Bratříček drže mne za ruku, šel stále vpřed. Posléze spatřím sbory Panen, všechny nesrovnatelné, nepomyslitelné krásy; ještě šťastnějších uprostřed všech těchto šťastných... Nevěděla jsem, co počítí, neodvažovala jsem se k nim přiblížití a přece nechtěla jsem tu zůstatí, tím spíše, že mne Bratříček stále vedl... U legie Panen, jež proti legiím svatých všech stupňův byla daleko nejmenší (pochopila jsem, že bylo třeba bojovati), byly nádherné trůny, z nichž dva volné. Jakmile nás tyto Panny shlédly, učinily průchod, to jest kolo se otevřelo, a sotva jsme vešli do kola, zapěly velice hezkou píseň, při níž se opakovalo vždycky: „O sestru více! o sestru více!“ Zároveň jakási veliká Paní, nikoliv, jakási krásná Královna, oděná po královsku skvoucími tkáněmi, zdobenými brillanty, oslňujícími mé oči, byla nesrovnale krásnější všech ostatních svatých, sestoupila se svého trůnu, přišla před Bratříčka, a pozdravila ho hluboce. Ihned řekl mi Bratříček: „Sestro, hle, tvoje Matička“. Sotva do-

řekl ta slova, už cítím, jak jsem přitahována k ní, běžím, stále držíc Bratříčka za ruku, a vrhnu se do náručí své Matičky, řkouc: „Matičko, moje dobrá Matičko, Matko! . . .“ — „Dcero moje, moje drahé dítě, pravila mi, ano, jsem tvojí Matkou, budiž mým dítětem, (kráčeji v mých šlépějích) pojď se mnou.“

A vyvedla mne vzhůru; Bratříček byl se stal velikou osobností, ale byl to stále On; posadil se na velikolepém trůně všecek se skvěje, na pravici převznešené osobnosti zcela světelné, jež se zdála býti Otec Věčný, z rozumu i sama sebou, bylať *světlo* nebo Věčné Světlo; na levici posadila se moje Matka na trůně bělosti měnivé, oslňující a zdobeném nejryzejším zlatem; na pravici Bratříčkově byl překrásný a stkvoucí trůn, na němž byl svatý Josef; potom já, nepatrné nic, odvážila jsem se posaditi na levici své Matičky, jelikož Ona a Bratříček mi to řekli. Ach! jakým blahem v té chvíli, jakým štěstím, jakým pokojem se radovala, byla zaplavena, naplněna moje duše, ba i moje tělo! . . . Jak dlouho byla jsem pohroužena do propasti radosti a v rozjímání štěstí nevylicitelného? Matička pohlédla na Bratříčka, a hned sbor Panen se všemi rozličnými hudebními nástroji, jež byly, zdálo se, velice lehké, jal se tak dobře zpívati, tak dobře, že mi z toho ani sebe menšího nelze vyjádřiti, leda, že býti zde na zemi, byla bych z toho umřela radostí. Tato hudba, jako by mne bývala pronikala, posilňovala, rozšiřovala, na-

plňovala odpočinutím v blahu sladkém a pokojném a zvláště milostným láskou nejčistší, nejvznešenější.

V království třikráte svatého BOHA Blahoslavenci všichni (každý dle své schopnosti) radují se *z téhož* štěstí, z jakého se BŮH raduje sám v sobě, v úchvatech radosti nepochopitelné smrtelníkům, jsou kolébáni v rozjímání neskonálních dokonalostí Nejvyššího, svého stvořitele; ale nechme toho. Moje přihrublá řeč jest příliš, přespříliš při zemské hroudě; ostatně jsem velmi přesvědčena, *já*, červ země, že ať kdokoliv ze smrtelníkův by chtěl naznačiti, popsati slávu, slastnou blaženost, štědrost, jimiž velkodušná moudrost věčná znova a znova zahrnuje Blahoslavence v nebeské vlasti, nevyličil by ani stínu sebe menšího kvítečka.

Po několika dnech, uplynulých v nevyličitelném štěstí, malý Bratříček zavedl mne zase tam, kde mne byl vzal, a řekl mi, bych šla k té, u níž jsem byla, než jsem přišla do lesa. Moje teta dala mne hledati na všech stranách a rozhodla se nemíti již u sebe dítě, jež jí působilo tolik soužení. Vidouc mne, že jsem se vrátila v neděli večer, a nemohouc ze mne dostat, odkud přicházím; leda že z lesa, vrátila mne mému otci, ale vzala si mne brzo poznovu z útrpnosti, poněvadž se mu bylo vzdáliti za prací. Matka zase, jak se dověděla, že jsem u sestry otcovy, pozbyla pokoje; a nevím, jak jsem se dověděla, pravila prý, že by mne raději viděla mrtvou než

věděti, že jsem se svou tetou *Růženečkářkou*.

Kdysi v neděli šly jsme dle svého obyčeje k Naší Paní Gournierské modlíce se růženec, bylo nás asi dvanácte osob, v tom příběhne moje matka, beze slova mne chytí za rameno, vede k sobě domů a zavírá po tři dni v kteréši světnici. Právě tehdy přišla jistá osoba ze sousedství a tázala se, nemohla-li by jí dáti některé dítě, by jí hlídalo ovec. Matka jí odpověděla, že přijala-li by místo některého z chlapcův *Němáka*, že by jí ho dala. Když nabídka přijata, odešla jsem nazítří z domova, bych hlídala ovec. Bylo mi šest let a několik měsícův. Zůstala jsem tam skorem osm měsícův; potom v době sněhův, vrátila jsem k rodičům, bych u nich byla valnou část zimy.

Roku příštího byla jsem vyžádána na matce novým hospodářem, zase bych hlídala ovec, a zůstala jsem u něho, jako pokaždé, po všechen čas, co ovce nacházely pastvy.

Napřesrok byla jsem dána do služby k třetímu hospodáři, bych opatrovala maličkého děťátka. To jsou tři léta, co jsem zůstala sloužíc v Corpsu. Po tu dobu můj BŮH mne neopustil; vzdělával mne pln lásky o pravdách víry, té víry pravé, přesvědčivé, silné, neochvějné, v jediného BOHA nestvořeného, věčného, a v JEŽÍŠE KRISTA, BOHA a člověka; v Nejsvětější Trojici Božských Osob v jediné bytosti atd. A o ostatních pravdách zjevených. Učil mne, že skutky vycházejí z víry, že s vírou přicházejí skutky a že toliko skutky víry,

zplozené vírou, získávají ospravedlnění; že víra v JEŽÍŠE KRISTU nám byla dána, do nás zasetá na Křtu svatém; že dlužno, by naše víra byla úplná a pevná; že neochvějný kořen naší víry jest v BOHU, PRAVDĚ NEOMYLNĚ; že nižádným úsilím našeho rozumu lidského ani nadlidského nikdy nepřijdeme k pochopení BOHA a toho, co BŮH jest; že BŮH Otec jest věčný, nesmírný, všemohoucí, neskonale dobrý; že ví, že může všechno atd. Syn také... Duch Svatý také... a že ač tomu jest takto, přece nejsou tři věční, tři všemohoucí, tři neskonali, tři nesmírní: *Jest to Trojice*. Nemohu vysvětliti dobře věci, jichž nechávám učeným a ještě více pokorné víře. Jasný, přesvědčivý a libý hlas, který mne vzdělával, dával mi také něžná napomenutí. Na prvních pastvách, co jsem hlídala ovec svého hospodáře, mněla jsem, že všechna pole, všechny louky mu náležejí; nechávala jsem jich tedy pásti se kde chtěly, a byla jsem o tom poučena. Dostalo se mi poznání, že jsou hranice pozemkům, atd., ba i královstvím země. Týž hlas (přicházející stále z velikého Světla přítomnosti BOŽÍ) učil mne, že nyní jest mi více a lépe milovati a oslavovati Nejvyššího, než jsem činila až dosud; že BOHA Všemohoucího dlužno milovati pro něho samého, poněvadž jediný si zasluhuje, by byl milován láskou nejčistší a zbavenou všeho zájmu vlastního; že ve všech mých skutcích jsem povinna žádati si jenom toho, bych konala pouhou vůli BOHA Všemohoucího, Stvořitele nebe i země;

že jsem povinna zapomínati sebe, bych nejednala a nemyslíla leč k slávě JEŽÍŠE KRISTA; že BŮH přeje si mne celou Sobě, i že jsem povinna znova a znova dávatí mu svou vůli bez obmezení. — Poněvadž jsem už dávno dávala mu svou vůli, již již jsem se zarmucovala, že znova jsem o ni byla žádána, hlas však nedopřál mi času; ihned jsem pochopila, že nežádá na mně BŮH mé vůle v činech vnějších, ale mé vůle v souhlasu se všemi působeními milosti a podrobenosti jim; že jak ve svých radostech, tak ve svých souženích jsem povinna přijímati všechno, svolovati ke všemu, jak se zlíbí BOHU, s úplnou odevzdaností svých smyslů, svých myšlenek a celé své osoby; posléze, že na mně žádá, bych přetvořila svou vůli v Jeho vůli, bych měla přímou úmyslu ve víře a zříkala se (pro sebe) zásluh, jichž možno nabýti ctnostmi; že zásluhy všech strastí, jež mi jest trpěti, dlužno obětovati Otci Věčnému, spojeny se zásluhami JEŽÍŠE KRISTA a Jménem JEŽÍŠE KRISTA ve prospěch jeho Církve, zároveň s mohutnostmi duše JEŽÍŠE KRISTA a se zásluhami jeho smyslův na odpykání, za všechno kněžstvo na jeho očištění a posvěcení Vše to pochopila jsem rázem a v té chvíli nemohla jsem leč táti pro tak velikou lásku.

Poněvadž napadlo sněhu, nemohla jsem už voditi svých ovec na pastvu; vrátila jsem se k rodičům. Otec, jenž byl doma, než odešel, pravil matce, by mne posílala do školy. Každého rána tedy syn mé matky provázel mne do ško-

ly a večer přicházel pro mne. Učitelka byla osoba vážná a zbožná; hned si mne zamilovala; ale já se svou smutnou povahou málo nebo vůbec nic jsem nesplácela jejího dobrého počínání. Bylať jsem pravá divoška a vzdalovala jsem se vždycky od toho, kdo by se byl pokusil ke mně přiblížiti. Kdysi odpoledne pravila mi učitelka dobrotivě: „Sestřičko (všichni mne volali *sestřičko*, poněvadž jsem říkala, že to jest moje jméno), nech, ať ti upravím poněkud účes.“ Ihned jsem řekla: „Nikoliv, nikoliv, jest dobře takhle.“ Za několik minut přišla znovu a pravila, že by mi ráda upravila vlasy, že můj otec jí důtklivě ukládal, by měla velikou péči o mne, a že moje teta totéž jí ukládala, co otec. To když jsem slyšela, moje tvrdé srdce se obměkčilo; mimo to velmi jsem milovala svého otce a nechtěla jsem mu způsobiti zármutku. Tedy přes můj veliký odpor, bych nechala někoho ke mně se přiblížiti, učitelka s velikou láskou pokusila se mi učesati vlasy, všechny zamodrchané a slepené od krve, jež mi někdy tekla a (nemohla-li jsem si jí vymíti) usýchala mi ve vlasech. Dobré školní učitelce nepodařilo se mne dnes učesati, jak si přála: spokojila se, že mi vyzdvihla vlasy dozadu a sepjala je, řkouc mi: „Zítra ti je učesu“. Večer, hned jak jsem přišla domů, vzala jsem jednoho ze synův mé matky, bych se s ním pomodlila. V tom shlédla mne moje matka a vidouc mne učesánu, pravila mi rozhněvaným hlasem: „Co to jest za novotu? a proč máš zdvi-

ženy vlasy, jež ti zakrývaly čelo až na oči? Viděla jsem tě ještě příliš, teď jsi mi nesnesitelná. Ale proč jsi se takhle načesala, proč? Hned mi odpovíš." Odpověděla jsem jí, že nevím proč. Tu se moje matka velice rozzlobila právě, že lhu, ale jest prý viděti, že z *marnivosti* jsem si tak upravila vlasy; že se dělám pobožnou, bych zakryla svoje chyby. Pak vzala nůžky a ustrihla mi všechny vlasy na čele až k uším, aniž mi odebrala vlasův, jež ustrihla. Nazítří odešla jsem do školy jak obvykle. Učitelka žasla, vidouc mne s ostříhanými vlasy; hodně mne vyplísnila za tento hrozný nezpůsob, dodávajíc, že by nikdy nikdy bývala neuvěřila, že jsem schopna tolikeré zloby. Neodpověděla jsem nic, zvláště proto, že jsem tomu nevěnovala veliké pozornosti; můj duch byl zabrán tím, co bych mohla učiniti oplátkou za dobrodiní svého přemilostného JEŽÍŠE, poněvadž jsem hladověla a žíznila po utrpení, aniž jsem kdy trpěla. Och! jak krutý jest tento stav!

Odpoledne zavolala mne školní učitelka do své světnice, právě mi: „Pojď, ať ti aspoň sejmou vlasy, jež si's ustrihla." Zatím co mne upravovala, zaklepal na dvěře a vstoupil můj otec (bylo to asi v sobotu, poněvadž byl otec v kraji). Tu praví učitelka mému otci, že jsem se stala neuvěřitelně mstivou, a vypravovala mu, jak jsem si ostříhala vlasy. Otec se ukázal poněkud nedůvěřiv a nemohl se přesvědčiti, že bych měla v sobě takovou zlobu. Zavolal mne k sobě a klidně mírně se mne zeptal, kdo mi u-

stříhl vlasy. Neodpověděla jsem nic, abych nebyla příčinou žalosti své drahé matky. Otec naléhal a tázal se mne zase, kdo mne česal. Odpověděla jsem: „Učitelka.“ — „A kdo ti je ustříhl?“ Mlčela jsem. „Řekni mi, kdo ti ustříhl vlasy, poslechni, mluv.“ Odpověděla jsem: „Julie.“ Otec povstal, promluvil potichu s učitelkou a odešel. Když jsem večer přišla domů, našla jsem tam velký nepokoj: matka hleděla na mne s nevolí, bratři plakali, pravíce, že otec přísně káral matku za skutek výše připomenutý i za jiné věci, jichž jsem nepochopila. Nepřestává se zlobiti, pravil, že už s ní zůstatí nemůže, protože rozhazuje peníze na radovánky; pak proto, že opovrhne svou dcerou, a že ji ode dneška bude voditi s sebou. Slyšíc to všechno, byla jsem velice zarmoucena, běžela jsem, bych se vrhla na kolena svému otci a prosila ho, ať už nevyčítá Julii, snažně mu vysvětlujíc, že ustříhla-li mi vlasy, učinila tak, poněvadž jsem byla *marniva*, a prosila jsem ho, by mi odpustil všechna trápení, jež jsem mu způsobila; posléze jsem mu pravila, že se nesluší, bych šla s ním, opustí-li mé drahé matky.... Ponenáhlu se otec uklidnil.

Vidouc tolik soužení v této rodině pro mne, byla jsem hořce trýzněna a plněna smutkem: zdálo se mi, že moci si žádati, čeho BŮH si nepřeje, byla bych si žádala umřítí; neboť veliká bázeň, kterou jsem měla, bych neurazila svého milostného Spasitele nebo abych nebyla příči-

nou, by byl urážen, byla mi bolestnou hořkostí.

Nazítří, což bylo asi v neděli, můj otec, bera si košili, upozoroval, že mu chybí knoflík u jednoho rukávu, a žádal matku o jinou košili. Zatím co nejspěšněji přiskočila jsem, vzala košili u níž chyběl knoflík, a šla jej přišít do svého koutku. Když otec oblekl druhou košili, kterou mu matka podala, spatřil, že mu chybí knoflík na prsou; svlékl košili netrpělivě, řka matce: „Zmýlil-li jsem se, když jsem si tě bral za ženu. BŮH mi to dává dobře zaplatiti; ty's nikdy nebyla hospodyní, ty jí nikdy nebudeš atd.“ Ihned přiběhla jsem k otci s košilí spravenou, pravíc mu: „Tatínku, tato košile má všechny knoflíky, podívejte se, prohlédněte si ji dobře.“ Myslíla jsem, že zmírním svého otce, zrovna naopak!... Popudil se ještě více proti drahé matce pro její nedbalost v povinnostech hospodyně, manželky a matky atd., a skončil slovy: „Až sestřičce bude deset let, pošlu tě nazpět k tvým rodičům. Sestřička na štěstí nic nevzala z tvé povahy: ta nikdy nenechá své domácnosti pro tance, divadla a ostatní vyrazení, atd.“ Posléze jí řekl, že jsem lépe než ona dovedla přišít knoflík ke košili....

Večer můj otec odešel po práci, by se nevrátil až za měsíc. Ach, kdo si bude kdy moci představití popuzení mé drahé matky proti mně, jež jsem byla příčinou všech jejích trápení!.... Po právu zasluhovala jsem si všech jejích zlořečení a jejích vyhrožování smrtí, protože po všechny

dny svého života přiváděla jsem ji v zoufalství. Po všechny dni měla jsem výčitky, že jsem přišívala ten nevinný knoflík; po všechny dni mi říkala, že jsem to učinila jen proto, bych ukázala, že jsem obratnější než ona; ale že mi osladí moji *marnivost*.

Milostí Boží v této době války neztratila jsem přítomnosti božské; myslí líbala jsem každé ze slov, jež byla pro mne. Jistého večera, když jsem byla zvochlována mnoha výčitkami, moje předrahá matka mi rozkázala, bych už neléhala na svém lůžku, nýbrž pod jejím. Slůvka neříkajíc učinila jsem, jak pravila.

Kterési noci, pōněvadž moje matka skončila výčitky, jež mi nepřestávala činiti dnem i nocí, chtěla jsem se usebrati a sčítovati se sebou; nemohla jsem toho. Podivínské *myšlenky* probíhaly mi hlavou: „Dala jsi se cestou falešnou. Viz, jak jsi zoufalá... Kde jsou nyní tvoje pokání, tvoje modlitby?... Viz, jak sám BŮH tě opustil!... Necháává tě v nejhlubší bídě, jest bez slitování pro tebe! atd.“ Ihned vrátila jsem se do nejhlubší hloubi své nicoty a s BOHEM (s Jeho milostmi) rozhodla jsem se nedovoliti již, by se tyto nášepty mohly zahnízditi v mém duchu; povzývala jsem svoji sladkou Matku MARIÍ a v duchu jsem řekla: „Klid se, protivníku mé duše! Cesta, kterou šel můj božský Mistr, jest pravá cesta života, a touto cestou chci kráčet se svým božským Vykupitelem; se svým BOHEM projdu světem i peklem,

bych utkvěla ve svém BOHU, v ústředí veškeré mé lásky."

MŮJ NEJDŮSTOJNĚJŠÍ A PŘEDRAHÝ OTČE!

JEŽÍŠ budiž milován všemi srdci!

Tázel jste se mne, psala-li jsem, píšíc to, čemu se říká můj život (plný hříchův), svoje přítomné city, ne city z tehdejška. Věřím před BOHEM, jsem povinna vám říci, *pranic* nemyslím, že bych byla vkládala do tohoto spisu city nynější. Netajím se vám, že na mnoha místech mi přišla myšlenka, někdy dosti silná, bych změnila jisté výrazy, jež se mi zdají dnes (pro moji největší neznalost tehdejší) plny nejopovážlivější pýchy. Žádala jsem třeba na milém Bratříčku, by mi dal trpěti jako Náš Pán JEŽÍŠ KRISTUS; očekávala jsem, že budu dána na kříž, že budu trpěti ve svém těle; ale nemyslela jsem, že tím pokouším BOHA, poněvadž jsem neznala tehdy vnitřních citův, jež vedly božského Mistra při jeho ukřižování, a byla jsem daleko myšlenky, že všichni mučedníci dohromady méně trpěli než náš božský Vykupitel. Psala jsem svoje pocity z tehdejška dle toho, jak mi je vnukal tehdy dobrotivý BŮH, a dle toho, čemu mne učil rozmilý Bratříček, jehož krásná naučení, která ryl nesmazatelně do mé duše, jsem toliko opakovala. Zajisté, kdyby to bylo dnes, pečlivě bych se chránila vznášeti takových žádostí, vědouc, že smrtelníci nikdy ne-

mohou trpěti toho, co náš přemilostný JEŽIŠ trpěl při svém ukřižování. Kdyby bývalo jeho Božství neudržovalo jeho člověčenství, samo jeho korunování trním bylo by stačilo, aby mu způsobilo smrt. Co se týká jeho smrtelných úzkostí v zahradě olivetské, o tom nemluvme; bylo by třeba jiného péra než mého.

Vaše Důstojnost mne upozorňuje, že mezi tímto spisem a spiskem, který jsem načrtla l. 1852 pro dobrého Otce Sibillatta, misionáře La Salettského, jest několik odchylek. Nuže přejí si, byste věděl, veledůstojný Otče, že spisku *Moje vzpomínky pro dobrého Otce Sibillata*¹ bylo na mně žádáno jenom jako výtahu a že se mi bylo skrývati, bych jej napsala, z toho důvodu psávala jsem jej skoro bez pořádku. Mimo to opis, který se poněkud rozšířil, jest opis upravovaný, byloť v něm přidáno i to, čeho se ode mne mohly dovědět přítelkyně v důvěrných hovorech, a vše to nebylo podáno věrně. Nejsprávnější spis jest ten, který pořádám nyní, poněvadž mi kázete, abych bez jakékoliv výhrady napsala *všechny* milosti nebo přízně, ať vnitřní nebo vnější, jichž myslím, že se mi dostalo. S milostí Boží činím vše, co mohu, bych vás poslechla. Můj spis italský z Messiny l. 1897 byl také jenom náčrtem, kterého jsem si už nepřečtla; přece však opis, kte-

¹ Uvidíme dále tento dokument, před důležitý *svým datem*. Nemá žádného titulu. Uvedený titul daly na opisy, o nichž bude mluvit Melanie, ty řeholnice.

rý si s něho opatřil p. kanovník de Brandt, pomáhá mi mnoho pro prvních dvanácte let mého bídného života. Překládám tento náčrtek skoro do slova, doplňujíc jej.

Nedovedla bych odpovědětí správně, přemilý Otče, kolik mi bylo let, když jsem ponejprv viděla hezké dítě. Zнала jsem je už dávno, vídala jsem je skoro každého dne od té, co jsem měla vědomí, když mi pravilo, že jest můj Bratříček, ale nikdy na mne nepromluvílo. Nač si milostí BOŽÍ vzpomínám, jest, že jsem sotva chodila, a často padajíc, když už jakési tajemné kouzlo mne vábilo k samotě toho lesa, který jsem viděla nedaleko domova. Poněvadž moje matka nemohla mne vidětí samotnu v některém koutě, by mi neřekla, skoro každého dne: „Jdi mi od-sud, ať tě už nevidím“, přála jsem si síly, bych aspoň do toho lesa došla; dala jsem se tedy v tu stranu, ale padala jsem již kousek od domova; ihned tu bylo hezké dítě a podávalo mi ruky, by mne zase zdvihlo; ale jako *Němák*, aniž čeho řeklo. Poprvé promluvílo ke mně v okolnostech, jež jsem vypravovala.

Vaše Důstojnost si přeje vědětí, hrávala-li jsem si s Bratříčkem. Zval mne někdy, bychom si pohráli a bych si odpočala na duchu, když jsem chtěvala ještě a pořád rozmlouvati o umučení Pána Našeho JEŽÍŠE KRISTA, ale nedovedla bych přesně opakovati slov milovaného Bratříčka. Hle, jak jsme tak asi rozmlouvali: „Drahá Sestřičko, hrejme si pod okem svého dobroti-

vého BOHA. Dovolujeť nám toho pro svoji slávu." — „Já, odpověděla *Divoška*, neznám tohohle *hrejme si*, poněvadž jsem sama; ale když náš dobrotivý BŮH se mně skrývá, tož sbírám kvítí svého dobrotivého BOHA a mluvím s ním, poněvadž nespáchalo hříchu, a dávám je svému dobrotivému BOHU. Nuže pravil Bratříček, *hrejme si sbírajíce kvítí*, jež přinese-me svému dobrotivému BOHU zároveň s kvítky svých srdcí, jež jsou nesmrtelny." — „Och, ano ano, odpověděla *Divoška*, *hrejme si*, kdo jich nasbírá nejvíc." I šli jsme, každý svou stranou. Když jsme natrhali, pravím: „Ach Bratříčku, kde jsi našel tato tak pěkná kvítka? Moje nejsou tak pěkná. Řekni mi, dobrý Bratříčku, kde jsi jich natrhal? Půjdu tam a natrhám jich pro našeho dobrotivého BOHA. Oh, toto zde! a pak toto zde! Och! já chci ta kvítka, abych se hodně líbila svému dobrotivému BOHU". Bratříček mi odpověděl: „Sestro mého srdce, viz: by se utrhl tato květina třeba se položití zároveň se zemí; my, my ji uvidíme, poněvadž jsme velice malí, my ji natrháme bez námahy. Tato zde žene vysoko a její veliké listy jí chrání, by jí neovíjely rostliny sousední. Tato zde pro svou bělost jest jako královna květin: trhá se nesnadno atd." Běžela jsem, abych měla tytéž květiny, ale nenalezla jsem jich. Tu jsem si chtěla vyměnit květiny s květinami Bratříčkovými; svolil k tomu; ale sotva se to stalo, už jsem hlasitě vykřikla: „Nikoliv, nikoliv, přemí-

lý Bratříčku, nechci, poněvadž to není pravda, tohle! Dobrotivý BŮH, kterýž jim dal vzrůsti, ví dobře, že já jsem jich nenatrhala." A Bratříček mi vrátil moji kytici, jež v jeho rukou se proměnila jako v jeho, a obětovali jsme obě kytice BOHU skrze JEŽÍŠE KRISTA.

Jindy řekl mi: „Hrejme si na schovávanou," a vysvětlil mi tu hru: nejprve bylo třeba vytáhnouti krátkou slamku, by se vědělo kdo se schová prvně: měl dobrou. Řekl: „Půjdu se schovat, a ty mne budeš hledat, až mne nalezneš. Obrať se, ať nevidíš, kam se schovám; zahraď si oči." Za chvíli zavolal hlasitě: „Už". Tu jsem se obrátila, hledala ho za křovisky atd. Posléze stýskajíc si, že jsem sama, volala jsem ho: „Bratříčku, krásný Bratříčku, kde jsi?" Neozval se, chtěj nechtěj bylo mi ho nalézt. Pak zase já se schovala, našel mne ihned; ale řekla jsem: „Ty jsi se díval!... To není hra!" Schovala jsem se znovu: dělal se, jako by mne nenalézal: „Sestřičko, sestřičko, pravil, kde jest moje sestřička? Ale kde pak jest, drahá sestřička?" a hledal mne za stromy; pak přišel rovno tam, kde jsem byla, se slovy: „Ach, tu ji máme, tu ji máme!"

Odpovídám na poslední otázku vaší Důstojnosti. Ano, všechny rány krvácely ve chvíli, co se mne Bratříček dotýkal; ale tato krev, jež jí tekla, zvláště krev tekoucí z rukou, nelíbila se Vlčicí. Bojíc se, aby to nebylo zpozorováno, žádala na své Matičce, by jí nechala tytéž bole-

sti, ale by skryla toho stopy; čehož se jí z části dostalo. Tyto lásky plné bolesti byly tak veliké, jak jsem jich mohla snést; vzrůstaly po několik let s mými silami a již nepovolily; nejbolestnější jest bolest hlavy. Když se rány objeví, teče krev s obou stran nohou a rukou; jsou probodeny; a za nedlouho není už stopy po ranách. Och, můj Otče, kážete mi, bych říkala, co Bratříček mne učil skrývati. Říkával: „Oči lidí jsou zloději.“ Bych všechno řekla zkráceně: to Bratříček mne vychovával, mne vzdělával, hrál si se mnou, a já nevěrná jsem neuměla těžiti z moudrých a jadrných naučení, jež mi v přehojnosti dával ke spáse mé duše.

Bylo to, zdá se mi, l. 1841. Jistá žena z hor přišla a hledala v Corpsu nějakého dítěte, by pečovalo o jisté malé stvořeníčko: a ježto jsem, pro svou zlou povahu, stále působila trápení své drahé matce, byla jsem ihned odevzdána té ženě a odešla jsem s ní neprodleně. Cestou tážala se mne moje paní, mohla-li bych bývati v jejím domě uprostřed hor a nikdy nikoho nevidati. Odpověděla jsem, že s BOHEM (s jeho milostí) doufám, že se mi nebude stýskati. Asi za dvě hodiny cesty přišly jsme do tohoto domu, opravdu osamocенého. Rodina sestávala ze čtyř osob: staré matky, jež přišla pro mne, její dcery ve věku dvaceti až pětadvaceti let, syna dvanáctiletého a docela maličkého dítěte, o něž prý budu pečovati a jež bylo dítětem dcery mé paní; ale často mne posílali hlídati krav, jichž

bylo mnoho, a pástí je.

Ke konci měsíce vrátil se můj otec a nenašed mne už doma, tázal se, kde jsem. Odpověděli mu, že jsem v kterémsi úplně osamělém domě v horách, ale neuměli mu dátí žádného označení bližšího. Odešel buď jak buď, by mne navštívil. Vyptával se po všech vesnicích, kde nalézti ten osamělý dům v jedné z těch hor. Posléze po mnoha únavách mne našel a objal mne, prolévaje slzy. Rozplakala jsem se také něhou a láskou a pospíšila jsem se ho otázati, jak se daří mé drahé matce a jest-li alespoň spokojena. Večer vrátil se domů.

Ačkoliv jsem byla hluboce sjednocena se svatými úmysly BOŽÍMI, cítila jsem velikou trýzeň, že se loučím se svým otcem. Tato trýzeň zmizela, když promluvil vnitřní hlas mého JEŽÍŠE, vzdělávající mne, učící mne a mírně mne plísnící.

Otec vymohl si slib u mé paní, že mne pustí některý den do Corpsu navštívit rodičů. Asi za měsíc vydala jsem se s povolením své paní. Což tam jíti bylo snadno: měla jsem toliko jíti za lidmi, kteří šli do Corpsu; ale vracejíc se, byla jsem sama a na cestu jsem se nepamatovala. Kráčela jsem buď jak buď, stále se modlíc k BOHU a k naší sladké a milostivé MATCE MARII, nejlepší ze všech matek. Ale tu už zase jsou dvě cesty: kterou se dáti? Jakýsi přelíbezný hlas praví: „Dej se cestou *po své pravici*.“ Užaslá vidím vedle sebe přeušlechtilé dítě, ale o mno-

ho větší než já (ale nebylo jako dospělý muž); a poněvadž jsem neslyšela jeho krokův, pravil mi: „Nedaleko odtud jsi v nebezpečí... doprovodím tě.“ Pravím mu: „A kde jsi byl, než jsi sem přišel?“ — „Byl jsem u tebe,“ odpověděl mi. — „Ach, neříkej lži, to se oškliví mému PANU BOHU; sice tě nechci s sebou. Pověz, kde jsi byl, než jsem tě spatřila?“ — „Byl jsem s tebou.“ — „Ach, ach, zase! Nemohu dále jíti s tebou: Jdi pryč, a...“ — „Počkej Sestřičko, ať ti vysvětlím.“ — „Och! Sestřičko? Ty nejsi můj Bratříček: můj Bratříček mluví vždycky pravdu a velice miluje PANA BOHA.“ — „Nejsem tvůj Bratříček, jsem tvůj Anděl strážce, poslaný tvým Bratříčkem a tvou Matičkou, bych tebe chránil a ukazoval ti dobrou cestu. Nelhal jsem, když jsem ti pravil, že jsem byl s tebou, než jsi mne spatřila: nezjevoval jsem se tvým očím, poněvadž jsem k tomu neměl rozkazu od našeho PANA BOHA, Toho, kterého miluješ, a kterého my všichni dokonale milujeme v nebi.“ — „Dobrá, pravím mu, poněvadž jsi neřekl lži a též miluješ mého PANA BOHA, který za nás umřel na kříži, miluji tě vroucně po mém PANU BOHU, své Matičce a mém Bratříčku.“ Když jsem si umíňovala poprositi ho, by mne omluvil, že jsem ho tak špatně přijala, potkali jsme dva muže, kteří byli, zdálo se, šílení nebo opili a kteří zvolňovali kroky, jakmile nás spatřili, a kteří si nás velice prohlíželi, přibližující se ke mně, v tom však můj vůdce pravil mi silným a velitelským

hlasem: „Jest pozdě, dejme do kroku.“ Pohlédnu na něho a vidím, jest velmi veliký. Posléze přejdeme. Za chvíli dáváme se jinou cestou, a můj anděl mi praví: „Nebezpečí minulo; nyní jdi přímo před sebe, dům není už více než sedm minut odsud.“ A když jsem mu chtěla děkovati, nebyl už viditelný. Sláva věčná budiž našemu dobrotivému BOHU, který má péči o všechny svoje tvory. Och! jak jsme povinni vděčností svému sladkému Spasiteli, že nám dal *každému* jedno z knížat nebeského Jerusálema, by mělo péči o nás, ubohé smrtelníky!

Za nedlouho, och, bídného, pranízkého a nevďěčného tvora, jakým jsem! Kdo pak by tomu uvěřil, že jsouc stále pod onou koulí, stále viditelnou, ale ne vždycky očima tělesnými, obklopena, proniknuta, osvětlena nesmírnou a bezmeznou přítomností Nejvyššího, mohla jsem působiti soužení i svým paním! Kéž by pokoření, že odhaluji svoje nepravosti, napravilo, jak možno, moje křivdy způsobené BOHU na osobách jeho dobrých tvorův.

Kteréhosi dne, když jsem zůstala sama doma s děťátkem v kolébce, zaslechla jsem, jak pes domu štěká a dělá veliký hluk. Vyšla jsem, bych se podívala, co sebou ten pes tak zmítá: spatřila jsem, jak přicházejí pěšinkou tři nebo čtyři muži se zahalenými tvářemi. Vrátila jsem se k dítěti. Za několik minut tito mužové vhrnuli se kvapně dovnitř a slídili všude, otvírajíce skříně ve zdi, almáry, truhlice, a pobrali, co chtě-

li. Zeptali se mne, kde jsou peníze; řekla jsem, že toho nevím, a bylo to pravda; pak řekli: „Máme hlad.“ Ihned jata soucitem řekla jsem jim, by si vzali chleba, sýra a masa, a ukázala jsem jim, kde to jest. Sběhali celý dům, ba i stáje, a vzali ze všeho něco, pak se vrátili ke mně a jeden po druhém si mne prohlíželi. Myslíc, že chtějí něco jiného k jídlu, pravila jsem jim: „Podívejte se na strop, jest tam tolik kyt, kusův masa (slaniny), jenom že jich nelze snít, jest to příliš vysoko; když moje paní chce z nich vzít, dělá to takhle“: pravíc to vzala jsem sama vysokou stolicí, postavila ji na stůl, dodávajíc: „Stoupne nahoru a sejme *maso*, aniž si ublíží.“ Hned jeden z nich vystoupil a sňal všechny kusy masa. Byla jsem spokojena, myslíc, že mají čeho pojesti, by zahnali hlad. Mužové vyšli z domu a odebrali se pryč, tu však kterýsi vrátil se touž cestou, vzal otep slámy, podpálil ji a hodil na kolébku, kde spalo dítě. „Co činíte? vykřikla jsem, ve Jménu Božím, nečiňte zlého.“ Muž dal se na útěk, i strhla jsem co nejspěšněji s dítěte zapálenou slámu, na štěstí nic se mu nestalo; zůstal toliko hustý dým a zápach, které vyšly dveřma a okny, jež jsem otevřela. V malé chvíli přišly moje paní, cítíce zápach ze shořelé slámy, a tázaly se mne, co se přihodilo. Pověděla jsem jim to, i také že jsem postavila stolicí na stůl, by si ti mužové mohli sejmuti kusy masa. Moje paní, jakž jest spravedливо, přísně mne vyplísnila, pravíc mi, že ne-

věděla, že jsem z roty lupičův, a že jí už nebude možno nechat mne v domě samotnu, poněvadž místo abych hlídala domu, pomáhám zlodějům krásti a posléze, že jsem se dopustila hrubého hříchu... Nemohu vylíčiti bolesti, již jsem pocítila, slyšíc tato slova o *hrubém hříchu*, já, která jsem tolik milovala svého drahého JEŽÍŠE; och!... ale jděme dále; že jsem urazila život svého života, drásá mi srdce; ano, ale veliká byla moje naděje v odpuštění, v odpuštění velikého Odpustitele, Toho, který čte na dně srdcí a který odpouští vždycky srdcím zkroušeným. Byla jsem také těžce zarmoucena soužením a mrzutostmi, jež jsem působila svým drahým paním; a když mi říkali *plačtivá*, což neviděli mých *chyb*, nebo snad jich nechtěli viděti? Co vím, toť že povstavši z jedné chyby, klesala jsem do jiné; můj život nebyl než tkanivem pádův, jichž si ošklivím všemi mohutnostmi své bytosti.

Kdysi modlila jsem se k milosrdenství BOŽÍMU zcela zvláště za osoby, jež mi svěřil Bratříček. (Tyto osoby, jichž jsem nechtěla jmenovati pro jejich vysokou a vznešenou hodnost, ale jež si vaše Důstojnost přeje míti označeny, jsou kněží...) Na ráz viděla jsem (nikoliv očima tělesnými) svého milého, svého JEŽÍŠE, dobrotu samu. Ihned jsem se soustředila ve své nicotě. Neodvažovala jsem se skoro naň pohlédnouti; měl ruce sepia-ty a jako by se býval modlil se mnou; promluvil ke mně pouze tato slova: „Sestro mého srdce,

pokoj budiž s tebou." Ó BOŽE, jaké štěstí pro moje srdce zlomené bolestí! Tato prostá slova byla jako ohnivé šípy lásky, jež mne naplnily radostí a pokojem nejsladším, největší posilu přinášejícím. Ó blažené chvíle, kdy duše zůstává jakoby potopena, ztrávena v jasném nesmírném světle z přítomnosti Bytosti svrchované! V ní chápeme, jak BŮH, třikráte svatý svou vlastní svatostí, odpouští srdcím poníženým a zkroušeným, jež s láskou se omývají v krvi Beránka neposkvrněného, přisvojující jim Jeho zásluhy a dávající jim milost posvěcující. Ó přílišnosti láskyplného milosrdenství mého BOHA k nejmrzčejšímu z jeho tvorů! Cítila jsem se naplněna důvěrou, všecka oživena, a vzrostla moje žádost pykati, býti opovrženou u každého, čím dál tím více se zbavovati sebe pro čistou lásku k svému přemilostnému JEŽÍŠI. Pochopila jsem, že v kněžství čistota ducha jest strážkyní čistoty tělesné, že není cudnosti tělesné, nepřítomna-li trvalá čistota ducha, a že duch a smysly neuchrání své čistoty, NEBUDOU-LI KŘÍŽOVÁNY s JEŽÍŠEM KRISTEM...

Moje paní nezapomněly mých hříchův; den co den po několik neděl znova a znova mne pískovaly, pak mně vyčítaly, že jsem tak dobře přijala zloděje; a vidouce, že mlčím, říkaly si: „To dítě, zdá se, nemá citu ani k našim hrozbám, ani k našim výtkám; možná že nechápe, ale pak se už nenapraví.“ Dle pravdy byla jsem velmi daleka toho, bych citu neměla, byla jsem

citlivější než vůbec možno uvěřiti; dobře jsem
chápala, že si zasluhuji všech jejich výčitek a
ještě více, tudíž neměla jsem čeho říkati: bylo mi
líto, že jsem jim způsobila trápení, modlila jsem
se k PÁNU BOHU za ně; pro ostatní chodívala
jsem si k svému božskému Mistru, který mi
mohl odpouštěti a uzdravovati rány mé duše.

Kteréhosi dne, když jsem hlídala krav v po-
lích, můj duch byl všecek zaujat mým drahým
JEŽÍŠEM, jeho božskou Prozřetelností, že tak mi-
lostivě opatřuje člověka vším potřebným na vý-
živu na oděv, na byt a na občerstvení ducha
pohledem na přírodu, tak rozmanitou v jejích
zplodinách atd., atd. Tu mne pojala nejvrouc-
nější žádost spásy všech lidí, a žádala jsem si
trpěti za všechny hříšníky, aby zanechajíce hří-
chu a bludu, dali se JEŽÍŠI KRISTU, by Ho mi-
lovali nade všecko. Nevím, jak se to stalo: za-
tím co jsem se modlila s tváří do země, byla
jsem na ráz ve společnosti svého anděla stráž-
ce, který mi pravil: „Sestřičko, pojd', ukážu ti
duše BOŽÍ, které Ho milují velice, aniž jim Ho
možno viděti jinak, než jakousi vírou neporov-
natelně živější a přesvědčivější, než jest víra
smrtelníkův, aniž se jim možno radovati z Jeho
slávy, poněvadž jsou poskvrněny lehkými hří-
chy a zbytky hříchův těžších, neodpýkaných za
života. Až za ně přineseš v oběť Otci Věčnému,
svatému Jménu JEŽÍŠE KRISTA krev a zásluhy
Umučení Spasitelova, jejich skvrny budou ob-
myty, smazány, a okrášleny odletí duše, by se

spojily se svým BOHEM."

Ihned byli jsme u očiště v útrokách země, a anděl mi odhaloval, ukazoval rozličná muka, jimiž trpí ty svaté duše. Jaká hrůza! Jaké úděsné divadlo, to spojení všelikých strastí, muk těch plamenův smíšených s tekutým ohněm, nepočítaje hladu, žízně a žádostí, jež trýzní každou duši dle jejích poskvrn! Ukázal mi některé věci, jež chápu, ale jichž neumím vysvětliti. Dám toho malý, neumělý příklad: hřešivala-li některá osoba očima, její oči byly jako výheň tekutého ohně; hřešila-li rukama, její ruce byly jako žhoucí a tekuté pochodně; dlužno poznamenati, že oheň jest toliko *na skvrnách* a skvrnami, jež jsou hořlavinou živící tento strašlivý oheň. Když skvrna zmizí a místo této skvrny jest takto očištěno, uhasne oheň jako bleskem. Snad se namítne, že duše, jsouc duch, nemá nohou, rukou, jazyka, uší atd., že neviděti, jak možno, aby trpěla na svých nohou atd. Přece však to byla duše, jež měla cítění a jež je dávala tělu ve svém životě pozemském: nuže poněvadž byla duše v *celém těle*, ve všech částech těla (a ne jenom v hlavě, jak se to říká), byvši odsouzena do očiště, trpí ve svých částech (abych tak řekla), jež se zpronevěřily, právě jako tři mohutnosti duše budou každá trpěti svůj díl muky nebo budou mítí každá svůj díl slávy v nebi.

Neviděla jsem dvou duší, na nichž by muka byla podobna. Nemohla jsem už snést tak žalostné podívané: modlila jsem se, modlila za

všechny ty duše svaté a odevzdané, aby BŮH milosrdenství ráčil jim všem poskytnouti citelné úlevy skrze Umučení a smrt JEŽÍŠE KRISTA a vysvoboditi jich dvaasedmdesáte pro lásku MARIE, Panny a Matky, součinitelky našeho Vykoupení. Viděla jsem Anděla BOŽÍHO, jak má v ruce kalich naplněný nejdražší Krví Beránkovou, jež shlazuje hříchy světa: i vylil jej na ty žhoucí plameny, jež ihned pozbyly na velikosti a na prudkosti; potom na duše, jež očekávaly almužny z Oběti mešní a modliteb, pokání a obětí křesťanův, by odletěly do lůna BOŽÍHO. Tak stalo se jim skrze zásluhy Krve BOHA Člověka a skrze modlitby MARIE, naší Matičky, krásné, sladké Matky milosrdenství a smilování.

Nepokusím se vypisovati hrozných trýzní, jež trpí jisté duše v této propasti, zatměné nesnesitelnými výpary. Bylo mi zjevno, že zde tyto duše byly tak tak zachráněny z muk věčných. Och, kdyby hříšníci, och, kdyby osoby BOHU zasvěcené, které Mu slouží s tolikou nedbalostí, některé s tolikým pohoršením, mohly pochopiti, mohly si představití ta vařící muka, ty šířavé plameny a ten tekutý oheň Boží Spravedlností!... Smysly, jež bývaly bez úzdy, na cti utrhání, pomluvy, hněv, reptání, falešná udání, atd., atd., mají svoje trýzně. Viděla jsem přemnoho duší s otevřenými ústy plnými ohně, který jim kypěl i v ústech. Och! rouhači... myslíte na to, co vás čeká, na to, co si připravujete, nevracíte-li se k BOHU z celého srdce a nečiníte-li upřím-

ného pokání!

Všechny duše nebyly očišťovány ohněm: viděla jsem některé, jež trpěly mdlobou, sklíčeností mysli, smutkem, nikoli však smutkem, že jsou na tomto místě očišťování, neboť tyto duše, kdyby bylo možno, aby jim muka vzrostla, žádaly by si toho, by se dříve spojily se svým ústředím, kterým jest BŮH. Všechny ty duše mají lásku; vědí, že po svém očištění budou milovati dokonale a z toho že se budou radovati po celou věčnost. Kdyby BŮH, čině nemožné, uvedl do nebe některou duši s jejími lehkými hříchy, tato duše byla by zprvu oslněna, neschopna snést blesku světla věčného, tím méně by se mohla dívat do tváře Svatého Svatých, Svatosti samé. Proto prosila by jako o milost svého anděla, by ji zavedl do Očistce, aby se tam obmyla až do poslední stopy svých poskvrn. Milosrdenství Boží jsou věčná.

Když jsem zase nabyla svých smyslův, byla jsem zase u svých krav; a s plnou jasností ducha měla jsem v paměti toto vidění i vysvětlení (aniž slova bylo pronešeno), jichž se mi dostalo k dobru mé velmi provinilé duše. Proto usilovala jsem s milostí BOŽÍ býti věrnější u víře, viděti BOHA ve všech a ve všem, kdo nebo co přijde, odevzdávati se jako mrtvá do rukou Nejvyššího; rozhodla jsem se nebýti již na pohoršenou a soužením svým paním aniž komu jinému, seč jenom budu, držeti svoje smysly uzdou vznešené přítomnosti Nejvyššího atd. Žá-

dala jsem si žádosti velikou čisté, opravdové lásky k svému přemilostnému a předraženému JEŽÍŠI, nikoliv pro jeho dary, aniž pro onu přirozenou útěchu ze vzájemné lásky, ne abych se stala zbožnou, nebo z jiných pohnutek, třebaš dobrých v sobě, nikoliv, nikoliv; chtěla jsem milovati a milovati, poněvadž BŮH jediný si zasluhuje, by byl milován láskou silnou, ušlechtilou a nezištnou, a že si zasluhuje veškeré, veškeré mé lásky.

V této době cítila jsem se přitahována k utrpením všech způsobův, a třebaš jsem činila vše, co jsem uměla, vše, co jsem mohla, nebyla jsem uspokojena; vše se mi jevilo, zdálo málo pro lásku k mému milému JEŽÍŠI a na úlevu nebo osvobození duší očištcových, zvláště těch, které trpí, že neplnily v tomto životě svých povinností stavu, že mařily svůj čas a nešířily známost BOHA v duších, za které se jim bylo obětovati. Přišla mi myšlenka hledati nějakých pokání tělesných za tyto ubohé duše. V tomto kraji, zdá se mi, lidé neznali nástrojův pokání, a ani já jsem neměla o těchto věcech žádného pojmu. Přece však jsem svým způsobem činila několik maličkostí. Co se týče nitra, to jest trýzní duše, o ty můj přemilý JEŽÍŠ pečoval ku podivu dobře. Och! lásko neskonalá, jak jsi důmyslná! Ach! kolik bylo třeba znovu vztyčovati, opravovati v mé duši!

Několik neděl uplynulo od těžké chyby, že jsem pomáhala zlodějům loupiti v domě mých

paní; již mi toho nevyčítaly, naopak, z pouhé dobroty, říkaly v neděli osobám, jež k nim přicházely: „Tato malá jest nějaká světice; nelze mysliti jinak: bez ustání se modlí k PÁNU BOHU a pracuje; nemyslí, jak by se bavila, jak by se vyražela ani jak by se něčeho dověděla; jest velice poslušna; často žádala, by směla spáti ve stáji. Často jí toho nedovoluju atd.¹“ Když po-nejprv zaslechly moje uši taková slova, polekala jsem se toho, velice mne to sklíčilo, a vyznávám se, že jsem dokonce upadla v jakýsi hluboký smutek, myslíc nebo se bojíc, nezasloužila-li jsem si nějakou těžkou nevěrností k svému miláčku JEŽÍŠI opuštěnosti od Nejvyššího, poněvadž mne zbavoval velikého pokladu trpěti pokořování, opovržení, výsměch, urážky, opuštěnost ode všech tvorův atd. Byla jsem smutna po mnoho dní, že se mi dostalo této nemilosti, abych se postila od vzácného opovržení svých drahých paní. Jest pravda také, že jsem se cítila velice nehodnou přízně pokořování; ostatně pokořování není CTNOST pokory. Milovala jsem je, že můj JEŽÍŠ po celý život je podstupoval, a přece jsem jich byla zbavena jako všech jiných utrpení, a to svou vinou.

Kteréhosi dne pásla jsem krávy v polích, byla jsem smutna a všecka pohroužena ve svou nicotu; v tom všecko mi zmizelo; viděla jsem rozmilého Bratříčka, který se na mne dívala jako

¹ Tyto řádky v úvozovkách jsou psány velice tence, jako by si to byla hezky draho zaplatila.

by se byl smál. Na jeho hrudi pod šaty cosi se hýbalo a naříkalo si. Dobrý Bratříček pravil: „Milosrdenství BOŽÍ budiž s tebou, sestro mého srdce!“ — „Tak budiž,“ odpověděla jsem a dodala: „Bratře všech mých zalíbení, pověz mi, bude-li pro mne milosrdenství po všech hříších, kterých jsem se dopustila, po všech mých zpro-
nevěrách v odpovídání na neskonanou lásku mého BOHA? . . . Kříže už na mně není učinila jsem se ho nehodnou; co si počnu takto, nemohu žítí déle.“ Bratříček, všecek z lásky, pravil: „Veliké milosrdenství BOŽÍ jest s tebou, bez jakékoliv zásluhy tvojí.“ Řka to, vzal pravou rukou na své hrudi jakousi malouнкou přebělostnou holubičku, jež měla otevřený zobáček. Ihned jsem řekla: „Och! Bratříčku, umírá žízni; rychle ji pomoz, dokud ještě žije.“

Odpověděl: „Dáme jí pítí a přistrojíme ji jako nevěstu.“ Potom jí dýchl třikráte do úst, prohlédl jí ústa se všech stran, zavřel jí je, potom jí dal náhrdelník s brillanty, pak jí vytrhl *pět* per a vyhojil ji svou slinou, na konec vyňal ze své hrudi jakousi známku [pečeť], kterou přitiskl na hrud' holubice, a pravil mi: „Sestro mého srdce, jsi nyní spokojena?“ — „Áno, můj milující Bratříčku, jsem spokojena se vším, co činíš, ale nevidím na ní kříže.“ — „Kříž, pravil mi, ten jsem dal uvnitř i zevnitř; nyní jí dáme chránidlo.“ To znamená, Bratříček vzal ze své hrudi jistý počet trnův, a trn za trnem dával a splétal kolem holubice. Udivena tím,

pravila jsem mu : „Moje láske, co činíš, co to činíš? . . . Jest tedy tvoje vůle, bych rodila trní pro oheň? . . .“ — „Nikoliv, nikoliv, sestřičko, dívej se dobře.“ I ukázal mi, upozornil mne, že trní netoliko nezapouštělo kořenův, ale že se nedotýkalo ani pápěří holubičina, a že tyto trny jsou chránidlem holubice. Děkovala jsem ze srdce svému drahému JEŽÍŠI, který mi ráčil požehnati, a nabyla jsem zase svých schopností.

Moje duše nabyla zase srdnatosti, moje důvěra ve veliká milosrdenství Nejvyššího byla úplná a moje víra také, spočívajíc na BOHU a na jeho bezpečném slovu. Byla jsem šťastna z vědomí, že náš Všemohoucí BŮH jest Ten, kterýž jest Bytost nesmírná, neproměnná, jsoucí sama sebou, nekonečná, věčná, jež se raduje ze své vlastní blaženosti, jež jest všude a ve všech věcech.

Jest velice jisto, že poznávání BOHA a jeho vlastností žene milovati Nestvořeného, Nejvyššího, Nepochopitelného, milosrdného Hospodina mocností. Ze všeho toho rodí se vroucí žádost milovati svrchovaně původce všech divův známých i neznámých; žádost, by byl milován netoliko mnou, chatrným tvorem, ale všemi lidmi, hlodá mi srdce a vzněcuje v něm tuto velikou žádost trpěti, obětovati se s mým drahým JEŽÍŠEM ukřižovaným. Och! kdybychom znali všecku lásku, kterou k nám má JEŽÍŠ . . . Ano, k nám; neboť neumřel toliko za VŠECKO pokolení lidské nýbrž za každého z nás, a můžeme říci prav-

divě: JEŽIŠ KRISTUS *umřel za MNE*, by mi dal život milosti.

Zbývalo mi nedlouho do ukončení roku ve službě této rodině. Zde dlužno, abych vám vysvětlila, že v našem kraji pastevci říkávají, že zůstávají rok dvě léta na takovém místě, když tam pobudou sedm nebo osm měsícův, ve kterých lze dobytek voditi na pastvu, totiž od března do Všech Svatých, ale někdy až do Štědrého Dne. Tedy asi pět měsícův pasáci a pasačky pobudou každého roku ve svých rodinách. Moje paní, aby byla jistější, že mne bude mítí roku příštího, chtěla si mne podržeti také po několik tuhých měsícův zimních; tázala se mne, zda bych zůstala; odpověděla jsem, že jsem pod poslušenstvím svých rodičů a že jsem hotova učiniti, co by si přáli. Kteréhosi čtvrtku tedy paní odebrala se do Corpsu, by s nimi promluvila. Otce nebylo doma, matka dala jí svolení, i zůstala jsem. Pán z milosrdenství ráčil mi dopřáti, abych zakusila něco tuhosti zimy v těchto horách.¹

V té době ještě nebylo sirek, alespoň nebyly známy v našich chudičkových krajích: v rodinách dbali každého večera o krb a posypávali popelem řeřavé uhlí, aby je měli zase ráno. Nuže stávalo se často, že dřevo, jež tam dali, vyhaslo nebo shořelo; tu bylo třeba jíti si pro oheň do některé sousední vesnice. Užívalo se na to kusu látky nebo hadříku stočeného do tloušťky malé

¹ Celým oděvem ji byly šaty z tenkého kartounu a šátek.

svíčky, která se stravovala pomalu jako troud, a kterou vrátivše se zapalovali sirnaté pazdeří. Kdysi leželo mnoho sněhu, vítr dul prudce, nebylo už znáti cesty, a dosti často mlha a metelice byly tak husty, že nebylo viděti na dva metry před sebe; tak že jsem kolikráte zabloudila, ale díky božskému Milosrdenství bylo mi zpomůženo. Prozřetelnost nikdy nenechá bez pomoci toho, kdo se jí svěřuje. Dám toho zde jeden případ: Šla jsem do vesnice jménem Le Serre pro oheň, bylo mnoho sněhu, a z běsnícího větru shořel můj hadrový troud. Byla jsem velmi sklíčena, poněvadž moje paní s netrpělivostí očekávala mého návratu, by roznítila oheň. Přemýšlela jsem, jakou bude míti trampotu, až přijdu; nevěděla jsem, co činiti, a zatím šla jsem pořád k domovu. Ale bázeň, že způsobím mrzutost své paní, pohnula mne, že jsem padla na kolena na sněh, prosíc BOHA mocností, by zabránil, ať moje paní nemá mrzutosti... potom jsem šla dále metelící a mlhou; v tom zaslechnu let a krákorání krkavce. Když byl u mne, viděla jsem ho jako uprostřed kouře: snesl se mi až na dosah, odevzdal mi kus zapálené látky, jež nesl, a odletěl. Poděkovala jsem BOŽÍ Prozřetelnosti, která si nepřála, aby moje paní měla mrzutost.

Mezi tolika chybami měla jsem také tu chybu, že jsem byla žárliva na svou osobu. Nedovolovala jsem nikdy ať komukoliv, aby se dotkl mých rukou a tím méně tváře. Kdysi přišel

do domu jakýsi muž, a já, divoká jako vždycky, jsem se ustranila. Ale když se sedalo za stůl k obědu, paní mne zavolala a posadila vedle toho muže. Ke konci jídla pravil: „Tato maličká se mi líbí, ale jest příliš bázlivá, nemluví.“ Řka to vezme mne a posadí si mne na kolena. Chtěla jsem slézti a vzíti do zaječích, ale zadržely mne silné ruce. Pravil mi, abych mu dala hubičku; nechtěla jsem; tu mne políbil sám, a hned jsem mu dala políček. Pustil mne řka: „Kdo by si to byl pomyslí? Ach! vaše svatá není tak mírumilovná, jako si myslíte.“ Dcera mé paní velice mne vyplísnila za tento špatný čin. Byla jsem trápena políčkem, daným bez rozvahy, a mrzutostí, kterou jsem způsobila onomu muži i dceři paní. Dlužno nenáviděti hříchu, nikoliv osoby.

Dcera mé paní nebyla provdána, byla matkou dítky, kterého jsem opatrovala, a tento muž byl jeho otcem. Tento muž se jmenoval Mořic.

Na blízké svátky Vánoční, svátky JEŽÍŠE, okouzlovatele, můj otec se vrátil do rodiny. Zvěděv, že přebudu zimu u své paní, byl tím rozmrzen a vyčítal mé drahé matce, proč se nedržela smlouvy sjednané s mojí paní. Poslal pro mne. Moje paní mne doprovodila, poněvadž si mne přála podržeti pro příští rok. Otec jí to slíbil. Pro mých mnoho chyb a pro sváry v rodině, jež jsem do ní přinášela, moje matka nebyla spokojena s mým návratem. Zakázala mi zabývati se prádlem otcovým. Podrobila jsem

se jejím přáním, bez námahy, protože to tak řídil Pán. Nepřicházelo mi nikdy uvažovati, proč mi byla dána taková neb taková záповěď nebo takový rozkaz. Přece však, když se mi řeklo, že jsem urazila svého dobrotivého BOHA, rozvažovala jsem to. Nuže, zdálo se mi, že čím více jsem se s milostí BOŽÍ snažila uspokojiti svoje drahé rodiče, tím více jsem upadala v jejich nemilost aniž jsem si uvědomovala, jak a v čem jsem asi zarmoutila svoji matku, která jako by bývala proti mně byla rozhořčena. Naříkala jsem a žalovala si svému nejsladšímu JEŽÍŠI ukřižovanému, vášnivě milujícímu duše, nabízejíc se mu vytrpěti všecka muka, všecka pokání, aby mé matce už nebylo ode mne trpěti, taková-li jest jeho božská vůle a jeho zalíbení. Zatím co jsem se takto modlila a prosila ho za odpuštění všech svých chyb, zdálo se mi (skrže hlas vědomí), že vidím BOHA člověka políčkovaného, posmívaného, opovrženého, pokáleného chrchly na jeho božském obličejí, nazývaného bláznem, falešným prorokem, domýšlivým, pyšným, atd. atd. Vybízela mne, abych šla za ním, bych žila jeho dalším bolestným životem na zemi, napodobila Ho, jak jenom možno v jeho vnitřních a tajemných křečích, a to proto, by se navrátili k svým posvátným povinnostem osoby, jež mu jsou nejdražší, Jeho svatí Sluhové. Vidouc svého Miláčka tak oddaného, neodporovala jsem již : šla jsem osušit, ano, osušit jeho sladkou, jeho krásnou a milování ho-

dnou tvář, pokrytou krví a chrchly. On, můj přemilostný JEŽÍŠ, krádce srdcí, pravil: „Nikoliv takhle, sestro mého srdce.“ V okamžiku můj rozum byl osvěcen, i pochopila jsem celé jeho umučení, jako křesťané mnohem více než já a přede mnou je chápají. Ach! ano, JEŽÍŠI oslavenému nikoliv hmotným rouchem třeba osušovati jeho svatou tvář zhanobenou nepravostmi a nevděky tolika duší, jež mu jsou drahé a jež ho svéhlavě nechtějí znáti: Ano, můj JEŽÍŠI, můj božský Králi, s tvou svatou milostí budu tobě spláceti láskou za lásku, pokáním, napravováním a odpykáváním za všechny své bratry a zvláště za ty, kterým z povolání by se bylo bráti ve Tvých šlépějích, žítí životem vzorným. Neumím nic lepšího říci; vím toliko, že jsem pocítila ve své duši nebo ve své vůli nejvroucnější žádost více a více milovati svoje Svrchované Dobro, trvati v jednotě se svým JEŽÍŠEM, vítati ve všem jeho zalíbení, jeho milosrdnou vůli, pro lásku k němu. Jala mne touha, abych odpovědí na jeho lásku byla zneuznávána, zlehčována, hanobena, opuštěna, a abych takto uctívala pokořování, opovrženosti, chudobu a posléze vše, co za svého smrtelného života můj milostný JEŽÍŠ vytrpěl na své *duši* i na svém *svatém těle*...

Zdá se mi, že to bylo koncem prosince 1841, mému otci bylo nazítří jíti do práce; než odešel, vzal tři nebo čtyři svoje košile a svěřil mi je, řka mi, abych je dobře prohlédla, *já*, nechybí-

li nějakých knoflíků, nebo nepotřebuje-li některá opravy, a bych je sama dala do pořádku, poněvadž moje matka, povinna chodit po vyraženích, nemůže se zabývat ani šitím ani rodinou, a až se vrátí, že mu je dám. Nejprve byla jsem velice spokojena, že mám na práci toto šití, potom však ve svém zpytování jsem si vzpoměla, že mi matka zakázala dotýkati se věci otcových. Co činiti? Dle mého bylo mi skoro nemožno vyjít z tohoto povážlivého postavení, bych neurazila svého sladkého a milostného Spasitele svou neposlušností toho neb onoho z rodičův. Moje trýzeň byla veliká; bylo třeba, abych se rozhodla; otec byl odešel; vzala jsem košili, zanesla jsem ji matce a poprosila ji, aby mi dovolila dáti do pořádku košili, kterou mi dal otec. Ještě jsem nedomluvila, a již moje matka (která ostatně viděla otce, jak mi dával svoje košile, a slyšela ho, jak mi to důtklivě přikazoval) velice nespokojena a skoro zuřiva vytrhla mi z rukou košili, nit a knoflíky a vyčetlami, že jsem chtěla uchvátiti její moc a vážnost, býti démonem rozdělení a války v její rodině, a dodala, že mne napraví, že mne nepřestane napravovati, až se změním a budu jí poslušnou ve všem; že jsem se proti ní vzepřela, poněvadž mi zakázala dotknouti se nechť čehokoliv v domě a že jsem se opovážila vzít košile jejího manžela a položit je na svoje lůžko; že mi nedovoluje léhati na mém lůžku, aby mne napravila a naučila dbáti jejích rozkazův

atd. atd. Ubohá drahá matka, jak jsem jí působila utrpení, zatím co jsem si přála, by se jí dostalo všech útěch, všeho možného dobra!

Všechny moje špatnosti neodníimaly mi té vroucí snahy milovati moje Svrchované Dobro, mého Stvořitele a Spasitele, jediného a hodného, by byl milován; ano, chtěla jsem milovati toho BOHA slavného a nejdokonalejšího, Svatého Svatých, jenž z lásky k nám se ráčil naroditi maličký a trpěti opovržení svých tvorův! Och! Tajemství lásky... Milovala jsem ho, poněvadž jsem cítila, že ho miluji, cítila jsem, že mne přitahuje, že si mne přeje zcela SOBĚ, ale úplně všeho zbavenou, oloupenou, opuštěnou, ve shodě s nejživější vírou; že si přeje, by moje duše se svými třemi mohutnostmi vyššími sjednotila v sobě city duše BOHA člověka, jež všechny směřují k největšímu oslavení Otce Věčného. Co jsem mohla činiti, já tak nevědomá a plná chyb? Bych odpovídala božským milostem, hledala jsem, pokud jsem uměla a s veškerým zápalem své duše všech způsobů utrpení, přece však utrpení, jež jsem přijímala s největší láskou, byla ta, která můj BŮH mi poslal přímo nebo skrze svoje tvory nebo události. V maličkostech, jež jsem činila, přicházela mi někdy obava, činím-li dle libosti svého Milence JEŽÍŠE, ale nezastavovala jsem se proto.

Zdá se mi, že to bylo koncem ledna 1842; slyšela jsem mluvit v rodině, že se brzo vrátí otec. Poslední soboty měsíce pravila mi matka,

abych si lehla na svoje lůžko, aby se otec nepolekal, kdyby zpozoroval, že jakýsi pes leží pod jeho lůžkem. Na štěstí tato změna lůžka byla jenom na několik nocí. Otec nepřišel. Ve čtvrtek potom vzkázal, že nepřijde až k 15. únoru, poněvadž tehdy dokončí načisto svoji práci v tom kraji. Tu z rozkazu matčina vrátila jsem se na svoje místo pod postelí. Byla jsem velice ráda a velmi spokojena, poněvadž jsem byla přesvědčena, že tam si přála pro mne Moudrost nestvořená, která pořádá všechny věci. Jak jest smutno, že jsem ztratila všechna léta svého prvního mládí bez modlení, ačkoliv jsem na to tak dobře měla kdy! Ah, nemodlila jsem se k svému BOHU, svému božskému Mistru, BOHU mocností!

Zatím co jsme poznovu očekávali otce, přišla moje paní, by mne zavedla k sobě na onen rok 1842. Jest snadno pochopiti, že moje drahá matka mne dala s radostí, by měla pokoj na rok. Odešla jsem tedy : na horách ležel sníh, nemohla jsem ani vyjít s ovce, i zaměstnávali mne poněkud v domě a ve stájích.

Za dvě nebo tři neděle moje paní posílala mne skoro denně s obědem jistému muži, který pracoval v kamenném lomě. Po prvé upozornila mne, abych nevystupovala až k lomu, poněvadž tento muž, znaje mne, přijde si ke mně pro košík; dodala: „Otáže-li se tě někdo : kdo posílá oběd tomuto muži? odpovíš, že nevíš.“ A já ihned bez úvahy, jako vždycky, odseknu: „To se nik-

dy nestane, moje dobrá paní, by můj jazyk promluvil slůvko protivící se velikému BOHU *pravdy* a bych nějakou lži znesvětila *stánek Ducha Svatého*; raději zemřítí!" Moje paní mi pravila: „Děvčátko, ty nevíš, že chceš-li žítí s lidmi v pokoji, jsi nezbytně povinna v tisícerych okolnostech lhátí, a že malé lži nejsou hřích, a že jsi zavázána tajiti lidem záležitosti domu své paní. Vidíš, že znám náboženství mnohem lépe než ty. Dones tento košík a vrať se brzo.“ Odešla jsem a vystupovala na horu, které jsem neznala. Občas potkávala jsem lidi; ptala jsem se jich, kudy přijdu do lomu, a asi za hodinu dostala jsem se před lom a tam jsem se zastavila. Po několika minutách spatřila jsem jakéhosi muže, který šel ke mně: byl to MOŘIC!... Zděšena, s očima k nebi, jsem vykřikla: „Matičko, Matičko Neposkvrněná, všecka krásná, všecka čistá, zachraň mne! Celá, celá jsem tvým vlastnictvím. JEŽÍŠI, můj JEŽÍŠI, učíš, abych Tě milovala, a budu Tě milovati; učíš, abych byla v Tobě a budu v Tobě; spas mne a budu spasena atd. atd. a prosím tebe pro zásluhy Tvé nejdražší Krve, bys obrátil Mořice, spasil jeho duši.“ Mořic, přišel ke mně, sňal uctivě klobouk hluboce pozdravuje, vzal košík, poděkoval a odešel. K večeru přišel Mořic k mé paní, a asi za půl hodiny byla jsem zavolána svou paní. Rodina byla pospolu. Moje paní se mne otázala, která to byla ta Paní, jež byla se mnou, když si Mořic přišel pro košík a na kterém místě se ke mně připo-

jila, řekla-li jsem jí, kdo mne posílá s obědem atd. Odpověděla jsem upřímně, že jsem byla sama a že sama se svým BOHEM jsem se vrátila a že jsem nijak nezradila svých paní.

Až asi do konce března (kdy jsem začínala pásti ovce) nosila jsem oběd Mořicovi a vždycky jsem mu řekla několik slov, sama neznajíc a nedbajíc smyslu toho, co jsem mu říkala, právě tak, jako papoušci, kteří opakuji, aniž vědí, co říkají. Někdy proléval Mořic slzy. Bývala jsem tím lidsky zarmoucena, poněvadž jsem myslela, že snad já svými slovy jsem příčinou jeho soužení; ale jistého dne pravil, že se chce napravití, změnití život, a že si vezme za manželku dceru mé paní atd., a učinil, jak řekl.

Hned jak dobytek mohl naléztí pastvy, vodila jsem jej do polí nebo na horu, šťastna, že jsem samotna, daleko očí rozumných tvorův, ale někdy, zvláště když sníh pokrýval ještě vrcholy hor, vlci, lišky, zajíci hledali něco na zub; tu jsem jim rozdělovala svůj chléb, a tato hovádka byla spokojena; potom jsem jim promlouvala o dobrotivém BOHU . . .

Můj veledůstojný a přemilý Otče, jest mi nsnadno vzpomenouti si, co jsem říkávala těmto zvířatům. Víím, že mne často zahanbovala svou poslušností vůči mně, červu zemskému, od něhož ničeho neočekávala. Vypravovala jsem těmto zvířatům o jejich stvoření všemohoucím slovem našeho Boha věčného, jak mne tomu byl

učival můj dobrý Bratr, a vybízela jsem jich, by hledala všude své potravu a nepůsobila škody lidem, svým pánům a svým králům, protože jsou stvořeni k obrazu Božímu mohutnostmi svých duší a k tomu ještě jsou obrazy Ježíše Krista svými těly, atd., atd. Na prvním místě přicházel den co den vlk, i učila jsem ho, co jsem uměla. Přece však se mi to příliš nelíbilo, protože nemohl milovati láskou vědomou a nezištnou. Prokazoval mi službu v ten smysl, že často byla bych ráda hlasitým křičením vyzvala všechny lidi země, by chválili, milovali a oslavovali našeho božského Spasitele Ježíše, který nás neskonale miloval, vydav svůj život za naši spásu. Pravím, že nás miloval *neskonale*, poněvadž Jeho božství dalo neskonale zasluhu utrpením a smrti Jeho svatého člověčenství.

Brzy rozmnožil se počet vlků, lišek, zajíců; tři kamzíci přicházeli den jak den, mračno ptáků přilétalo, a tu z nedostatku lidí, jimž mluvit o dobrém BOHU, Vlčice jim kázala, potom zpívala se píseň: „*Paste se, duše vroucí..*“ Všichni dávali na jevo velikou pozornost a nakláněli hlav svých při přesvatých Jménech JEŽÍŠ a MARIA.

Vlci přicházeli pospolu v hodinu určitou; lišky přicházely pospolu právě jako zajíci, kamzíci a ptáci. (Had také přišel, ale byl poslán zpět.) Jakmile některé zvíře přišlo, zaujalo místo, jež mu bylo poukázáno, a poslouchalo.

Potom doposlechnuvše konec, který býval skoro takovýto: „*Sit nomen Domini benedictum!*“ rozverovaly; zvláště lišky šelmovsky pitvořily se po svých spolubratrech vlčích; kousaly je za uši, za ocas; poplácávali svými tlapkami zájce a kotáleli je; tahali nazpátky kamzíčky za ocásky, atd. Jak jsem jim řekla, aby se vzdálili, všichni odešli. Och! jak jsem bývala nevděčna ke svému milujícímu JEŽÍŠI! Občerstvovala jsem se se zvířaty, a nechávala jsem svého Blaha, rozmlouvati se svým Vším. Ach, kolikrát jsem se tázala ve svém zpytování, nekonala-li jsem v tom raději vůli svoji, než božskou vůli svého přemilostného drahého JEŽÍŠE. Dle lidského rozumu se mi ovšem zdálo, že jsem měla dobrý úmysl, ale tento dobrý úmysl lidský neoslavuje BOHA nadlidského, a jeho odplata bude také lidská. Bez pochyby, že jsem myslila na svého BOHA, stvořitele všech věcí, jedním slovem vylévala jsem přílišnou plnost svého srdce se zvířaty, o nichž jsem věděla, že mne jistě neprozradí, a chtěla jsem je účastníti své lásky atd. atd. Ano, ale kde jest ovoce mých kázání? Nikde, můj dobrý úmysl byl skutek strojený!...

Někdy přicházela mi nejvroucnější žádost silně milovati svého milovaného JEŽÍŠE, dáti mu jedním rázem svoji vůli, svoji svobodu chtění, myšlení, souzení, cítění, a záviseti naprosto na Něm, srovnávajíc se ve všem s Jeho zalíbením, bych takto byla oloupena o všechno a by již nebylo překážky mému těsnému spojení s mým

milujícím JEŽÍŠEM; aby mne řídil, mnou hýbal po své libosti, vzdávající se naprosto žítí, jednati, mysliti, konati, viděti a slyšeti *sama*, žádala jsem si, by všechny moje smysly byly *jeden* se smysly svatého člověčenství mého Vykupitele. Zatím co jsem tak činila, spatřila jsem, jak se zprostřed velikého světla věčné přítomnosti Nejvyššího zjevil JEŽÍŠ, který vyňal ze své hrudi bílou holubici, dechl jí do očí a zase ji dal do jejího hnízda. Pravila jsem mu: „Milostný bratříčku, co jsi to učinil?“ — „Nyní budeš viděti mýma očima,“ odpověděl mi a zmizel. Nemohla jsem po tomto leč se prohlubovati ve své žádosti, ve své nicotě; žádala jsem si vroucně způsobiti, by JEŽÍŠ *byl milován* ode všech srdcí a bych se hodně odplácela za dobrodiní a milosrdenství svého sladkého Spasitele. Jako vždycky utekla jsem se k utrpením, nechtěla jsem si přát *milosrdenství*, chtěla jsem svého ducha očistiti lépe, než jsem ho až dosud očišťovala; chtěla jsem mu dáti draho zaplatiti všechny jeho svévole vně zalíbení BOŽÍHO.

Po nějakou dobu mluvilo se o blízké svatbě dcery mé paní s Mořicem. Tu kteréhosi dne moje paní mne obvinila, že jsem jí ukradla velikou sumu peněz, a pohrozila mi, že mne dá zavřítí do vězení, *nepřinesu-li* jí celé sumy. Neodpověděla jsem nic, poněvadž jsem nebyla tázána. Ve svém srdci jsem se radovala, poněvadž jsem věděla, že jsem se nedotkla jejích peněz a že jsem ani nevěděla, kam si je ukládá. Leč

moje paní naléhala : „Vyplať, pravila mi, vrať mi ty peníze, nechceš-li jít do vězení. Děláš se svatou, ale už ti nevěřím, a tvoje zázraky jsou jako ty. Očarovala-li jsi Mořice svým prorokováním, mne neočaruješ . . .“ V nitru vzdávala jsem díky Pánu JEŽÍŠI za velikou přízeň, že jsem posléze nespravedlivě obviněna z okradení své paní, poněvadž jsem tolikrát kradla Nejvyššímu čas, který mi dával, bych Ho chválila, oslavovala a bych odčiňovala, odpykávala chyby bližního i svoje.

Kteréhosi dne poslala pro mne, abych přišla domů ; všichni příbuzní a přátelé se tam shromáždili. Předě všemi těmito lidmi činila mi mnoho výčitek, pravíc, že jsem *podvodnice*, že mám její peníze, že tato suma byla určena na svatební vydání a že budu příčinou, že nebude možno slaviti tento sňatek. Uslyševši to dcera, rozprchlila se a pravila, že odloží-li se její sňatek, budu odpovídati BOHU za všechno zlo, jež z toho vzejde ; potom se sypaly všechny pohany. Mořic, který až dosud mlčel, ujal se slova a pravil asi takto : „Prosím vás všechny, mluvte se sestřičkou umírněně : pracoval jsem několik měsícův s jejím otcem, mužem velice počestným a milovaným všemi, kdož ho znají ; kdyby se náhodou dověděl, co jste právě řekly jeho dceři, jistě by ihned přišel a vzal vám ji. Abych vám řekl pravdu, nevěřím, že by vám sestřička vzala vaše peníze, a neuvěřím tomu nikdy.“ Moje paní a jiní namítli : „A kdo je tedy vzal? Tož vy

jste, Mořici, zlodějem? Kromě vás toto děvče jest jediná cizí osoba, jež sem vstoupí." Mořic odvětil : „Ale počkejme, sestřička nelže. Vzala jsi nebo našla jsi nějaké peníze v tomto domě?" (Mlčení.) „Odpověz, sestřičko, odpověz!" Odpověděla jsem asi takto: „Před BOHEM prohlašuji, že jsem neviděla ani nevzala peněz, nebo něčeho jiného své paní. Netřeba se ji trápiti ze slov, které mi řekla, poněvadž nedopustila-li jsem se, z pouhé milosti BOŽÍ, toho hříchu, že jsem neukradla jejích peněz, v mnoha jiných věcech jsem zarmoutila milující srdce JEŽÍŠE KRISTA, a právě proto, jakožto Otec plný lásky, ztrestal mne soužením, která Jeho milostí jsem přijala a uvítala s vděčností jako vzácné dary. Co se týče uvěznění, vždycky jsem si ho žádala, a učiníte mi pravé hody. Och ! kéž bych byla hodna, třebas jen velmi z daleka, nápodobiti svého božského Spasitele a provázeti Ho všude na cestě Jeho Umučení, bych si získala Jeho lásky a odpuštění svých hříchův . . ." — „Ach! vykřikla dcera mé paní, to není těžké věřit, že BŮH ti odpustí bez náhrady toho, co jsi ukradla ! Jest snad složeno nějaké náboženství pro tebe ? Jsi v klamu, miláčku, jako jsou klam tvoje zázraky . . ." Kterási z osob otázala se, zakládá-li se opravdu na něčem pověst jdoucí po dědinách o rozličných zázracích. „Načisto nic, odpověděla paní (a měla pravdu), všechno to byl jenom dým ; ve dvou slovech vysvětlím vám, jak se věc sběhla. Moje dcera seděla u ohně,

majíc proti sobě dítě na kolenou ; v tom uslyší veliký hlomoz ve stáji telat. Dcera ihned povstane, posadí dítě na jeho místo na židli před ohněm a běží do stáje. Dítě, příliš malé, by se udrželo sedíc nepodepřeno, padlo do plamenův a vyrazilo v křik. To uslyšela dcera, honem přiběhla a vyzdvihla dítě celé v ohni ; myslíc, že jest popáleno, znetvořeno, volala o pomoc. Sestřička to zaslechla a přišla a ihned řekla : „To není nic, nemějte strachu.“ To pověděvši vzala dítě, a což já vím ? položila mu ruce na obličej, jako by mu dělala znamení kříže ; neví se dobře, co činila. Moje dcera pozbyla vědomí a nepamatuje se dobře ; ale jisto jest, že když jsem přišla, dítě dařilo se načisto dobře a nemělo stopy po spálení, poněvadž si nemělo kdy ublížiti. Tu jest vysvětlen domnělý zázrak.

„Jindy pekli jsme chléb ve vesnici Serre, jak obyčejně pekáváme ; ale k polednímu, bojíc se, abychom neměli málo starého chleba, poslala jsem děvče do vesnice, by donesla jeden bochník, jest-li již upečen ; chléb však byl ještě v peci. Co se dopékal a sestřička čekala venku, nějaká dívka vylezla si na strom pro hrušku. Dívka ta měla padoucí nemoc, přišel na ni záchvat, spadla jako kus olova a zůstala bez hnutí. Všecka cháska ze vsi sběhla se s příbuznými dívky, kteří plakali. Zdá se, že si pádem zlomila nohu ; noha prý visela (já toho neviděla). Byla tam sestřička, přistoupila a pravila : „Neplačte, to není nic, svlečte jí punčochu.“ — „Nel-

ze to," pravili rodiče. — „Pusťte mne, namítla sestřička, já jí neublížím," a svlékla jí punčochu, osušila krev, potom, zatím co nohu třela, dělala jakási znamení kříže; po té řekla, aby dívku postavili, a dívka chodila; všichni pitomci dali se do křiku: Ó zázrak! Ó zázrak!!... Ano, zázrak, který by byl leckdo učinil. Dívka neměla nohu zlámanou, ale vyvrtla si prostě kost patní, a třením, točením klouby se srovnaly samy, a to stačilo na uzdravení dívky. Podívejte se tedy, jak se domnělý zázrak rozplynul v dým. Pochopili jste? Toho zázraku raději bych si od ní přála, aby mi navrátila peníze, jež mi ukradla." „To postačí, pravil Mořic, to postačí, nechme toho, zabývejme se našimi věcmi, nechme odejít toto ubohé dítě po jeho práci."

Věčné jest milosrdenství Nejvyššího nade mnou, bídou hříšnicí; velebné jsou cesty Všemohoucího! Večer, když jsem se vracela se svými kravami, paní mi vyčítala moji krádež, nazývala mne zázrakářkou a po jiných slovech jež zraňovala moji sebelásku, končila vždycky že svou krádeží jsem zavinila zpoždění sňatku její dcery atd. Dodala, že ještě než půjde do Corpsu, poví mému otci o mojí zpronevěře a mojí krádeži. Když jsem se dověděla, že můj milý otec snad bude mítí tuto velikou žalost, byla jsem velice zarmoucena, poněvadž jsem velice milovala svého otce... Abych ho ušetřila této trýzně, vnukal mi rozum lidský, bych mu sama šla říci, že jsem obviněna křivě, že jsem ničeho, ni-

čeho neukradla, a můj otec, který věděl, že ne-
lhu, uvěřil by mi ihned! . . . Ach! dcero Ada-
mova! . . . Zase však jsem si myslila, že otec
řekne mé paní, že jsem nevinna, a že, bude-li
státi na svém mínění, že jsem to spáchala, při-
jde pro mne a vezme mne z její služby, že tím-
to způsobem ztratím bohatství své duše a sta-
nu se zase žebračkou o sousto utrpení bez viny
pro lásku k mému drahému JEŠÍŠI ukřižované-
mu. „Nuže, pravila jsem si, složme to do rukou
mého Miláčka; nechci činiti leč jeho svatou vů-
li.“ Moje paní hleděly na mne úkosem a nepřes-
távaly mi říkati urážlivá slova. Myslila jsem,
že nespáchala-li jsem milosrdenstvím BOŽÍM této
krádeže, nezasloužila jsem si proto méně pekla
svými mnoha hříchy, a že jest velmi přirozeno,
bych s radostí a vděčností přijímala svaté dary
obviňování, pokořování, jichž mi bylo poskyt-
nuto mým božským Lékařem na uzdravení mé
duše.

Kdysi večer moje paní pravila své rodině pře-
demnou, že nemohla mluvíti o mé krádeži s mým
otcem, poněvadž není v kraji. Na toto jsem se
ukázala velice lhostejnou; snad proto, že jsem
byla v hořké sklíčenosti ducha i těla účinkem
jisté děsivé zvěsti o světě, který jsem viděla
všecek ve velikých pohromách. Kteréhosi dne
byly mi zadrženy smysly, a moje mysl viděla
svět v hustých temnotách, požáry, vzbouření sko-
rem všude, a slyšela jsem tyto výkřiky, jako řev
divoké zvěře: „Ať žije anarchie! dolů s popy a

fanatiky! zabíjejte, zabíjejte, střílejte, vražděte, očistme zemi!" Mužové, starci, ženy a děti byli topeni, by se postupovalo rychleji; krev tekla, domy se zavíraly, ale tito lidé žízniví krve prolamovali, rozbíjeli dvěře a jatečně vraždili všechny, kdož jim padli do rukou; mnoho kněží řeholníkův a řeholnic bylo utraceno: některé z nich vedli ve svázaných tlupách s rukama na zádech, vedli je na jisté místo, by je postříleli. Ženy byly tak kruté jako rozzuření muži, ne-li krutější. Toto dílo, tento trest, chtěné (ačkoliv nepřimo) špatnými křesťany, dály se více nebo méně strašně ve všech městech a městečkách a začaly se v tutéž hodinu na signál, daný náčelníky. Pode jménem anarchie skrývala se pekelná sekta, jež jest řízena prvním revolucionářským vzbouřencem Luciferem. Kostely byly pleněny, znesvěcovány, zapalovány. Vojsko bilo se s občanským obyvatelstvem, špatní kněží stáli v řadách těch i oněch; krveprolévání bylo děsné; a vojáci, vidouce krveprolévání, které způsobili mezi svými bratřími, obraceli se a stříleli na svoje náčelníky. Klášterní Obce se modlily, pokorní a chudí se modlili. Tito poslední byli vyslyšeni, ale nikoliv dříve, než počet nevinných obětí byl úplný. Tato pomsta spravedlnosti Boží, v níž zhynulo mnoho tisíc kněží, potrvála dva nebo tři dni. Lidé víry činné, ačkoliv v malém počtu, za pomoci svých andělův strážných byli vítězi.

Byla jsem poděšena tímto viděním. Milovala

jsem svého božského Mistra a věděla jsem, že mne miluje neskonale, a přece se mi zdálo, že mne opustil, odvrhl daleko od svého milého a silícího přátelství, a že toto opuštění má původ v mých mnoha nevěnostech. Zdálo se mi, že nyní už nemiluji svého drahého milence JEŽÍŠE; domnívala jsem se, že jsem v klamu svou zálibou v utrpeních, neboť se mi zdálo, že nalézám lidskou rozkoš v utrpeních, místo abych je milovala jedině proto, že můj drahý JEŽÍŠ si přeje, bych oslavovala a uctívala bolesti, které vytrpěl ve svém svatém člověčenství a ve svém [slovo chybí] pro spásu pokolení lidského...

Můj duch byl v hustých temnotách, z mé paměti se vytratily přípovědi, jichž se mi dostalo, i nesčetná dobrodíní, která jsem přijala z neskonalého milosrdenství Všemohoucího; něco paměti, co mi zbývalo, bylo povrchní, neutvrzovalo mne, nepronikalo mne, nedávalo mi žádné prospěšné úlevy. Moje tělo bylo zmoženo a plno bolestí. V tomto stavu sestupovala jsem čím dál tím hlouběji do své nicoty, do své velmi pravdivé žádnosti a neschopnosti učiniti bez BOHA jakékoliv záslužné dobro pro slávu svého drahého JEŽÍŠE. Žádala jsem si žádostí velikou, bych mohla vnést svého milujícího Spasitele do srdcí všech lidí, aby Ho milovali a již neuráželi. V této bezútěšnosti nepřestávala jsem hledati, volati svého milostného JEŽÍŠE, skládati k Jeho nohám svoje úpění, svoje vzdechy, svoje bázně a svoje úzkosti. V těchto dnech hořkého soužení,

vracejíc se s pastvy, spatřila jsem, že Mořic stojí u dveří chlévu; a jak jsem do něho vešla, vešel tam také, a nepřistupuje blíže, pravil mi polohlasitě: „Setřičko, nenič svého zdraví pro pomluvy a obvinění, jež na tebe vrhají: nevěřím jim.“ Tu vkročila moje paní a jako zuřivá mi pravila: „Och, malá licoměrnice, ty se dorozumíváš s Mořicem, a oba jste smluveni, byste mne okrádali! Chce-li si Mořic vzítí tebe místo mé dcery, ať si tě vezme.“ Po těchto slovech odešla a Mořic také. Bylo mi snadno odevzdati se do vůle Boží: nepochopilaf jsem valně; ostatně byla jsem vždycky velmi přesvědčena, že si nezasluhuji leč výčitek, a že Nejvyšší vše toto dopouštěl.

Ale kdo by mohl pověděti moji bázeň, moji bolest, když jsem viděla, že nebe jest pro mne zavřeno trestem za moje hříchy; když jsem se viděla jako opuštěna uprostřed temnot, bez úlevy jak nebeské, tak pozemské! Naopak pro šerednost svých nevděkův k svému nejmilejšímu JEŽÍŠI byla jsem nenáviděna, odpuzována Jeho rozumnými tvory. Zbývalo jenom, by se otevřela země a uvrhla mne v propast pekla.

Milovala jsem svého JEŽÍŠE, ano. Pod požehnanou rukou božské spravedlnosti byla jsem hojně, hluboce shodna se spravedlivými a svatými přáními svého milovaného JEŽÍŠE, zkušeného a důmyslného uchvatitele srdcí; a třebas jsem už někdy neměla síly volati život svého života, hlasem srdce ptala jsem se a hledala, kde jest

Ten, kterého jsem milovala.

V těchto několika temnotných dnech bezútěšnosti a zpleněnosti BŮH mocností a milosrdenství několikrát mne vzpružil soucitem s mou slabostí; ale Jeho slova nebo Jeho posilující světla netrvala déle než jako blesk. A tak toto světlo neboraději toto slovo Všemohoucího Stvořitele všehomíra mnepřesvědčovalo o tom, co jsem věřila vírou: za těchto temnot, pokušení, bitev, rozporův, obvinění, pochybností a obav moje víra, pouhým milosrdenstvím, nebyla zraněna, zůstávajíc statně v čele boje, ve shodě se zalíbením božského Mistra a v přímosti úmyslu.

Kdybych chtěla vysvětliti tato mžiková vidění ve věčném a líbezném světle, neuměla bych toho. Pochopila jsem, že už nemám mysliti, že můj božský Spasitel jest daleko ode mne, ačkoliv hříšné, poněvadž jest všecek láska a neopouští nikdy toho, kdo v pravdě Ho hledá; že tuto žádost, hledati Ho, On sám působí; On žene a dává se nalézati jakožto Král pokojný i upokojující uprostřed bouře: jakmile se zjeví, bouře se utišuje, a duše jest zaplavena nevýslovnými útěchami. Ale jest to na krátko, poněvadž znenáhla přicházejí nová a nová protivenství.

Kteréhosi dne, když jsem pásla svoje krávy na poli blízko domu, šli mimo tři neb čtyři lovci z Corpsu, z nichž jeden kněz. Poznala jsem z nich jenom jednoho muže, který chodíval často na besedu k otci; poznal mne také a přišel se

svými druhy optat se mne, jak se mi vede, a tázat se, nepotřebuju-li, by mi otec něco poslal. Odpověděla jsem, že jsem spokojena a že vzkazuji otci uctivý pozdrav. Paní viděla mne mluvit s těmito pány; pojala podezření, že jsem si asi stěžovala na ni, že jsem vzkázala otci, by přišel pro mne; činila mi za to výtky, a já jsem ji nechala mluvit. Když jsem v poledne byla se shromážděnou rodinou, všichni mi vytýkali; mezi jiným moje mladá paní mi pravila, že s ženami jsem němá, že mi slovo přichází jenom na řeči s muži, že mne přistihla, jak jsem ve stáji mluvila potichu s Mořicem, s kterým se tajně bavím a dorozumívám; a že když tak malá jsem už začala špatný život, jdu neomylně ve zkázu se všemi démony atd. atd. Dle pravdy, ať sebe vážněji jsem se zpytovala, nevěděla jsem, neviděla jsem, kde jest toto zlo, tato chyba, které jsem se dopustila; přes to třásla jsem se bázní, nezpůsobila-li jsem nelibost svému BOHU, kterého jsem milovala z celého srdce svého, ze všech sil svých; ano, vím, že jsem ho milovala; ačkoliv jsem necítila znatelně Jeho lásky, přese vše nenechávala jsem modliteb, které jsem měla v obyčeji. Starý had, který nespí nikdy, žárlivec, závistník, lhář, neztrácel žádné příhodné chvílky, by mne zavedl do svých léček, našeptává mi, že BŮH již nemá péče o mne, poněvadž moje hříchy jsou veliké a jest jich velmi mnoho, že BŮH se ode mne vzdálil, poněvadž už není milosrdenství pro moji duši. Otec lži na-

mlouval mi i jiné věci.

Bez ustání volala jsem na pomoc svého velebného milovaného JEŽÍŠE a krásu mezi všemi krásami, svoji drahou a nejmilejší Matičku, a svatého Josefa, připomínajíc mu jeho bolest, když ztratil na tři dni toho, jenž uchvacuje anděly. Cítila jsem, že miluji svého Miláčka, ale neviděla jsem ho, a byla jsem přesvědčena, že si zasluhuji býti opuštěna pro svoje zpronevěry. Vše zůstávalo hlucho na moje obnovované prosby a na moje úpění: nebe bylo pro mne bronzové.

Posléze už nevědouc, co učiniti pro Toho, kterého jsem milovala, slibovala jsem, že nikdy žádným způsobem nechci učiniti něco nelibého tomu, pro něhož jediného jsem žila; znova a znova dávala jsem se životu svého života; všechna, všechna s mohutnostmi své duše jsem se zasvěcovala Otci Věčnému, bych už nežila leč životem BOHA Člověka, jednala, modlila se, trpěla a radovala se jako On, v těchž úmyslech, jež byly největší oslavou Věčného Otce, a vše toto v jednotě s neskonalými zásluhami svého drahého JEŽÍŠE KRISTA. Tehdy, když jsem se takto položila jako měkký vosk do rukou svého nejmilejšího Spasitele, by mně, nechtějící býti sebou, dal podobu, jaká Jemu se líbí, a uhladil mne po svém vzoru, moje duše se usebrala. Nevím, jak se to stalo, jisto jest, že jsem byla na ráz v přítomnosti věčného blahodárného Světla: uprostřed viděla jsem svého nejvýš milovaného a nejvýš milujícího Bratříčka. Nebyl už malý; nýbrž

veliký a velebný; a s ním Pannu, svou Matku, veledílo Nejsvětější Trojice, všecku čistou, všecku krásnou, všecku přívětivou, všecku dobrou, všecku soutrpící, všecku obohacenou přehojností milostí, výsad, darův, které může rozdávatí Ten, jenž může všecko. Můj sladký Bratr mi požehnal, utvrdil mne ve víře v jeho lásku, která jest pravda, světlo a lahodná výživa. Potom vyňal ze své hrudi překrásnou lilii; v přebělostné lilii byla jakási tekutina, které mi dal pít; a otázal se mne, přejí-li si uchovávatí (pečovatí o) tuto lilii. Odpověděla jsem: „Velice bych ráda, ale bojím se, abych jí nezkazila. Pro svoje všemohoucí Jméno opatruj jí sám, se mnou, jež jsem tvým vlastnictvím naprostým, k tvé větší slávě.“ Nebyl nespokojen mou žádostí a moje krásná Matička vzala lilii z požehnaných rukou mého Bratra, který jí jí podal, a dala jí na svoje srdce. To bylo vše.

Od té, co jsem se spatřila u velikém světle, pocítila jsem se obnovenou; vše zmizelo: pochybnosti, obavy, únava, zemdlenost, sklíčenost, že se pro moji chybu vzdálil můj BŮH, moje jediná láska, světlo mých očí, lék mé duše, stánek mého odpočinutí a moje vše ve všem. Žádost milovatí mého božského Mistra rostla čím dál tím více v mém srdci, ba řekla bych, i v mohutnostech mé duše. Zdálo se mi, že můj Milenec očišťoval všecko v mé duši ustavičným ohněm své lásky, jejíž plameny šířaly přemnohé skvrny mých nevěrností.

Co se týče účinkův z vidění krásy nestvořené: poznání vlastností BOŽÍCH, neproniknutelné moudrosti Nejvyššího, vznešených naučení Síly slabých; těch vysvětliti nedovedu.

MOJE DRAHÁ SESTRO!

Deset stránek výše dáváte za pravdu své paní, jež pravila, že pověst rozšířená po vesnicích o rozličných zázracích, vám přičítaných, neměla žádného základu.

Rád bych, abyste se vysvětlila. Nesmíte ze skromnosti zatajovati pravdy svému duchovnímu vůdci. Upřímnost k duchovnímu vůdci líbí se BOHU více než skromnost, která snadno bývá vnuknuta sebeláskou, bázní ze směšnosti atd. Prosím vás tedy, drahá sestro, byste mi v dalším laskavě napsala vše, čeho mi nezbytno, bych pochopil vážnost nehod, jež vskutku postihly ono dítě a onu dívku.

NEJDŮSTOJNĚJŠÍ A PŘEDRAHÝ OTČE!

Dala jsem za pravdu své paní z toho důvodu, že přítomné osoby pravily, že jsem učinila zázraky a že lidé okolního kraje také to říkali. Nuže, abych byla v pravdě, přisvědčovala jsem hospodyně, jež jistě věděla, že *toliko* BŮH koná zázraky, a já až do tohoto dne jsem věřila, že ani svatí nebeští nemohou jich činiti svou silou, nechť byla sebe vznešenější. BŮH, jediná Bytost všemohoucí, koná zázraky sám sebou nebo kým

chce; a kdyby si přál na to vzít kus zapálené slámy, tento popel by nemohl, nesměl si nikdy uchvátit právo Boží, odvažuje se říci: „Učinil jsem zázrak.“

Vysvětliti snad mám to, že když matka vzala svoje dítě z plamenův a viděla je v ohni a všechno znetvořeno, přicházela Vlčice. Matka ihned omdlela, dávajíc mi dítě do náručí. Záštěrou udusila jsem oheň, jiskry a otřela mu obličej. Rozumí se, že jsem se zároveň modlila; ale když jsem viděla jeho rty, jeho čelo spáleny, posléze jeho obličej a jeho ruce místy bílé a místy krvácející, a když dítě už nebylo k poznání, a když výkřiky, které vyráželo, jako by se byly měnily v úpění smrtelná, modlila jsem se k BOHU ve Jménu JEŠÍŠE KRISTA a Jeho smrti a činila jsem znamení kříže na všech částech zraněných a bělavých. Za chvíli dítě otevřelo oči. Matka přichází zase k sobě, bere svoje dítě a vidí je zdrávo; toliko matka měla popáleniny na rukou. Kde tu jest zázrak Vlčice, prosím vás? Co se týče té dívky, jež spadla se stromu, konec její nohy byl na křivo a visel; nuže nebylo třeba než nalézt zase místo, kde by asi kosti zapadly do sebe: s jedné strany byla kůže rozedřena a řinoucí se krev bránila výkonu, který se zdařil ve velebném Jménu JEŽÍŠOVĚ, mocí kříže.

Činí-li dobrotivý BŮH vše, co chce, nejsem toho příčinou.

Po několik dní moje paní jako by na mne byly méně rozhněvány; potom kdykoliv byla rodina u stolu, tážávali se jeden druhého, ráda-li bych se k nim vrátila příštího roku. Pravili, že by bylo mnohem lépe, abych neměnila paní, pro moji velikou bázlivost. Posléze mne vybízeli, bych zůstala přes zimu s nimi. Tak bych byla jistější, že nebudu povinna jíti do služby k pá-nům, kterých neznám a kteří mne také neznají, a zůstávati s dělníky, kteří se rouhají Jménu dobrotivého BOHA; což by mi působilo utrpení. Na vše to, nejsouc tážána, neodpovídala jsem nic. Ostatně moje vůle (měl ji) Ten, který řídí všechno na zemi jako v nebi.

Za několik dní byla jsem v zahradě, moje paní přišla tam za mnou a pokorně a dobrotivě mi pravila: „*Dceruško*, pamatuješ se, jak jsem tě obviňovala, že jsi mi ukradla velikou sumu peněz? . . . Odpověz mi.“ Pravila jsem: „Vzpomínám si, že jsem často urazila svého BOHA a že jsem vám způsobila mnoho trápení; a vy tak dobrá, jste mne snášela s velikou trpělivostí a laskavostí; proto prosím úpěnlivě za odpuštění svého JEŽÍŠE ukřižovaného i vašeho.“ Ona mi odpověděla, že mne nežádá, bych se zpovídala ale ptá se mne jenom, vzpomínám-li si, jak mne, obvinila, že jsem jí ukradla peníze; že nyní chce a jest povinna mi říci, že to není pravda, že úmyslně lícila, jako by bývala ztratila všechny svoje peníze, by zkusila Mořice a viděla, byl-li by, i kdyby neměla peněz, přece spokojen se sňatkem

s její dcerou atd. atd.

Příští čtvrtek moje paní mne doprovodila do Corpsu, by mne vrátila rodičům. Moje drahá matka, rozpomínajíc se na moje nestoudnosti, nechtěla mne přijmouti. Moje paní odvolávala se na smlouvu s otcem, dle níž mne bylo vrátiti koncem listopadu; dodávala, že přišla také, by si dala slíbiti od otce, že mne dá zase do její služby po zimě. Och! dobroto, milosrdenství mého milujícího JEŽÍŠE, pravého lékaře mé ubohé duše, jak jsou mně drahé, milostné, divné tvoje božské péče!... Čím hlouběji sestupuji do své nicoty, do své žádnosti, tím více vidím tvoje milosrdenství. — Když paní odešla, vyčetla mi matka, že jsem zase v rodině, pravíc, že moje paní mne nemohla snést a již mne nechce v domě, kde jsem působila sváry atd. Vidouc, že mne dávají na moje místo, to jest, že jsem byla odbyta a že nikdo mne nechce, že všichni mají ze mne ošklivost, myslela jsem, že můj Pán jim asi ukazuje moje nesčetné nevděky a nevěrnosti; vybízela jsem ve svém srdci vzdávati díky za toto dobrodiní původci všeho dobra, jemuž jedinému všemi způsoby jsem se snažila činiti radost; ať mne ztrestal pro moje chyby, ať potrázní mého ducha i moje tělo, by uzdravil a očistil moji duši, ať se mi vysmíval nebo způsobil, že se mi jiní vysmívali, nedávala jsem se másti; oko mé duše bylo upřeno na mého božského Mistra, by ve všem konalo jeho zalíbení. Ve své modlitbě objevila jsem překážky, stavící se proti

mému spojení s přemilým JEŽÍŠEM, tak v mém nitru jako v mých činech vnějších. Moje duše se svými mohutnostmi byla zajisté těsně spjata a sloučena s božskou láskou; neměla jsem, zdálo se mi, jiné vůle než vůli Nejvyššího a bývala bych se v kusy roztrhala, bych se mu líbila; ale nedostávalo se mi celkové odevzdanosti do Jeho požehnaných rukou; pravím-li odevzdanosti, pravím také úplné závislosti pro vše, co činí s námi a v nás, aniž Mu chceme pomáhati a jednati sami ze sebe: neboť vše, co máme činiti v tomto stavu, kdy Bytost svrchovaná chce si sama zbudovati stánek, jest chovati se jako MRTVÍ a býti VĚRNÍ, nic více. Těmto věcem nelze se naučiti v knihách a ještě méně lze je pochopiti, leč zkušeností, jsme-li velmi věrní.

Poněvadž mi bylo zůstatí u rodičů celou zimu, poprosila jsem matky, by mi laskavě dala něco na práci; nechtěla, pravíc, že nejsem čistá¹ a že mi zakazuje dotknouti se čehokoliv z jejího domu. Tu jsem ji někdy prosila, směla-li bych odejítí. Dovolila, připojujíc, že líbí-li se mi to, nejsem už povinna se vrátiti... Znala jsem poněkud cestu do kostela; chodívala jsem tam každý den ve chvíli, kdy tam nikoho nebylo. Kdysi vstoupivši do kostela, spatřila jsem u paty hlavního oltáře kněze, který se velmi pokorně modlil. Zůstala jsem dole v kostele z úcty k tomuto knězi, který, jak se mi zdálo, byl v hlubo-

¹ Všichni, kdož znali Melanii, upozorovali, že na svoji chudobu bývala velmi čista. Za chvíli obviní ji matka z marnivosti.

kém usebrání před BOHEM Nejsvětější Svátosti. Potom, ani nevím jak, byla jsem náhle u oltáře a tudíž u důstojného kněze a zpozorovala jsem, že má šaty umazány a roztrhány; jeho tvář byla zarmoucená, nejvýše smutná, ale klidná, pokorná a odevzdaná; pravil mi: „Požehnán budiž na vždy BŮH spravedlnosti a neskonaleho milosrdenství; jest tomu přes třicet let, co jsem byl spravedlivě odsouzen do očistce, že jsem s vírou a úctou nesloužil oběti, v níž se dále děje tajemství Vykoupení, a že jsem neměl všecku péči, jak bylo moji povinností, o duše mně svěřené. Osвобоzení bylo mi přislíbeno v den a hodinu, kdy ty budeš zde za mne slyšeti Mši svatou na odčinění mých hříšných vlašností. Prosím tě, učiň nyní za moji duši třiatřicet poklekův, obětujíc je Otci Věčnému v přesvatém velebném Jménu JEŽÍŠE KRISTA a skrze zásluhy Jeho života...“ Téhož dne spatřila jsem znovu svatého kněze s rouchy novými, zcela posetými hvězdami a brillanty. Jeho smysly, jež byly před tím zkamenělé, byly zdravé, plny hbitosti a lesku.

Nazítří jsem ovšem velice toužila slyšeti Mši Svatou. Moje hříchy byly příčinou, že se mi na ni nedostalo dovolení: matka mi pravila, že v tu hodinu nesmím odejít. Jak učiniti? ... Smím nechat ještě déle tuto duši v hrozných mukách očistcových? Smím býti příčinou, že se zpozdí její vstup do radosti nejdokonalejší lásky k jejímu BOHU, který jest BOHEM mým? ... Neposlechnouti, toho nesmím ...

Po tyto tři dny, co mi nebylo dovoleno jíti na Mši Svatou, činila jsem vše, co jsem uměla, na osvobození této svaté duše: nabídla jsem se trpěti se zásluhou, spojena jsouc se svým Milencem JEŽÍŠEM, to, co trpěl tento svatý kněz bez jakékoliv zásluhy. Tak jsem se poněkud upokojovala, pokud tomu chtělo moje VŠE, můj všecek dobrý, všecek rozmilý, všecek milostný JEŽÍŠ. Pán dopustil, by kteréhosi dne byla Mše asi o desáté hodině: matka mne nechala odejíti; utíkala jsem do kostela, ale neuměla jsem modliteb, spokojila jsem se, že jsem ležela v duchu prostřena u paty kříže na Kalvarii po nekrvavou Oběť BOHA Člověka a že jsem sbírala zásluhy Jeho krve, prolité na spásu pokolení lidského. Potom jsem užila hlasu, úst a lásky svého Spasitele, bych obětovala Věčnému Otci všechny ctnosti, ctnost po ctnosti, konané mým milostným JEŽÍŠEM, všechna týrání, všechna opovržení vytrpěná Svatým Svatých a tak dále, procházejíc celým lidským životem božského Vykupitele.

Po Svaté Oběti jsem viděla, jak duše proměněna, všecka krásná, všecka se skvějící slávou, vstupuje do nebe nebes.

Když se můj otec vrátil do rodiny, pravila mu matka, že moje paní mne nemohla snést a že jsem se vrátila před časem od něho ustanoveným; že jsem se stala velmi nestoudnou, že skoro každého rána chodím do kraje, a že kolikráte jí bylo poslati za mnou některého svého synka, by zvě-

děla, s kým se bavím, a že nikdo jí nemohl pověděti, co jest se mnou. — Otec mne *přísně pokáral*, pravě mi, že by se byl nikdy nenadál, že bude míti žalost pro mne. Já, velice milující svého otce, byla jsem hořce zarmoucena žalostí, kterou jsem mu způsobila; prosila jsem ho za odpuštění. Dodal: „Nepravíš mi, kam jsi chodila, když jsi odcházela z domu; ale přeptám se osob z kraje, a ty mi to poví.“

Moje paní přišla po druhé do Corpsu, by promluvila s otcem. Otec tázal se jí ihned, proč mne vrátila před časem stanoveným mezi nimi dvěma a jakého těžkého poklesku jsem se dopustila. Paní, velice shovívavá, žasla vidouc, že otec byl uveden v omyl, neboť bývala vždycky se mnou spokojena a doprovodila mne sem zrovna ve stanovený den a nikoliv dříve. Bývala by si přála zastati ho doma, by sjednali den příštího roku, kterého by si pro mne přišla. Potom mluvili ještě; odešla jsem, bych je nechala hovořiti.

Otec zůstal asi dvě neděle, v nichž navštívil svoje příbuzné a přátele. Když se vracíval o polední nebo večer, pozorovala jsem, že jest smuten, sklíčen. Co mu bylo asi? Nezvěděla jsem toho, až ve chvíli, kdy se strhla bouře mezi ním a drahou matkou. Příbuzní mého otce a naši sousedé přebarveně vyličili drahému otci to, co nazývali mým nesnesitelným osudem. Otec se rozprchlil na drahou matku, a matka domnívající se, že jsem si na ni u otce stěžovala, byla rozhněvána na mne...

Z ohledu na krásnou ctnost blíženské lásky neodvažovala jsem se popsati výjevu, který se stal; ale vaše Důstojnost mne ráčila o tom poučiti, pravíc mi, že drahá matka, chtějíc mne napraviti, neprovinila se snad na mně, neboť BŮH dopustil, co se mi přihodilo ke spáse věčné. To jest velmi pravda; co by se bylo stalo s mou ubohou duší, kdyby mne byla moje matka nedávala na moje pravé místo, jež jest, bych byla ode všech šlapána a počítána za nic? Bylo to na BOŽÍ Hod Vánoční nebo na Nový rok: drahá matka vařila cosi na pekáči; byla jsem samotna v kterémsi koutku, říkajíc si horlivě ty mnohé střelné modlitby, jimž mne naučil drahý miláček Bratr. Za chvíli přišel otec všecek rozlícen; jal se vytýkati matce, že nepečuje o domácnost, že týrá sestřičku atd.; matka se chtěla hájiti, tu otec ji uhodil, vzal pekáč a vylil na zemi a poručil mé předrahé matce, by šla k svým příbuzným, poněvadž jí už nechce u sebe. Slyšíc ponejprv tyto věci a vidouc svoji drahou matku všecku v slzách, běžela jsem ihned k svému otci, bych mu zabránila, aby jí neublížil; držela jsem mu ruce, pravíc mu: „Tatínku, odpusťte, smilujte se, nechte maminky; velice vás miluji, tatínku, ale nechte maticčky; chcete-li, bijte mne, ale nechte maticčky.“ Ve své rozlícenosti můj otec jako by mne byl neslyšel. Na konec otevřel dvěře mé matce, která odešla nesouc v náručí svoje nejmladší dítě; a otec zavřel dvěře. Chtěla jsem jíti za matkou, plakala jsem a chtěla ven z domu;

otec mi zabránil; moji bratři také plakali. Nemohouc se vpraviti do tohoto smutného rozloučení, pokusila jsem se několikráte otevřítí dvěře a běžeti za drahou matkou, vše bylo marno.

BŮH budiž pochválen! Ponenáhlu se drahý otec uklidnil, myslil na to, jak by se prostřelo a jak by nám dal večeři. Snadno se domyslíte, že jsem jísti nemohla, a přece jsem byla povinna sednouti si za stůl. Veliké slzy řinuly se mi z očí; seděli jsme všichni beze slova; a i zde se ukázala moje špatnost: bez dovolení schovávala jsem pod stolem na kolenou vše, co mi bylo dáno na talířek, v úmyslu utéci potom a zanésti to drahé matce, jež nejedla. Schystala jsem si na to i jiné zásoby.

Noc postoupila, otec byl na loži a myslil, že všichni ležíme a spíme; modlila jsem se u svého lůžka k svému božskému Mistru. Jakmile jsem už ničeho neslyšela, zticha potichoučku jsem šla ke dveřím se schystanými věcmi a prchla na ulici. Otec mne volá, dělala jsem se, že ho neslyším: chodila jsem z ulice do ulice nevědouc, kudy se dala moje drahá matka. Když jsem prošla rozličné ulice, hledajíc jí, vzpomněla jsem si zajíti k jisté její přítelkyni, bych se o ní, bylo-li by to možno, něčeho dověděla. Běžela jsem tam. Nevešla jsem ještě a již slyším hlas své předrahé matky. Vstupuji všecka potěšena, že jsem posléze nalezla svoji matku; běžím ji obejmout a dát jí, co jsem si pro ni schystala. Dala mi sváteční políček, tak silně, že jsem se zakotá-

lela po zemi a že mi vystříkla krev z nosu a úst. Zůstala jsem na zemi, až mne přišla zdvihnout přítelkyně mé matky, neboť jsem byla omráčena a nevěděla, kde jsem. Z celého srdce, jak jsem byla schopna, děkovala jsem svému Milenci, drahému JEŽÍŠI, za tuto vzácnou přízeň. Když ta osoba mne chtěla zdvihnouti, drahá matka jí pravila, že z toho neumru, že jsem příčinou, že není ve svém domě, i příčinou všeho toho, co trpí ona a její děti atd. atd.

Časně z rána manžel matčiny přítelkyně šel k mému otci napomenout ho, by zase přijal drahou matku: *otec se ukázal neoblomným*. Žádal, abych přišla pečovat o prádlo¹, o svoje bratry a o domácnost. Nechtěla jsem opustiti své drahé matky, ale myslela jsem, že budu-li u svého otce, bude mi dobře možno zavést tam zase svoji matku, až odejde otec po své práci. Když mne ty osoby umyly, matka rozhodla, abych se zase vrátila, ale potom vidouc, že mám tvář příliš oteklou, pravila mi, bych zůstala. Později ráno pravili sousedé, že otec odešel do díla; tu jsme se obě vrátily domů, kde až na několik výtek, kterých jsem si spravedlivě zasloužila,

¹ Kde se učilo toto opuštěné dítě švadlenou? — Mohli bychom dáti kolik takových otázek. Kde se na ráz naučila čísti? Kdo ji naučil ITALŠTINĚ, kterou mluví plynne a dokonale správně, když přistane na břeh Kefalonie, by řídila jistý sirotčinec? Odtud, že na rozličné vědomosti, jichž nezbytně potřebovala, měla zvláštního Mistra. Naproti tomu neznala mnoho věcí: umění početního, toho, že třeba závět podepsati, aby byla platná ..., atd.

plynul život dosti pokojně. BŮH budiž pochválen za všecko!

Po měsíční nebo dvouměsíční nepřítomnosti můj otec se vrátil ze své práce, a již se nemluvalo o vichřici, která se přehnala. Když odcházel, důtklivě ukládal matce, by o mne pečovala, poněvadž prý jsem slabá a stonavá. Moji matku trýznila tato pozornost otcova: myslila, že jsem si na ni stěžovala, a činila se mnou, jak myslila. Ostatně neuvědomovala jsem si, že bych byla slába a stonava. Živtě BŮH!

Přes moje špatnosti Pán mocností a velikých milosrdenství mne neopouštěl; slyšela jsem v nitru svého srdce Jeho sladký, zvukný, jasný a líbezný hlas, který mne vzrušoval velikou žádostí milovati Ho, obětovati se celá celičká pro Jeho čistou lásku, tu čistou lásku, která plápolajíc obmývá, očišťuje všechny strusky.

Věc podivná. Ačkoliv jsem se viděla plnou rozličných chyb a byla jsem tím velmi zarmoucena, poněvadž jsem působila zármutek a soužení svým drahým rodičům a všem svým dobrým pospodářům, málo jsem pracovala, bych se z nich vážně napravila. Sotva že jsem si řekla, sem tam někdy, když jsem byla velmi sklíčena hořkostmi, k nimž jsem sama dávala podnět: „Och, moje lásko, smiluj se nade mnou; vidíš, co bez tebe dovedu; vyklid' ze mne vše, co se Ti nelíbí; nech mi toliko chranidlo pro Tvoji slávu a pro moji věčnou spásu; a učiň, bych Tebe milovala, a budu Tě milovati, ó BOŽE milující. Oslav

Se na zříceninách všeho toho, co ve mně není z Tebe, a nic více."

Někdy božský Mistr mne pozdvihoval k rozjímání svých přívlastkův; a v těchto úchvatných krásách cítila jsem se nešena, tažena, bych Ho milovala, bych Ho milovala *pro Něho samého*, jakožto cíl a *princip* své lásky, všech svých náklonností; a čím více mi odhaloval svoje vznešené dokonalosti, *tím více jsem poznávala svou opovrženost, svou pravou žádnost a neschopnost mítí sebe menší myšlenku, učiniti sebe menší skutek záslužný pro moji spásu.* — Nesmírnost Nejvyššího mne potěšovala, mne uchvacovala. Och, sladkého a vznešeného poznání této nesmírnosti mého BOHA, všeho ve všem, neproměnného a naprosto nezávislého, dávajícího bytí, život, vzrůst, rozmnožování, zachovávání přírodě a všemu, co jest v přírodě! Och! krásy neporovnatelné! Och!... ale nechme toho.

Kteréhosi dne moje matka hledala po celém domě; nenalezši, čeho hledala, zavolala mne a pravila mi, že jsem jí vzala prsten, který jí dala její matka a který jí byl velice vzácný. Poněvadž jsem nic neodpovídala (ostatně ona se mne netázala), myslila si, že jsem jej vzala, bych jej někomu dala; i tázala se mne, komu jsem jej dala. Pravila jsem: „Nikomu.“ I zůstala přesvědčena, že jsem jí prsten ukradla a že si jej schovávám pro sebe. Naskytla se jí takto, jak pravila, vhodná chvíle dokázati otci, přesvědčiti

ho, že nejsem to, zač mne považoval. Asi po měsíci drahá matka žádala na mně svého prstene, říkajíc mi trýznící slova, nazývala mne *lhářkou* atd. A nedovolila mi *už vycházeti z domu*. Když se otec vrátil do rodiny, zasypala ho matka stížnostmi na moje *špatné chování*. Právila mu, že nechci pracovati, že jsem *zpyšněla, zmarnivěla*, že pohrdám svými bratry a malou sestřičkou, že se často dělám, jako bych se ustraňovala na modlitby, a že úmyslně šla potichu, potichoučku tam, kde jsem byla sama, a že nikdy nikdy neuslyšela jedné slabiky s mých rtův; potom že jsem se jí nikdy neptala, jak se vede tatínkovi: že jsem *bez srdce, pravá divoška*. Potom dodala: „Ech, ty nevíš, co mi udělala v den, kdy jsi odešel? sotva jsi vyšel a zatím co jsem byla s tebou, ukradla mi můj krásný prsten, památku po mé matce. Nebylo mi možno přiměti ji, by mi jej vrátila.“ Otec byl ovšem velice zarmoucen; zle mne vyplísnil, potom pozdvihnuv hlasu: „Kdybych věděl, pravil, že jest mezi mými dětmi některé, jež něco někomu ukradlo, sám bych je šel udat na soud, by je dal uvězniti, poněvadž nechci býti zneuctěn jejich nepočetností.“ — „Nuže, pravila matka, jdi ohlásit soudu, že tvoje nejstarší dcera mi ukradla velmi cenný prsten, který byl v malé krabičce, a dej ji uvězniti.“ — „V malé krabičce? pravil otec; prsten byl v krabičce?... Zdá se mi, připojil, že jsem vzal tuto krabičku, kterou jsem našel mezi sklenicemi ve skříni (to nebylo její místo), vzal

jsem ji a dal do zásuvky na kapesníky ; podívej se dobře." A šel sám pro ni, kde ji byl položil, otevřel ji a našel tam prsten. Učinil několik výčitek mé ubohé matce. Tak tedy jsem byla zbavena požehnání, bych byla pokořována až do konce, ale moje drahá matka znova trpěla pro mne.

Kteréhosi dne, ještě než odešel po své práci, otec mi uložil, bych si šila košile. Když odešel, matku to mrzelo (poněvadž věděla, že jich mám dosti), zakázala mi je šít a pravila mi, že se nesluší jejímu manželu pletichařiti s takovou bláznivou jako já, že dobře viděti, jak jsem ho očarovala svým pobožnůstkářstvím; ale že mne brzo dá doslužby hospodářům, kteří by mne uměli napravit... Zapomněla bezpochyby, že jsem byla slíbena mé hospodyně z roku předcházejícího; afsi tomu jakkoliv, ubohé matce bylo trpěti mnou a pro mne; i dala mne do služby první osobě, jež přišla, ačkoliv byly hory ještě pokryty sněhem.

Běžel rok 1843 dva nebo tři měsíce. Jistá dobrá žena z vesnice Svaté Lucie, z obce Svatého Jana ze Ctností, které mne, jak se zdá, moje matka chválila, přišla si pro mne. Tato dobrá a zbožná rodina sestávala z otce, matky a dvou dcer více než dvacetiletých. Večerní modlitba konávala se z pravidla společně. Těšilo mne, když jsem viděla, že se sloužilo v této rodině mému přemilému Spasiteli, kterému bych si přála získati lásku a službu všech.

Za několik dní začala jsem vyháněti ovce;

potkala jsem pasáky, kteří také hnali na pastvu svoje stáda. Zvali mne, bych si dala svoje ovce k jejich; nechtěla jsem, poněvadž moje ovce mne ještě neznaly a poněvadž ani já jsem jich dosti neznala. Moje odmítnutí se jim nelíbilo: pasáci a pasačky mi pravili, že uvidí-li vlky, jak útočí na moje stádo, neprijdou mi na pomoc je odehnat. Tito pasáci dali se potom k úpatí hory, a já šla výše, k lesu. Byl tam arci sníh, ale na mnoha místech ukazovala se tráva. Za několik hodin uslyšela jsem hvízdání, potom křik, pláč a nářky, jež přicházely od úpatí hory; moje ovce polekány sbíhaly se ke mně a hromadily se. Rozhlížela jsem se všemi směry, a hle, vidím, jak běží vlk se svou kořistí v zubech, brzy po něm jiný, také s malou ovečkou. K večeru jsem se dověděla, že toho dne vlci popadli pět ovec a zakousli psa, který s nimi zápasil o kořist. Poplašný křik se čím dál tím více vzdmáhal, protože lidé z vesnice, byvše upozorněni, přicházeli na pomoc pasákům stále bédujícím; moje hospodyně byly mezi nimi. Scházela jsem s hory docela pomalu se svým stádem. Jak jenom mne shlédly, ptaly se mne, kolik mám mrtvých ovcí; a nečekajíce mé odpovědi, které jsem jim pro dálku ani nemohla dát, plísnily mne, že jsem nebyla ostražita a že jsem stále bez píšťalky na zastrašení vlkův atd. Jakmile jsem přihnala k svým hospodyním, ptaly se mne s úzkostí, kolik mi vlci sežrali ovec; odpověděla jsem, že nevím nic, ale že mi, jak myslím, nevzali žádné. Tu ony počítaly moje ovce,

ale tak o překot, že se jim pořád zdálo, jako by jich chybělo. Na konec přišly jsme domů. Tu pouštěly ovci za ovci do stáje, a tak vyšlo na jevo, že nechybí žádné. BŮH budiž chválen za všechno a ode všech na vždycky.

Přece však moji hospodáři nebyli zabezpečeni pro budoucnost: pravili, že jsem povinna mít píšťalku; hospodáři viděli, že tato píšťalka mi nebude na nic, poněvadž jí neupotřebím, ale hospodář naléhal a pravil mi, že jsem povinna poslati si pro píšťalku. Důvěřujíc ve svého přemílostného JEŽÍŠE, přislíbila jsem, ačkoliv jsem neměla ani centimu. Nazítří jsem hnala hned za vesnici, bych tam pásla svoje ovce toliko dopoledne. Když jsem trhala květiny, u kořínku jedné bylinky nacházím sou, o němž mi řekli moji hospodáři, že jest deset centimův; nechali mi jich, a ihned dala jsem si koupiti červenou dřevěnou píšťalku. Chodila jsem tedy do pole vždy se svou píšťalkou v kapse. Kdysi navštívil mne můj milovaný, můj všecek dobrý Bratr, ukázala jsem mu svoji píšťalku a zapískala, potom jsem pravila: „Podívej se, Bratříčku, jak pískám, a hádej, co praví moje píšťalka.“ Odpověděl mi: „Pravila: lásko, pojd' za mnou!“ — „Ach! Ty jsi uhodl. Hádej tentokráte, bude povídati něco nesnadného,“ a pískám... „Co to povídala?“ — „Vidím svou cestu obklopenou trním.“ — „Ach! ty přece vždycky uhodneš!“ — „Nuže, pravil můj Bratr, zase já tobě dám hádati; dej mi píšťalku. Hádej, moje drahá sestro.“ I píská: „Po-

zdravuju tě za moje bratry, ó neposkvrněná krvi BOHA člověka, vzácná mince na výkup hříšníkův." — „Och! och! pravila Divoška, pískal jsi dlouhou chvíli, a nemohu uhodnouti." — „Ach! pravil můj sladký Bratr, tentokráte zapískám kratčeji" a píská kratčeji, ale hodně silněji a směje se: „Hle, Ženich přichází, stůjtež!" — „Sestro mého srdce, co pravila píšťalka?" Vlčice váhající praví: „Bratříčku, ty jsi myslím řekl: „Hle, JEŽÍŠ přichází, a ty jsi nevykonala nic dobrého." — „Och! (a směje se z plna srdce): jsi teprve v polovici, neuhádla jsi všeho: ještě já budu pískati." A tato hra trvala, až Bratříček zmizel.

Hlídala jsem dále svých ovec měsíc nebo dva měsíce, až do té doby, kdy krávy mohly naléztí pastvu v polích. Jak jsem pravila výše, můj hospodář a moje hospodyně zachovávali Zákon BOŽÍ. Asi jednou do měsíce posílali mne v neděli na Mši svatou, a tudíž některá z nich šla za mne toho rána pásti dobytek. Ve vesnici Svaté Lucie měli Mši toliko jednou do roka; lidem bylo chodit v jiné neděle do vesnice Svatého Jana ze Ctností, dobré půl hodiny cesty. Nesmělo se tedy nechatí hovádek samých a nedatí jim žráti.

Kdysi byla jsem poslána svými hospodyněmi vypletí zahradu, jež byla mimo vesnici: Tato práce nesla mne neobyčejně k BOHU, a mohla jsem se mu klidně klaněti, jej oslavovati, vzbuzovati víru, naději a lásku atd., potom jsem poděkovala svému přemilému JEŽÍŠI za to, že moje hospodyně

neměly ze mne žádné nelibosti, kterou vypocuji (*sic*). Běda! Asi že moje sebeláska chtěla mi namluviti jakési vítězství bez boje a ukolébati mi, uspati lidský rozum nad tímto zdarem, načisto mne zbavujíc křížův Prozřetelnosti. Zatím co jsem pracovala, volá na mne, jdouc mimo zahradu, jakási babička a *pro lásku Boží* mne prosí o dva póry na polévku. Honem, bez rozmyslu utrhnu hodnou hrst póru a dávám jí jej. Byla jsem všecka šťastna a myslela jsem si: „Tedy můj milý JEŽÍŠ jest milován v této vesnici; och! kdyby Ho bylo možno milovati tak, jak jest rozmilý, jak si zasluhuje býti milován!“ Večer, když jsem nechala práce a vrátila se, moje hospodyně čekaly na mne; dověděly se mé hlouposti od téže ženy, která asi z blíženské lásky upozornila hospodyně, že jsem je schopna přivést na mizinu, zvláště když mi netřeba leč bráti. Vyčinily mi, jak jsem si zasluhovala a již mne do zahrady neposlaly. Bázeň, neurazila-li jsem Toho, kterého jsem milovala, byla veliká; ihned prosila jsem svého drahého JEŽÍŠE za odpuštění a On mne upokojil; právě mi zároveň, bych s opatrností bděla nad svým srdcem. Přes všechny moje chyby Nejvyšší táhl mne k Sobě údivným spojením, které skýtá úplného odpočinutí duchu; a v tomto spojení duše se vzdělává hned o Jsoucnosti nestvořené, hned o Prozřetelnosti, hned o tajemství Vykoupení a o ostatních pravdách našeho svatého náboženství. Po takovýchto spojeních cítila jsem se všecka unešena božskou

láskou s nejvroucnější žádostí trpěti všemi způsoby, neboť cítíc se jakoby opita svatou láskou k Bohu, neviděla jsem, jak jinak osvědčiti svou hlubokou vděčnost svému milostnému předraženému JEŽÍŠI, než KORENNÝM vyvrácením toho, co Syn BOŽÍ nazývá starým člověkem; tedy mrtva své vlastní vůli, svým smyslům, mrtva přirozenosti jakožto přirozenosti porušené, mrtva všem rozkošem a uspokojením přirozeným, mrtva všem zálibám přirozeným; ve všem a všude má první místo nadpřirozeno. Potom odpoutání se obecné i zvláštní ode všech věcí pomíjejících, obětování všeho, co není BŮH a z BOHA. Potom přicházejí strohosti tělesné...¹ Posléze se mi zdálo, že bych se bývala dala v oběť, zničila, bych vyjádřila svou lásku k svému BOHU.

Až do té doby můj drahý Bratr stával při mně, vodil mne jakoby za ruku, stále mne vzděláváje, lépe než nejlepší učitel, a to bezpochyby poněvadž věděl, že jsem nejnevědomější z tvorů BOŽÍCH. Zjevoval se mi nyní méně často. Nesmírné světlo veliké přítomnosti Nejvyššího nikterak neustalo; moje duše se spojila s mým

¹ Bylo vám teprve půl dvanácti roku... Řekněte mi *jednu* z těchto strohostí — Skláněla jsem se k zemi, bych dlouho číchala ke shnilému ptáku, kterého jsem nalezla... — Váš Bratr vám toho nezakázal?... — Vysvětlil mi nebezpečí..."

„Budete asi litovati, že jsem se neotázel na jiné skutky; ale budete čísti o jiném, ještě hrdinnějším v poznámce italského spisu messinského.“

Toto mluví zpovědník Melaniin. Vypravování italského nebylo zde možno otisknouti.

miláčkem, kterého jsem viděla jako doma v hloubi svého srdce, jako by tam byl spoután pouty lásky; oko mé duše bylo upřeno na Něho, jakoby očekávajíc rozkazův, Jeho zalíbení. Toto spojení s BOHEM opravdu přítomným v mém srdci skýtal mi neporovnatelnou rozkoš, na níž i moje tělo občas bralo podíl, ačkoliv ve stupni nižším. Spěchám připojit, co jest velice pravdivo, že rozkoš ze spojení s Naším Pánem nejde *sama*, to jest že není možno, by přebývala v našem srdci bez utrpení, hasícího žízeň a blahodárného. Třeba také říci, že jest dlužno, aby věrnost tohoto srdce, jež má BOHA v sobě, byla nade všechny věrnosti, poněvadž Řád Božské Lásky jest bez milosrdenství: ve spojení duše s BOHEM bez poskvrny dlužno se vystříhati rozkoší (lidských), zálib a uspokojení i nejnevinnějších; nic, ani vlasek neunikne lásce, která jest opravdovou obětnicí; chce smrt všeho, co není ON.

Rok, který mi bylo pobýti u mých hospodářův, chýlil se ke konci; již se o tom mluvilo při jídle; bylo mi tedy mysliti na návrat k rodičům; umiňovala jsem si arci, že již nikdy nebudu působiti nelibosti své drahé matce, ale moje přirozená špatnost mne ještě často strhla do mých starých vad.

Jednoho dne hnala jsem trochu dále své krávy na pastvu, když po poledni rozzuřila se veliká bouře: hromy burácely bez přestání hned s té, hned s oné strany, déšť se valil ručejemi; na-

stoupila jsem cestu k vesnici se svými kravkami; ráda bych byla učinila tisíc milionů chval a projevů lásky milému Ježíši, co padalo kapek dešťových. Když jsem přišla na jisté místo, moje krávy se zastavily a obracely se. Byl to potok, který se rozvodnil nesmírně, proudě mezi dvěma horama, jež mu dodávaly vody. V dobách dešťův obyčejných osoby, naválevše hrubých kamenů do potoka, mohly přejíti, stoupajíce s kamene na kámen; a krávy mohly přejíti také bez velikého nebezpečí, že se utopí. Ale dnes bylo to lidsky nemožno. Voda byla velice vysoko a řtila se s hlukem, valíc s sebou kameny, skály a stromy, a voda ta byla bahnitá. Ocitla jsem se u veliké nesnázi. Viděla jsem, že moje hovádka trpí a jsou poděšena. Obracím se na svou matičku, vykládám jí svůj strach. Krávy vlastně nepříslušely mně, a kdyby je potkalo neštěstí, tu já bych byla povinna vydati z nich počet svému dobrotivému Bohu. V okamžení vidím svého milého Bratra u sebe. „Sestro milá, neměj strachu, pojd“, praví mi. Hned sháním krávy k zběsilému proudu, potom jdu k vodě a můj Bratříček pozdvihuje pravici nad bystřinu. Učinil nad ní jakoby veliké znamení kříže, a hned proud se přeřízl, (kudy do něho sestupoval). Můj Bratr mi pravil: „Přejdi, sestro moje.“ I dímu: „Počkej, Bratře můj, ať hbitě přeženu krávy; a ty, Bratře, přejdi také, přejdeme spolu.“ A podali jsme si ruce. Všichni jsme pře-

šli a přišli na druhý břeh; svého milého Bratra jsem již neviděla. Když proud se přefal, hukot a hlomoz, který působil, zarazil najednou, a začal se znovu, když jsme přešli.

Za několik dní zavedli mne k rodičům; tam sjednali, že na rok půjdu zase do služby k témuž hospodáři a že až budu příliš veliká na pasačku, můj hospodář vezme si některého z mých bratříčkův nebo některou z mých sester, by mu pásly krávy.

Moje matka myslila, že jsem se obrátila k ní. Bylo mi tehdy asi dvanáct let, matka myslela, že mi učiní radost, koupí-li mi hezký pár modrých lakových střevícův; a jistého večera pravila mi, že mne zavede na taneční zábavu, jež se odbývala při jisté svatbě. Večer, jakmile jsem zpozorovala, že se matka chystá odejít, nechtějíc (podle mne) zarmoutiti matky, odešla jsem z domu, aby mne nenalezla. Nazítří, rozhněvána, že jsem s ní nešla, vyhnala mne ven, pravíc mi, bych šla tam, kde jsem byla včera večer. Odešla jsem nocovati ke dveřím kapličky svatého Rocha, několik minut od Corpsu. Těžila jsem z této chvíle klidu, bych se učila. Už několikráte u mých hospodářův, potom u rodičův, když se mluvilo o mně, říkali: „To děvče jest MARNICE.“ S počátku, když mi to říkali, nevšímala jsem si toho, poněvadž jsem v té době nevěděla, co znamená toto slovo; ale slyšíc poznovu říkat, že jsem *marnice*, už jsem se tím rmoutila, aniž jsem věděla, co to jest,

potom jsem se rozhodla optati se drahého Bratra, jakmile mne navštíví, není-li to trest Nejvyššího, že jsem *Marnice* ... Několik dní uplynulo, a přes moji žádost, bych Ho spatřila, Bratr nepřicházel. Sjednocovala jsem se se zalíbením svého drahého JEŽÍŠE a usebírala jsem se v BOHU. Ach! tu jest můj dobrý Bratříček, tu jest! Pravil mi: „Sestřičko.“ „Bratříčku, pojd' za mnou; už tomu mnoho dní, co jsem si tě přála; podívej se na mne, milený Bratříčku, podívej se na mne dobře, ať vidíš, co jsem.“ — „Ty jsi moje nejmilejší sestra, moje sestra Melanie.“ — „Tož proč mi říkali, že jsem *Marnice*?“ — „Moje nejmilejší sestro, kdyby všecok dobrý a všemohoucí BŮH nezhořčoval tvého života, upadla bys do této vady.“ — „Ach! tedy *Marnice* není žádné zvíře? jest to chyba, hřích!“ A můj drahý Bratr dal dobré naučení Vlčici o marnivosti; a jak také třeba míti pozor, bychom neposuzovali svého drahého bližního. Opravdu často si myslíváme, že ta neb ona osoba jest marnivá, a zatím ona, strojíc se, podrobuje se svému manželu a velmi se pokoruje. Ostatně jest to od úmyslu, vždyť ze srdce bere původ dobro nebo zlo, jež činíme.

Po těchto několik měsícův, jak jsem mohla, chodila jsem na Mši svatou a chodila jsem také na katechismus se svými dvěma bratry, ale nebyla jsem zapsána, a proto jsem se skrývala za pilíř. Měla jsem velikou žádost přistoupiti k prvnímu Přijímání jako ostatní děti; moje ro-

diče mi pravili, že bratři půjdou dříve než já k prvnímu Přijímání. Nezpovídalať jsem se ještě Sluhovi BOŽÍMU a nevěděla jsem, co mu dlužno pověděti. Když přišel den zpovědi pro děti jdoucí k prvnímu Přijímání, chtěla jsem se také zpovídati. Jakmile mne spatřil pan farář, pravil mi, bych řekla svým rodičům, že by s nimi rád mluvil. Večer můj otec pravil matce, že pan farář mu řekl, že děti rodičův, kteří nechodí v čas velikonoční ke správě BOŽÍ, nebudou připuštěny k prvnímu Přijímání. Díky BOHU, vyzpovídali se oba a zpovídali se potom po všechna další léta.

Krásné dny se začínaly, moje paní ze Svaté Lucie přišla si pro mne; i hlídala jsem ovec, než mi bylo možno vyháněti krávy. Nuže kteréhosi dne, když jsem hlídala ovec, bylo velmi chladné počasí a sněžilo; přišla mi myšlenka, trpěl-li přemilý Spasitel zimu. Na tuto otázku bylo mi milostivě odpověděno v duchu Tím, který zná myšlenky nejtajnější: „Syn BOŽÍ z lásky k pokolení lidskému rozhodl se trpěti zimu, vedro, hlad, žízeň, ospalost, únavu, zemdenost a všecka opovržení a obvinění svých tvorův, jako jsem ti je dal poznati. Poněvadž byl BŮH člověk, každá trýzeň měla zásluhy neskonalé na ohodnocení utrpení lidí, kteří trpí ve spojení s mými zásluhami.“ Tu jsem mu pravila: „Pane, prosím Tebe, dej se poznati všem lidem, by Tě milovali, jako jsi se dal poznati mně.“ Můj přemilostný JEŽÍŠ mi pravil: „Moje dcero, nikoliv

pro tvoje zásluhy dávám se tobě poznávati; jest to na oslavení mého milosrdenství, a vyvoluji to, co jest tupé ve světě. Nejsem-liž pánem učiniti to, co chci a komu chci?" Po té jsem vyšla z rozjímání.

Jak veliká jest Láska, kterou BŮH chová ke svým tvorům! Ráčil trpěti ve svém svatém člověčenství všechny neduhy, přisouzené za trest hříšnému člověku; mnohem více, neboť Božství jemným úskokem utvořilo svaté člověčenství JEŽÍŠE KRISTA mnohem citlivější bolestech a k bolestem než jest člověčenství naše; a Božství udrželo život v našem božském Vykupiteli a nedalo mu umřít, leč až vytrpěl a dovršil všechna muka, jež Jeho dokonalá lidská přirozenost byla schopna vytrpěti, totiž více nežli vše, co celé pokolení lidské dohromady vytrpělo, trpí a vytrpí.

Jest tedy velmi jisto, že jsem „*nejtupější* na světě": Můj drahý JEŽÍŠI, dobrořečím Ti za to! Ty jsi Věčné Vše, jediný nezbytný, jediný Všemohoucí. Och! jak Tebe miluji ve všech Tvých přívlastcích a v Tvých věčných a milostných vlastnostech! Cítím se tak šťastna, že nejsem nic, poněvadž Ty, BŮH neskonalý, Ty jsi mi všechno, všechno ve všem! Nežádám si leč jednoho, milovati Tebe tolik, jak jsi rozmilý, milovati Tebe tolik, jak si zasluhuješ; a poněvadž si neskonalé zasluhuješ býti milován a poněvadž moje schopnost jest omezena, pokrývám se, odívám se všemi tvými neskonalými zásluhami, bych Tebe milovala neskonalé; a když

ani to nepostačí, poslouchám tvých slov: „Proste a vezmete.“ Dej mi Tvoji lásku, učiň, ať jsi milován ode mne! *Amen!*

Kdysi, pasouc svoje krávy, modlila jsem se za zemřelé kněze, kteří za svého života měli nejvíce lásky pro naši sladkou matku MARII. Moje smysly tkvěly ve velikém světle přítomnosti Nejvyššího. Viděla jsem, že moje okřídlené srdce plulo vzduchem; a přes všechno svoje úsilí, by vzlétlo výše, jevilo se nejapným, těžkým. Trýzníc se, že je vidím tak se trmáceti bez valného zdatu, pokořovala jsem svého ducha, a hledíc pozorněji, všimla jsem si, že s jeho křídel splývaly dva nebo tři jemné řetízky, skoro nepostížné, jichž konce byly natočeny na oklešťky. Udivena a zarmoucena jsem pravila: „Co to znamená?“ Dostalo se mi odpovědi: „Tvoje srdce, náchylné milovati tvory, nevyprostilo se úplně z této lásky. Tvor nikdy nevzlétne až k objetí božského Ženicha, není-li načisto odpoután činem i náklonností od tvorův, jichž obrazem jest chrastí.“

BŮH nám nezakazuje milovati našeho bližního, naopak nám to přikazuje; jsme povinni milovati svého bližního, nechť jest jakýkoliv, přítele nebo nepřítele, pro *pouhou lásku* k BOHU, jakožto Jeho obraz. Jsme povinni milovati BOHA na prvním místě, nade vše, z celého srdce svého, ze všech sil svých; a teprve po kultu vnitřním přecházeti k vnějšímu kultu našeho svatého Náboženství: zachovávatí desatero přikázání, ča-

sto navštěvovati s úctou chrám Páně, pokorně se modlití.

Cítíc se přitahována k své Lásce a vidouc, že přes svoje úsilí jsem stále na témž místě, pravila jsem: „Pane, můj BOŽE, marně se namáhám, bych se odpoutala a přišla ke spojení s mým Vším; pro útrpnost, pro milosrdenství, obnov toto srdce, jež Ti náleží; chci Tebe milovati Tvým srdcem, které jediné jest schopno milovati Tebe neskonale.“ Na tato slova můj JEŽÍŠ vyňal ze své posvátné hrudi meč rudý ohněm a všecek plápolající řka: „Toto srdce jest znetvořeno, napravím je po svém.“ I otevřel je mečem, nikoliv s boku, nýbrž shora: moje srdce se otevřelo ve dví jako kniha, a hrotem plamenného meče učinil tam jistý počet křížův; potom jemným hrotem svého meče očistil jisté věci *lidské*, chci říci nikoliv nadlidské, nebo spíše v blízkosti živoucího žáru valná část obsahu srdečního se jistým způsobem měnila. Při tomto výkonu pociťovala jsem nejprudší žár ve své hrudi. Po té božský chirurg pohleděl na moje srdce z blízka, a zdálo se, že se tam shlíží jako v zrcadle; potom přivoněv k němu, dýchl do něho třikráte, by v něm posilnil a utvrdil víru, lásku a naději.

Po tu dobu hrouzila jsem se čím dál tím hlouběji ve svou nejzazší žádnost. Lidsky bych se bývala nikdy neodvážila uvěřiti, že by bylo možno, aby mne tak nuzné, tak opovržení hodné ve všech smyslech a tak mrzké, Nejvyšší tolik si hleděl a tak údivně o mně pracoval. Když bylo

moje srdce prohlédnuto a obnoveno, božský Zákonodárce vyňal ze své hrudi kříž a dal jej na vrchol mého srdce. Vidouc to, pravím jemu: „Pane, pro lásku zasad' jej hlouběji, aby bouře a vichry, jež se co nevidět naň vrhnou, nemohly ho vyvrátiti z kořene.“ Vtiskuje jej poněkud hlouběji, můj božský Mistr mi pravil: „Neboj se, moje dcero, má svoje kořeny v mém srdci.“ Potom mi srdce ukázal. Zkoumajíc je, spatřila jsem na něm zase ten řetízek, který se přichytil okleštěkům a který byl zmizel, zatím co můj Milující je držel ve svých posvátných rukou; ale nyní byl mnohem kratší a jemnější. Bojíc se o sebe pravím: „Můj Pane a můj BOŽE, prosím Tebe, jest-li to Tvoje svatá vůle, rač mi úplně vytrhnouti z mého srdce tento řetízek.“ — „Ach! nikoliv, pravil můj milostný Spasitel, sice bys neměla zásluhy bojův a vítězství. Tento řetízek visící k zemi jest obrazem náklonnosti, kterou mají všichni potomci Adamovi, hledati štěstí; a nejvíce jich hledá ho tam, kde není.“

Po tomto vidění ducha padla jsem tváří na zemi, bych vzdala díky božskému milosrdenství za tolik úplně nezasloužených přízní, které mi ráčil prokázati. Potom šťastna, že se mi v budoucnosti naskytne odpouštění mým nepřátelům dle vzoru mého božského Mistra, který se se svého kříže modlil za svoje katany, prosila jsem svého Milence JEŽÍŠE, by odpustil těm, kteří mne budou stíhati nebo mne budou trýzniti, a zvláště C [clergé-kněžstvo]. Potom jsem ho prosila, by

ráčil státi při mně po všechny dny mého vyhnanství a by nikdy nedopustil, bych ho nějakým způsobem urazila. Potom jsem se pomodlila pět Otčenášův a Zdrávasův ke cti pěti ran našeho milosrdného Spasitele za svoje duše v Očistci. Jakmile jsem se domodlila, spatřila jsem deset duší S. [sacerdotes, kněžských], jak vycházely z očistce; děkovaly mi a vzlétly do lůna blaženosti.

Náš božský Vykupitel mi pravil: „Modli se jich sedm, připojujíc za každým Otčenášem a Zdrávas MARIA žalm Chvalte Hospodina všichni národové (naučil mne mu můj Bratr) ke cti sedmi slov, která promluvil vise na kříži.“ — „Kolik duší osvobodíš, Pane?“ pravila jsem mu. — „Čtrnáct“, pravil mi. Poslechla jsem, a když jsem se domodlila, spatřila jsem, jak vystupuje k nebi nebes dvanáct sacer. [kněží] a dvě panických laikův. Vzdala jsem díky jeho božské Velebnosti a potom jsem se modlila k naší sladké Matce MARII, by ráčila za mne děkovati našemu milovanému milostnému JEŽÍŠI a vyprositi mi milosti čistoty srdce, to jest úplného odtržení se ode mne a ode všech věcí pomíjejících, vroucí víry a čisté lásky k mé Lásce, neochvějně ve zkouškách života.

Bylo to ještě v roce 1844 a to 24. června; přišla mi myšlenka modliti se k svatému Janu Křtiteli, jehož svátek se slavil toho dne, by mi vyprosil s pravou přímostí úmyslu vroucí činné lásky k BOHU; potom jsem děkovala naší sladké

matce MARII za neobyčejné a přehojné milosti, jichž Ona jest první příčinou svými požehnanými slovy andělu Gabrieli: „Ejhle děvka Páně.“ Zatím co jsem rozjímal tajemstva milosrdenství BOŽÍCH k Jeho tvorům, zvonily zvony farnosti Svatého Jana, a z kostela vycházelo processí. Z místa, kde jsem pásla svoje krávy, bylo velice dobře viděti kostel a jeho okolí. Poklekla jsem, bych se klaněla svému božskému Spasiteli a spojila se s věřícími, kteří zpívali Jeho chvály, a záviděla jsem štěstí všem osobám, kterým se dostává nevýslovné milosti, býti na nesmírné Oběti oltářův, kde BŮH člověk se obětuje jako Žertva svému Otci za pokolení lidské. Myslila jsem si: „Této milosti si nezasluhuji, poněvadž můj milostný JEŽÍŠ mne jí zbavuje, a nic se nestává pod klenbou nebeskou bez Jeho dopuštění.“ Stále jsouc dokonale odevzdána do Jeho dobrého zalíbení, pravila jsem si: „Jak bych byla spokojena, kdybych místo služby zvířatům, která nemají rozumu, žádné nesmrtelné duše s obrazem božského Spasitele, sloužila křesťanům žijícím podle víry, proniknutým svatou bází Nejvyššího, kterého by milovali z celého srdce svého! Ale zastavte se, myšlenky hašteřivé a jalové: nechci si žádati ničeho, leč co může přispěti k slávě mého Miláčka“. V tu chvíli mi dal Pán BŮH jisté usebrání. V tomto usebrání jsem viděla (nikoliv očima) jakoby nesmírný bílý, zářivý, průhledný oblak; z prostřed oblaku, nebo abych řekla určitěji, ze světelného oblaku, ze

světla bez mezí, nepřístupného a věčného, hle-
děla krásná a velebná podoba Otce Věčného
(toliko jeho tvář, jeho paže a část jeho hrudi),
byl oděn svým vlastním světlem, byl světlo, pro-
ti kterému slunce bledlo a mizelo. Věčný, jako-
by stoje na oltáři (na místě, kde z pravidla bý-
vá kříž) držel ve své pravici krásnou skvoucí
palmu, zelenou, průhlednou, posetou vzácným
kamením; vše to zářilo. Ve své ruce levé držel
svazek klikatých střel, jichž ohnivé nebo jakým-
si černým dýmem otrávené hroty, obráceny k
zemi jako by již již sršely na lidi přestupující je-
ho zákon. Náš milostný *Spasitel* byl před ol-
tářem, stále v nestvořeném, neobmezeném a ne-
přístupném světle; modlil se a obětoval Věč-
nému všechny postupitelné neskonale zásluhy
svého bolestného Umučení ve prospěch smr-
telníkův, s rukama pozdviženýma ke svému
Otcí. Svatý Jan Křtitel, jako přísluhující, držel
v ruce zlatou kaditelnici, v níž byly modlitby,
pokorné prosby spravedlivých země, zásluhy je-
jich utrpení a všech jejich dobrých žádostí pro
slávu Nejvyššího, byl oděn rouchem rudým po-
sázeným brillanty. Náš přemilostný JEŽÍŠ, Ten,
kterého miluji, byl jako Otec, byli byste řekli,
že spatřujete Otce, a přece to nebyl Otec, kterého
jsem viděla stále na oltáři s jeho palmou a je-
ho metlami. Jeho božská Velebnost měla šat
bílý, zázračného lesku, látka byla takřka utká-
na z paprskův světla; na tomto šatě byly roze-
sety přebohaté brillanty; jeho pás byl barev

duhy; mezi každou přeostrou barvou byl jakoby pramen nejčistšího zlata; na svých ramenou měl královský háv, všecek ze zlata s vyšívánými vypouklými květy rozličných, různě hrajících barev, a květy ty byly promíšeny průhlednými drahými kameny; na jeho hlavě velkolepý diadém ve *troji* (ale nerozdílný), celý ze zlata, planoucího a posázeného brillanty; jeho tvář byla bílá jako nejkrásnější lilie rajske, růžová a skvějící se světlem; celá jeho osobnost byla velebná, jeho čelo vysoké a jasné, jeho tmavorůžové rty spanilé a usmívavé; jeho dlouhé vlasy, jakoby z nejjemnějšího zlata a lesklé, polo zkadeřeny vlnily se na plecích. Byl ve svém *světle věčném*, jež bylo *totéž světlo, co Otcovo*.

Otec měl oči upřeny v Syna a Syn měl svoje oči upřeny v Otce, světlo Otcovo bylo světlem Synovým a světlo Synovo bylo světlem Otcovým. Ve světle Otce a Syna byla milostná, velebná, zářící holubice, bílá, průhledná jako nejčistší křišťál, jež vycházela ze dchnutí obou; v ústech měla paprsky světla, které vzájemně vycházely a tryskaly z Otce do Syna a ze Syna do Otce, a se zázračnou moudrostí je svazovala (aniž je mátla), neoddělitelně, nerozlučně, hned od věčnosti nepochopitelné věčnosti.

Když Syn přinesl Otcí v oběť svoje zásluhy, Otec je přijal s neporovnatelným zalíbením lásky, ba řeknu s nejživější vděčností, jako by si býval vroucně žádal hodiny tohoto obětování zásluhy neskonale za ubohé hříšníky. Potom

jsem viděla, že můj milující JEŽIŠ znova se přinesl v oběť svému Otci, jako zabitou žertvu. Spustil ruce, svěsil poněkud do předu, na hrud svoji hlavu, nakloněnou na pravé ramě. V tom okamžení Otec Věčný již neměl svých blesků a ráčil požehnati zemi.

Před ohromující Velebností Věčnou hrouzila jsem se více a více do své nicoty, až jsem se ztratila s dohledu. Důvěra v neskonalé milosrdenství Toho, který trvá sám sebou a který jest vždycky puzen milovati svoje tvory i nejmrzčí a nejnevďečnější, způsobila, že jsem pravila z hloubi své slabosti: „Pane, můj BOŽE, Ty, který jsi hned od mého dětství vždycky a vždycky stál při mně a vzdělával mne ve Svých svatých cestách, pro milosrdenství odpust mi všechny moje hříchy a všechny moje zpronevěry v Tvé svaté službě; s Tvou mocnou milostí již od této chvíle a na celou věčnost dávám se Tobě se všemi mohutnostmi své duše; chci ve všem a všude záviseti na Tobě; rozdrť mne na prášek, Pane, dlužno-li, abys tak byl oslavován, nechci a nehledám než Tvého oslavení.“ Na ráz vidím se jako mladou ženou vysoké postavy a oděnou krásným bílým šatem s rozličnými zlatými ozdobami. Otec Věčný praví: „Co učiníme s touto děvečkou, a čeho si žádá?“ Odpověděla jsem: „Žádám si touže žádostí jako můj milostný JEŽIŠ svaté vůle BOŽÍ.“ Byla jsem tázána podruhé: „Čeho si žádá tato děvečka?“ Odpověděla jsem: „Ničeho, Pane můj, leč Tvé svaté vůle, potvr-

zené pečeti Tvé čisté lásky, po všechny dny mého života na zemi i na celou věčnost." Holubice držela jakýsi zlatý prsten zavěšený na zobáčku; Syn dal mi jej na prstenník levé ruky a pravil mi: „Dnes jsme se spojili: ty miluješ, co já miluji, ty budeš zakoušeti toho, čeho já jsem zakoušel." Ve svém úžasu pravím: „Ale, co to činíš, Pane? Ty jsi zapomněl, kdo jsem!" Odpověděl mi milostně: „Vůně tvé nepatrnosti mne přivábila k tobě: nikoliv ty jsi přišla ke mně, nýbrž moje milosrdenství přišlo k tobě." Otec mi požehnal, a vše zmizelo.¹

Klečela jsem na kolenou, jako před tímto viděním; moje krávy byly na louce, a na mezi viděla jsem, jak stojí a hledí na mne polní hlídač. Povstala jsem; on popošel ke mně a tázal se mne na jméno; potom mi pravil, že když některý pastevec byl strážcem zastížen spící, jest se mu povinen zodpovídati; už prý dlouho pásal moje krávy, vida, že se neprobouzím. Žádal na mně zástavy, neměla jsem ničeho, dala jsem mu šátek, který jsem měla kolem krku. Pravil mi ještě, že zná mého otce, muže poctivého, venkoncem svědomitého: „Bude ho to mrzeti, až se doví, že jsem tě přistihl. Snila jsi asi, co pak se ti zdálo?" — „Zdálo se mi, že náš dobrotivý BŮH

¹ „Pravila mi ústně, že Svatá Panna a přemnoho panen a andělův bylo při tom, a že svědky jejího tajemného sňatku byli Sv. Jan Křtitel a Sv. Archanděl Michael: „Všeho jsem nemohla říci!" dodala.“

Svědectví zpovědníkové.

mi pravil, jak jenom činné víře náleží zásluha a sláva ráje." — „Poněvadž jsi mi dala ihned svůj šátek zástavou, vracím ti jej, ale neříkej nikomu, že jsem tě zastihl spící." — „Díky, pane, zaplať vám PÁN BŮH."

Skončila jsem tento rok v díkůčinění za všechna dobrodiní, jež BOŽÍ milosrdenství neustávalo na mne vylévati, nikoliv s měrou, nýbrž proudy. Potom jsem vykonala modlitby za duše v očištcí, aby, až budou osvobozeny, pomáhaly mi důstojněji děkovati našemu tak dobrotivému BOHU a získati pravé čisté lásky k němu.

Kdysi modlila jsem se za osvobození pěti duší, z těch, jež ve svém životě nejvíce ctily velikou Královnu nebe i země; spatřila jsem našeho přemilostného JEŽÍŠE, celého v slávě a záři jeho vlastní slávy. Byl zcela zároveň v nejvyšším nebi i vedle mne. Měl ruce rozpiaty k zemi; jeho pět ran, otevřených a jako pět sluncí, trýskalo proudy jakési živé, lesknoucí se, jiskřící vody, a z jejich paprskův dýchala příjemná, vzácná, líbezná a upokojující vůně. Svatí, k nimž jsem se modlila, byli kolem něho a tonuli v blaženosti a věčné slávě. Nuže světelná voda těchto pěti zřidel se spojila se slávou těchto svatých, jako by byla nenalezla prázdného místa: svatí se vrhli k nohám Božského Vykupitele a ihned jakýmsi svodem z lesklého křišťálu prameny světelné vody byly uvedeny do jakéhosi podzemí, kde trpící duše, jimž se dostalo těchto přímluv, byly úplně obmyty ze svých skvrn. Dvanácte

duši bylo vysvobozeno z očistce: dva biskupové, sedm kněží, jedna panna a dva otcové rodin. Vše budiž pověděno na největší slávu BOŽÍ.

Ještě když jsem vzdávala díky našemu Stvořiteli za všechny milosti, které udílí svým tvorům, pravila jsem si, že jistě jeho dobrota, jeho milosrdenství, jeho veliká láska nejsou známy, neboť by byl milován ode všech lidí bez výjimky. Jeho vlastnost spravedlnost vyžaduje svého práva: každá duše, která odcházejíc s tohoto světa není bez poskvrny, jest neschopna viděti tváří v tvář božské Velebnosti, i žádá si sama lázně očistné, která se děje ihned. Tato duše vidí v Očistci svého anděla strážného, který jí nikterak neopustí. Duše ta miluje BOHA dokonale a poněvadž jest dokonale odevzdána do vůle BOŽÍ, s ní srovnána, velebí, miluje nejspravedlivější Spravedlnost Nejvyššího; nemodlí se k BOHU ani za sebe (pokud jest ještě v ohni) ani za jiné; neboť jest ve stavu pokoření.¹ BŮH, jehož láska jest smrtelníkům nepochopitelná, vnuke někomu prositi BOŽÍ milosrdenství ve velebném Jménu JEŽÍŠOVU nebo mocí zásluh jeho trnové koruny nebo zase pro zásluhy jeho bičování nebo jeho postu, jeho žízně, by osvobodilo tu neb onu duši z Očistce. Och! lásko BOHA našeho, kdy tebe budu tolik milovati, jak jsi lásky hodna!

¹ „Přece však se nám dostává milostí přímlovou i *nejopuštěnějších* duší? — Můj Otče, dokud neustane její TREST OHNĚM, duše očistcová není sto, aby orodovala. Ale její Anděl Strážný oroduje za ty, kdož ji ulevují.“

Kdysi jdouc pásti ovce, umiňovala jsem si s pomocí dobrotivého BOHA pozdraviti všechny údy mého JEŠÍŠE KRISTA, poněvadž všechny pracovaly, trpěly a obětovaly se, by daly lidem ráj; a potom vykonati patero umrtvení za každý z jeho údův. Když jsme přišli na pole, začínám svoje pobožnosti. Och! toho starého žárlivce! Och! toho starého hada!... Za chvíli vidím, jak přichází nějaká žena a nese zboží (Och! toho šalebníka!) Přišedši naproti mému poli, odbočuje s cesty a přichází mi nabídnout, bych si od ní koupila skvostné věci. Nemaříc času pravím jí, že ničeho nepotřebuji; ale ona doléhá řkouc, že v této době sněhu a tuhé zimy nesmím pokoušeti BOHA, zůstávajíc tak lehko oblečena. Neodpověděla jsem jí; ona však dorážela stále; potom vidouc, že si jí už nevšímám, pravila: „Nemáte snad náušnice na výměnu? Mám velice hezké a mají jakousi moc; okouzlují a přivábí dobrého ženíška.“ — „Ach! paní, matete si adresu; nechci nic ze všeho toho, co máte, a nežádám si ničeho ze všeho, co jest na zemi.“ Netřeba říkati, že jsem se ze vsí síly svého ducha modlila k milosrdenství BOŽÍMU, by mi pomohlo, by mne osvobodilo od této pokušitelky. Leč žena ďábel blížila se stále, skoro se mne až dotýkala, ale nedotkla se mne. „Ale, pravila, hezkého ženicha, který vás bude míti velice rád, ba i dva, chcete-li: jsou velmi bohatí, učinili by vás šťastnou; chcete, abych je sem poslala?“ Pravím jí: „Už toho víc než dosti, pokušitelko,

a pošlete-li sem někoho, zavolám svoji Matku."

— „Nehněvejte se, ubohé dítě, neznáte světa, nikdy jste neokusila rozkoší společnosti, ale kdybyste mne poslechla, dověděla byste se, jakou rozkoší jest býti milovánu. To asi ti pobožní a pobožnice, kteří trpí mučenictví svým odloučením, pomátli vám hlavu, ubohé děvče; věřte mi, pojdte se mnou." Sotva že jsem to uslyšela, bez sebe a bleskem učinila jsem znamení kříže na sobě i na nebi řkouc: „Mocí Krve mého SPASITELE, Nebesa, otevřte se a vydejte mi mého Spasitele." V tu chvíli ohromný pes, bílý jako sníh a nohou červených, přizene se sem štekaje a dorážeje, jako by chtěl tu ženu pohliti, kteráž, neříkajíc už ani slova, dala se na útěk a vešla do země; a pes vraceje se tam, odkud byl přišel, zmizel. Věčná sláva našemu BOHU třikráte svatému! Veliké jest jeho milosrdenství, vždycky hotové pomoci nám v nebezpečnostvích duše i těla.

Nadešla doba opustiti moje pány, poněvadž sníh zase pokryl pastviny; podrželi mne ještě několik týdnův, a potom moje paní mne dovedla k rodičům, by jí slíbili, že na rok se k ní zase vrátím.

Moje matka neodpověděla ani na moje pozdravení ani na moje projevy lásky; tu jsem se jí tázala, čím si přeje, abych se zabývala. S tváří rozhněvanou odpověděla, že mne nepotřebuje. „Vím, Julie, že mne nepotřebujete; přece však nesmím stále zaháletí: to bych zneužívala času,

který nám PÁN BŮH dává, bychom získávali ráje." — „Och ! pobožnůstkářko ! pravila mi, už zase začínáš se svým PÁNEM BOHEM a se svým rájem ; klid se mi s očí, hlavu pro tebe ztratím." Už jsem nenaléhala, uchýlila jsem se do své světnice a myslila na svého přemilostného JEŽÍŠE : prosila jsem ho, by mi dal jednotnost s jeho zalíbením a dokonalé odpoutání se ode všech věcí pomíjejících, ale zvláště, zvláště pravou lásku k němu.

Po několika dnech přišel můj otec. Jak jsem jej zaslechla, mým prvním hnutím bylo běžeti se mu vrhnout do náručí : nedala jsem, by se stalo skutkem toto zcela přirozené a zcela lidské hnutí. Bez přerušení jsem rozjímala o jeho božské Velebnosti a hluboko sestupovala do své nicoty, snažně si vyprošovala odpuštění u svého BOHA za tento počátek *úkonu nevěrnosti*. Neuchvátil-liž vskutku můj milostný JEŽÍŠ všechny náklonnosti mého srdce ? ... Ano, dala jsem mu je všechny, přejíc si v životě i ve smrti býti v jeho naprosté závislosti.

Otec zůstal několik dní v rodině, neboť byly, zdá se mi, dva svátky ; potom odešel do práce ; a já jsem se zase uchýlila do své samoty, poněvadž vůle Nejvyššího mi dávala tento volný čas.

V těchto několika měsících moje matka přála si toužebně, by někdo přišel a požádal o mne, bych mu pásla ovce ; co mne se týče, stala jsem se milostí BOŽÍ lhostejnou. Nežádala jsem si již

utrpení. Čeho jsem si žádala na BOHU v tomto čase, byla svatá láska k němu, bych se mu nikdy vědomě neznelíbila, bych závisela na něm ve všech věcech jak vnitřně tak zevně, bych se úplně odevzdávala do jeho požehnaných rukou duší i tělem; víra živá, vroucí a pronikající, jež vidí na onen svět; ošklivost nad hříchem, jak se říká; a poněvadž nepoznávám nespočetných hříchův, jichž se dopouštím, a nemohu míti pevného úminku více se jich nedopouštět, prosila jsem o milost zdržeti se všeho toho, co se přičí svatosti mého BOHA, a nemilovati než to, co milovalo s božstvím spojené člověčenství mého JEŽÍŠE, jsouc na zemi.

Otec důtklivě uložil matce, by mne posílala na katechismus; chodila jsem tam, ale když se mne pan vikář na něco tázal, neuměla jsem odpověděti; neumějíc čísti, nemohla jsem se učit. Kdykoliv jsme přišli s Katechismu, moji bratři žalovali matce, že nikdy neumím odpověděti na otázky a že jsem největším nevědomcem ze všech. Matka mne plísnila a nazývala mne falešně pobožnou, divoškou a němákem a říkala, že nikdy nepůjdu k prvnímu Přijímání, že jak se jenom naskytne, dá mne do služby. Zatím, stále posilňována milostí BOŽÍ, byla jsem všecka srovnána s božskou a lásky nejhodnější vůlí svého BOHA a božského Lékaře. Vírou viděla jsem ruku Všemohoucího ve všem, co mi bylo trpěti, jako v opovrženích, ve výsměchu, opuštěnosti, chudobě atd. Vše to jevílo se mi

výborným, poněvadž mne to neslo k mému přemilostnému JEŽÍŠI, bych se k němu modlila o pomoc, ať ho nikdy neurazím, a nechť učiní, by všechno ve mně ho chválilo a oslavovalo.

Čas od času prosívala jsem matku, bych směla odejít. Chodila jsem do kostela přemýšlet o svém BOHU, jak bych se s ním spojovala ve všech stavech jeho života smrtelného; potom jsem ho prosila o milost, abych ho nemilovala pouhým citem, nýbrž upřímným hlubokým přesvědčením, jaké jedině víra může dát. V tom ocitl se můj duch ve velikém sále, zpola temném. Bylo tam mnoho pánův, kteří z valné části psali do sešitův, nebo na červené volnélisty. Ti, kteří byli jako hlavami v tomto shromáždění, byli, zdálo se, posedlí ďáblem; mluvili a házeli sebou zběsile a dávali rozkazy: jakýsi kříž byl snat se zdi sálu a hozen pod jejich nohy a rozšlapán; volalo se sláva! Potom přicházeli depeše, poštovní balíky, (pravíte, nejdůstojnější otče, že balíky poštovní jsou teprve asi pětadvacet let!, ale nevím, byly-li také depeše v té době a železnice, jež jsem také viděla); tyto balíky byly odevzdávány lékárníkům (označeným). V tomto ďábelském shromáždění byli tři kněží, z nichž jeden cizinec. Četlo se, co se napsalo do sešitův. Och! hrůza... Rudé listy také byly přečteny, potom podepsány jedním z náčelníkův a dány v balících pěti z nich, by byly vyvěšeny v udanou hodinu, a vše to zmizelo. „Můj Pane a můj BOŽE, co jsem to jenom viděla? Můj drahý JEŽÍŠI, pro všechno Tvo-

je mučení, pro zásluhy Tvé drahocenné Krve, vezmi s mých očí tolik nepravosti!" Ze světla veliké přítomnosti Nejvyššího uslyšela jsem ve svém nitru Jeho sladký hlas: „Dcero moje, shromáždění, jež jsi viděla, sestává ze sektářských nepřátel BOHA a Církve; jejich počet poroste tím více, čím více věřící budou ztráceti víru a zanedbávají modlitby. Lidé, kteří psali do sešitův, připravovali nové zákony a nové kodeksy, které udusí, zardousí všecku spravedlnost a vsadí korunu na hlavu nepravosti. Listy jsou rozsudky, nařízení, jež budou vyvěšena na ulicích a na náměstích. Poštovní balíky jsou léky: lékárníci (vybraní) přimíchají potřebné dávky (jed pozvolný nebo prudký), jak kde bude třeba.“ — „Můj Pane a můj BOŽE, drž mne pevně a učiň, ať Tebe miluji; učiň, ať Tebe miluji za ty, kteří Tebe nemilují. Pane můj BOŽE, mám strach ze sebe: řekni mi, bych Tě milovala!“ — „Ano, Ty mne miluješ, miluj mne ještě více,“ pravil mi můj rozmilý Spasitel. „Pane, můj BOŽE, co činiti, bych tě ještě více milovala? Ty víš, já nejsem nic, a potom Tě budu milovati skrze Tebe, v Tobě a pro Tebe jediného, který jsi ústředím veškeré mé lásky.“ JEŽÍŠ mi pravil: „Nyní mne budeš milovati na svoje útraty: pomoz mi snášeti moje padlé sluhý a bojovati za nápravu tolika urážek, vrhaných na mou lásku a mou svatost.“ Přijala jsem všecko s jeho božskou milostí až po to, abych byla rozdrčena na prach k jeho slávě a na rozpětí jeho království, a tímto

vše se skončilo.

Jak jsem cítila a poznávala svoji nicotu ve velikém, neobmezeném Světle nestvořeném; a také jak nedostatečnou a nedokonalou se mi jevila moje minulost před touto svatostí tak čistou v sobě samé! Nedovedla jsem než se prohlubovati v nížinách svých nuzot a své bezmoci získati nechť sebe méně slávy Nejvyššího.

ZAČÁTEK DOBRÉHO LÉTA.

Jednoho dne, když jsem se vrátila z kostela, pravila mi matka: „Ve chvíli přijde si pro tebe jistá žena, jsi najata na rok.“ Asi za hodinu odešla jsem s novou paní. Přála jsem si ještě obejmouti svoje dvě sestry. Nebylo mi dáno na to kdy; a ačkoliv (podle mé přirozenosti) tato ztráta mi byla velmi bolestna, a slzy řinuly se mi z očí, byla jsem úplně ve shodě s láskyhodnou vůlí svého miláčka JEŽÍŠE. Asi za dvě hodiny přišly jsme do vesnice Svatého Michaela. Rodina sestávala z manžela, jeho ženy (jež byla přišla pro mne) a z dvou neb tříletého děvčátka. Na zemi ležel sníh, nebylo tudíž možno honiti dobytka na pastvu. Och! můj dobrotivý BOŽE, jak jsi býval dobrotiv ke mně tak mrzké; nikdy jsi mne nezbavil svých dobrých křížův; budiž za to na věky pochválen!

Mojí hospodáři neměli než svoje lůžko, v němž léhalo i to děvčátko; a bezpochyby mínili mne uložití s sebou do svého lůžka. V této rodině se

nemodlili společně; i modlila jsem se maličko, a za chvíli po té, co ulehli, pravili mi, bych si pospíšila a šla spat. Vstanu a pravím: „Kam si lehnouti, prosím vás?“ — „Sem, pravili mi; podívej se, nechal jsem ti místa, postel jest dosti veliká; honem si pojď lehnout.“ — „Marně mi říkáte, bych si lehla do vašeho lůžka“, odpověděla jsem jim silně a pevně; a zase jsem poklekla, bych se modlila dále. Hospodáři však naléhali, hned lichotíce, hned zase hrozíce. Bylo mi třeba veliké mravní síly; cítila jsem se chvílemi přemožena pro soužení, které jsem jim působila svou umíněností, a přes [to] byla jsem pevně rozhodnuta raději zemřít než jich poslechnouti! Zdá se mi to čímsi neuvěřitelným, a přece to jest pravda, přes všecku sílu své duše už jsem mínila lehnouti si s nimi. Až pozdě do noci mne vybízeli, poroučeli mi, kázali mi, bych poslechla a lehla si. Taktéž bylo tomu noci druhé a třetí.

Nyní zase poslušnost, jež mi jest snazší: kteréhosi z těchto posledních dní, můj nejdůstojnější Pastýři a Zpovědníku, pravil jste mi asi toto: „Ale pište též svoje chyby, svoje nevěrnosti!“ Myslím, nejdražší Otče, že jich tedy nevidíte. Tak po tento jakýsi boj s hospodáři, zvláště v noci, mívala jsem velmi špatnou myšlenku (z které jsem se zpovídala v první generální zpovědi), že kdyby býval otec byl v rodině, když přišla hospodyně, by mne najala, dozajista že by se byl vyptal, jak tam se mnou budou činiti:

matka nebyla nikdy ve službě, neví, co to jest býti ubytován u cizích lidí. Jest ovšem pravda, že jsem odvrhovala tyto myšlenky své sebelásky, své *pýchy*; hle, *příliš* těch *chyb a zpronevěr*, už když jsem byla ve čtrnáctém roce! Ach! to není ještě vše; nevidouc urážky BOHA v tom, kdybych spala v témž lůžku, vinila jsem svého Bratříčka, odvažujíc se mu vytýkat, že ON jest příčinou trápení, jež jsem působila svým hospodářům, neboť mi pravil, bych neléhala s jinými osobami, poněvadž si toho PÁN BŮH nepřeje; a že mi přece vštěpoval dříve, bych poslouchala svých hospodářův, když mi neporoučejí přestoupiti svatého zákona BOŽÍHO nebo Církevního. Měla jsem tedy i chybu reptání; a tato chyba nese s sebou *pýchu* (nebo spíše jest jí nešena) v celé její síle; jelikož odvážit se reptati, to znamenalo míti úctu k svému soudu vlastnímu, potom považovati se za moudřejší než ostatní a nebýti slepě podrobenu výstrahám a radám, kterých se mi dostalo atd. atd. Pozorovala jsem vždycky, že dopustím-li se nějaké chyby, a to se mi na neštěstí často stává, jest provázena mnoha jinými. Ach! kdyby *milosrdenství* nebylo neskonale, už dávno bych byla v pekle; a prodlužeje-li moje dny, činí tak proto, že očekává mého obrácení a upřímného pokání. Och! nejdražší a nejdůstojnější Otče, mějte slitování nad mou ubohou duší, modlete se, ano modlete se za mne, prosím vás o to pro lásku k bližnímu; modlete se za mne, jsem tak nešťastna, že ne-

miluji svého PÁNA BOHA, jak bych si ho přála milovati!

Čtvrtého dne jsem měla lůžko *sama pro sebe*! Můj nejdůstojnější Otče, nebude mne plísniti dobrotivý BŮH, že zde zapisuji sebe menší štípnutí, jež jsem vytrpěla? ... BOŽE můj, jak strádám touto poslušností!

Večer mi pravili, že nyní mám lůžko pro sebe; poděkovala jsem svým hospodářům. Hodina přišla, tázala jsem se, kam mi postavili lůžko, ukázali mi je: bylo v nohách jejich lůžka, ovšem mimo ně. Když ulehli a shasli, lehla jsem si ... třeba říci jak? Teprve ráno jsem se podívala a prohlédla jsem toto lůžko: bylo to malé dřevěné koryto, do kterého se dávalo žráti a pít prasátku, jež si chtěli hospodáři odchovati a jež poslo. Toto korýtko vydlabané do pně nebylo ani dosti dlouhé ani dosti široké, abych si do něho lehla; dvěma hřebíky bylo přibito ke spodku lůžka a zdola bylo uprostřed, na střevíc nebo dva, podepřeno klackem. Žádného polštáře, žádného ložního prádla a žádné pokrývky; uvnitř byla otepka suchého bodláčí. Moje lůžko bylo tedy vycpáno těmito pichlavými rostlinami. První noci lehla jsem si na ně nesvlečena, potom v ostatní noci jsem se svlékala, s částí toliko. Zdálo se mi velmi utěšujícím, že už nemám leč skřížiti paže: Božský Mistr činil svou práci mou prací; byla jsem jista, že konám jeho svatou vůli; nezbývalo mi než vzdávati mu díky za přízeň, kterou mi projevoval, súčasťňuje mne po-

někud pokořování, opovržení a bičování Syna BOŽÍHO. Zdálo se mi, že s jeho božskou milostí bývala bych si přála trpěti ještě více, ale neodvažovala jsem se ho o to žádati; chtějíc býti ve všem pod závislostí na jeho zalíbení, bych nehledala než jeho slávy.

Nevzpomínám si, kolik měsícův jenom jsem zůstala v této rodině. Víím, že když jsem tam byla měsíc nebo dva, zaslechla jsem od svých pánův, že v této vesnici jsou nyní *tři děti z Corpsu*. Asi za měsíc jedno z těchto dítek corpských přišlo časně z rána požádati mých hospodářův, aby mne pustili do Corpsu navštívit rodičův; můj hospodář mu pravil: „Ale nevím, chce-li jíti do Corpsu; nikdy nemluví; zeptej se jí, chce-li tam jíti.“ — „A kde pak jest?“ tázalo se toto dítě pokročivši k jejich loži. „Podívej se za moje lože.“ Dítě přistoupí blíže, dívá se mlčky, potom praví: „Chceš, půjdeme navštívit rodičův do Corpsu?“ Odpověděla jsem: „Učiním, jak si přejí páni.“ Hospodář pravil: „Nech jí, máme zrovna dnes mnoho práce, půjde v jiný den.“

Přišedši do Corpsu, toto dítě popsalo svým rodičům a lidem v městečku moje milé lůžko; osoby ty šly pak k mé matce a řekly jí, že to jest krutost, nechávat mne u těchto hospodářův; a možná že to i zveličovali. Ať tomu jakkoliv, tento chlapeček se vrátil příliš pozdě ke svým hospodářům, by zašel ještě k mým; ani ne za čtyři nebo pět dní přišel a řekl jim, že moje matka stů-

ně a potřebuje mne; že jest třeba, aby mne nechali odejít. Tu mi pravili moji hospodáři: „Slyšela jsi toto dítě? Jest velmi mrzutá věc, že tvoje matka se roznemohla, zdálo se, že jsi pro nás jako stvořena; slib nám, že se vrátíš ihned, jak se matce uleví.“ I odešla jsem, poptávajíc se na cestu do Corpsu.

Měla jsem kdy, jsouc samotna, zpytovat si svědomí. Nebyla jsem spokojena: pravila jsem si, že jsem se asi dosti nezničila vnitřně pro milost, jež mi udělil Všemohoucí, že mne dal k tak dobrým pánům, kde bych se bývala mohla bez hluku obětovat a obětovat se úplně celá, bych nahradila slávu, kterou přátelé JEŽÍŠOVI mu odpírají dávati. Prosila jsem ho za odpuštění a slibovala jsem mu, že budu věrnější s jeho mocnou milostí.

Nalezla jsem drahou matku dokonale zdravou, a ve čtvrtek dala mne do jiné rodiny do vesnice Quet-en-Beaumont. V neděli moje nová paní přišla si pro mne. Sláva velikému milosrdenství BOHA lásky! Ničeho jsem výměnou neztratila.

DOBŘÉ LÉTO.

Tato rodina sestávala z otce, matky, dcery asi pětadvacetileté a syna asi třiadvacetiletého neb čtyřadvacetiletého.

Pozdravivši svoje hospodáře a nabídnuvši jim svoje služby, odešla jsem do chléva, bych se

seznámila se svým stádečkem: sestávalo ze tří krav (za několik dní jsem se dověděla, že dvě, jež jsem nazývala kravami, byli dva býci) a ze tří neb čtyř koz.

Můj dojem při vstoupení k těmto novým hospodářům byl černý, souživý a odporný: neuměla jsem určitě vysloviti této úzkosti, tohoto strachu, této vnitřní nevolnosti, jaké jsem mimoděk zakoušela, činíc si násili, bych se přemohla. Tyto osoby se nedívaly nikdy do tváře; pohledy jejich byly vždycky zkrouceny; zdálo se, že si nikdy nemyjí ani rukou ani obličej; řekli byste, že to jsou kominíci. Lidsky ošklivila jsem si jejich osoby a jejich pohledy. Trýznilo mne to velmi bolestně: můj duch byl jakoby křížován. Úže a úže držela jsem svoje srdce v jednotě se svým JEŽÍŠEM, pouhou dobrotou a láskou, přejíc si, vítajíc vše, co ráčil proti mně dopustiti; sjednocovala jsem svoje city s city, jež mělo slovo BOŽÍ, můj přemilostný JEŽÍŠ KRISTUS.

Večer, když se šlo na lože (dlužno říci napřed, že byla jenom jedna světnice, v níž dvě lože pro čtyři členy rodiny), dcera svlékajíc se, pravila mi: „Poslyš, léháme v jednom lůžku!“ Odpověděla jsem jí: „Děj se vůle BOŽÍ!“ a modlila jsem se dále. Za chvíli praví můj hospodář: „Och! děvče, spat půjdeš; sice shasnu lampu.“ To ponejprv jsem slyšela hlas tohoto starce. Pohlédnu na lože jeho dcery: ležel s ní její bratr; ptám se tedy, kam si lehnu. Stará matka

pozdvihla hlavu s polštáře a pravila mi: „Do tohoto lůžka s mými dvěma dětmi. A pospěš si, poněvadž olej v lampě dohořívá.“ Odpověděla jsem pevně, sbírajíc všechny síly, jež jsem měla, přes strach, který mi naháněla tato rodina, že co živa neulehnu s jejími dvěma dětmi, že moje náboženství mi to zakazuje a že bych raději umřela, než bych byla neposlušna svého BOHA. Její manžel vykřikl: „Lehni si, sic tě zabiju“, a jal se rouhati jako ďábel. Třásla jsem se na všech údech a doporučela jsem se celým srdcem svému ukřižovanému drahému a přemilému JEŽÍŠI a své sladké matičce. Bez mocné milosti s hůry zcela jistě bych bývala byla neposlušna svého vroucně milovaného Bratra v tomto dosti dlouhém boji, opakujícím se denně až do Vánoc. Ovšem, že byly dva neb tři týdny poměrného poklidu, a bylo to po dobu žní. Na konec otec popuzen pravil mi znovu: „Nebudeš-li ve čtyřech minutách na lůžku, uvidíš, co se ti stane.“

Tak jako ještě nikdy prosila jsem o Božskou Milost, znajíc svoji slabost; ale kolika obavami jsem byla mučena! Tento muž se rouhal stále a já jsem k tomu zavdávala podnět! Tropili si smíchy z našeho svatého náboženství, a já, já jediná jsem byla toho příčinou! Můj BOŽE, ano, oslav se v mých trýzních, ale nikdy nedopust, abych Tě ať v čemkoliv urazila.

Můj hospodář shasne lampu a táže se, jsem-li na lůžku. Na moji zápornou odpověď, nepřestá-

vaje se rouhati, seskočí s lože a praví: „Kde jsi?“ — „Jsem zde, u lůžka vašich dětí,“ pravím mu. Nalezne mne, dá mi několik ran, potom chytí mne za účes a smýká mnou. Tu se mi přetrhly tkaničky pod bradou, i popadl mne za vlasy a vlácel mne několikrátě kolem svět-nice, nechal mne na zemi a vrátil se do postele. Nedovedu zde říci, co jsem cítila; vím toliko, že několik minut po tom, co mne můj hospodář pu-stil, viděla jsem se děkující milosrdenství BOŽÍ-MU, vychvalovala jsem všechnu spravedlivou a svatou přísnost jeho spravedlnosti; to mi uká-zalo velikou ohavnost urážek činěných Nejvyš-šímu, zvláště když mu přicházejí od jeho důvěr-ných přátel. Posléze jsem se cítila šťastna a na výsost radostna z toho, že můj božský Vyku-pitel ve svém milosrdenství, ačkoliv jsem nic nebyla, ráčil mne poctíti účastí na své muce. Až doposud jsem milovala velmivroucně svého milá-čka JEŽÍŠE KRISTA a žádala jsem si ho milova-ti ještě více, aniž jsem však věděla, jak a v čem ho mohu milovati ještě více. Tato noc mi byla dobrá, a osvědčila jsem mu dobře, že s jeho milostí jsem ho milovala více než sebe; ano, ano, ano, milovala jsem svého dobroty pl-ného JEŽÍŠE.

Ráno jak se rozednilo, pokusila jsem se zdvi-hnouti se země; všechny moje údy byly rozbo-lavělé; jenom pomalu jsem si mohla očistiti sli-nou krev s víček; taktéž moje hlava byla přile-pena na dlažbě. Jakmile jsem mohla povstati,

šla jsem ven kulhajíc, ale potíchu, bych nevzbudila svých milých pánův, ale uslyšeli mne, když jsem otvírala dvéře, a moje hospodyně pravila: „Kam jdeš, děvče? Víš, že poženeš hned na pastvu!“ Pravila jsem jí, že jdu ke studni a že se, dá-li PAN BŮH, hned vrátím. Vycházím hledajíc studně; nenalézajíc jí ani v pravo ani v levo, vejdu na louku přiléhající k obydlí, míníc se poněkud umýti ranní rosou, tu však mi praví vnitřní hlas: „Jdi v pravo za dům, tam nalezneš vodu.“ Poslechla jsem a našla krapet vody, jež tekla dřevěným žlábkem. Jak jsem se umyla, právě cestou nazpět k hospodářům, potkávám dvě ženy, jež se mne ptají, odkud jsem a mají-li rodiče mnoho dětí: „Nevíš, ubohé dítě, že Moine si nikdy nemohl udržeti ani pasáka ani pasačky; poslední pasák, jehož měli, odešel v sobotu: nedávali mu jísti a kázali mu pracovati jako otroku; ubohý chlapec nezůstal než tři dni, a ještě to jest div; jiní zůstali jenom den.“

Vstoupivši našla jsem svého hospodáře vzhůru; dcera mi pravila, bych vzala dobytek a hnala na pastvu. Odpovídám, že neznám jejich pozemkův, by mi je laskavě ukázali. Hospodář mi pravil, že mne nenajal, by se mnou posílal průvodce, abych si pospíšila a klidila se odtud. Jdu do chléva; můj BOŽE, jaký jsem měla strach! krávy, nikoliv, býci (takto je nazývali) bučeli, hrabali nohama a kopali tím více, čím jsem k nim byla blíže. Vyvádím tedy napřed kozy, aby

se hospodář nehněval vida, že si počínám příliš pomalu; ale krávy!... Posléze přijde dcera mého pána a praví mi: „Nuže, rychle, rozkývej se“, a vzala hůl a vkročila mezi krávy, by jim sňala řetěz; a ihned se daly do běhu. Tato dcera mi pravila: „Měj vždycky tuto hůl v ruce, sice tě býci na kusy roztrhají“. Když jsem hnala vesnicí, kde kdo se po mně ohlížel; volali: „Pojďte se podívat na novou pasačku Moinovu“. Někteří pravili: „Zítřka uvidíme zase novou tvář“; jiní: „Ale což se ti rodičové těch ubohých dítek nepřeptají?“ Některé osoby mi pravily: „Ubohé děvče, brzo budeš velmi trpět hladem. Vidíš tento sad; náleží mně, a jest v něm mnoho ovoce: dovoluji ti vzít si vše, co jenom sníš. Řekne-li ti hlídač něco, odpovíš mu, že máš dovoleno“.

Šla jsem stále se svými zlými zvířaty, nevědouc, kam hnáti. Přišedši k jednomu domu, ptám se osoby, jež se naskytá, kde jsou obecní pastviny. Tato žena učiní několik krokův se mnou, by mi je ukázala, a praví mi: „Jsi jistě u Moina, toho zloděje, toho vraha, toho lakomce. Nikdo než on nehoní na občiny; ale ty u něho dlouho nezůstaneš“.

Byla jsem v ustavičném shonu, hlídajíc tohoto dobytka, a stále v obavě, by se někomu něco nepříhodilo, poněvadž býci, jak někoho spatřili, tryskem prchali, běhali do obilí a poškozovali úrodu. A tento stav věcí byl skorem týž po celý rok 1845. Tohoto dne jenom, když jsem

se vrátila, myslila jsem děsíc se, jak se přiblížím k těmto kravám, bych je uvázala ve stáji. Tu vzpomínajíc si na ono poučení svého drahého a vřele milovaného Bratra : že člověk před svým pádem zvířatům rozkazoval, že byl králem všeho tvorstva a že šelmy nejdívočejší svou přirozeností ho poslouchaly, pravila jsem si : „Poněvadž můj přemilostný JEŽÍŠ Křtem svatým mne učinil dítkem BOŽÍM a poněvadž svým neomylným slovem, svou krví smazal všechny moje hříchy, mohu tedy ve jménu zásluh jeho drahocenné krve poručiti kravám, by zůstaly pokojny, když je uvazuji nebo odvazuji“. Přišedši do chléva, uvázala jsem je bez námahy. Sláva BOHU a jeho milosrdenství! Žádala jsem si žádostí velikou právě tohoto krásného spojení se svým ukřižovaným drahým JEŽÍŠEM a účinné shodnosti s jeho velebnou a vždy láskyhodnou vůlí.

Když přišla hodina jíti na lože, hospodář pravil : „Kdo nebude ve třech minutách na loži, tomu kosti zpřelámu!“ Za chvilku praví mi dcera : „Až zítra se pomodlíš : pojď si lehnout do postele : všimni si, podívej se, jak budeš pěkně oddělena, dala jsem sem prkno“. Dívám se : tenké prkno asi na píd široké bylo položeno *na* lůžku. Pravím : „Vězte, že si nelehnu na to lůžko, jsem povinna poslouchati svého BOHA“. Chvilí bylo ticho.

„Och! Můj přemilostný JEŽÍŠI, učiň ať Tě miluji v skutku! Ano, ano, cítím, že Tě miluji; a nyní právě jsi mi uchvátil všechny moje náklon-

nosti a přidružil jsí mne k svému svatému Umučení; nyní opravdu se dáváš milovati mnou, červem zemským; neopust mne, zdokonal svůj obraz na oslavu svého svatého Jména a na posvěcení svých Sluhův; a mohu-li svým zničením rozmnožiti tvoji slávu, vezmi si můj život, poněvadž Ti náležím: odevzdávám se Ti mrtva i živa."

Hospodář se otázel, jsem-li na lůžku; odpověděla jsem, že nejsem a že se nesmím na ně položiti. Rozvztekle vstane a činí jako včera večer. BŮH budiž pochválen!

Nazítří jsem šla pást svoje stádo, ale na pozemku svých pánův, který mi ukázala jistá žena. K polednímu přišel ke mně polní hlídač, otázel se mne, odkud jsem, a na jméno rodičův: znal mého otce. Potom mi pravil, že všichni lidé ze tří vesnic quetských mu uložili, by bděl nad počínáním Moinovým a nad jeho dobyt看, chtějíce ho obžalovati; a že mi dává výstrahu, poněvadž si váží mého otce. Potom mi pravil, abych nezůstávala u Moína atd. atd.

Večer, aby mne dostal na lůžko, můj pán zkusil to touže cestou jako po oba dni předešlé; pravil jenom, že tentokráte chce tomu se mnou učiniti konec: byl rozzuřen jako jeho krávy: skoro jsem už neměla vlasův na hlavě. Bil mne, vláčel mne, dupal po mně a nepřestával mne mačkat pod svýma nohama, říkáje, že mne zprovodí s tohoto světa. Tehdy přejíc si umřítí jako křesťanka, sebrala jsem svoje síly, bych nahlas řek-

la svoje vyznání víry a opakovala, že *nechc spáti s jeho dětmi*. Ještě více se rozzuřiv pravil: „Kde mám sekeru, kde mám sekeru? ať jí přetnu ten krk!“ Ani ještě nedomluvil, rozzevučela se souladná hudba, a již jsem neslyšela rouhání. Jakési stkvělé světlo, Panny oděné stříbřitými bílými rouchy obkličovaly Našeho milostného JEŽÍŠE, toho dobrého JEŽÍŠE, kterého miluji; však víte, Ten, kterého miluji, jest můj JEŽÍŠ s Kalvarie, umřevší, aby nás spasil. Slova těch jsem nechápala; bylo mi řečeno, že je pochopím, až opustím schránku své duše. Tedy jsem nechápala slov zpívaných, ale sama hudba uspala všechny moje bolesti, napravila moje vyvrtnuté údy a uzdravila moje rány. Náš nej- a-nejmilostnější JEŽÍŠ jako by byl na mne nehleděl; byl uprostřed nepřístupného světla, byl sám tímto světlem a byl oděn svým vlastním neporovnatelným Světlem; na hlavě měl tři odlišné, ale neoddělené koruny. Panny držely každá jinou květinu v pravé ruce, jako sedmikrásku, růži, fialku, lilii atd.; každý květ měl uprostřed živoucí, dokonalý obraz našeho sladkého a vřele milovaného JEŽÍŠE KRISTA. Pochopila jsem, že to znamená přímou úmyslu v konání ctností, symbolisovaných těmito *mnohonásobnými* květy na jediné lodyze. A MARIA, ta veliká neporovnatelná Královna, veledílo nejsvětější Trojice! A ona jest naší Matkou! Její krása, její nádhera, moc, kterou přijala od svého božského Syna, všecko na ní jest tak vznešené,

tak veliké, že jest radostí, obdivem andělův a všech blažených. Zkazila bych její krásu, kdybych nevědomec, jaký jsem, pokoušela se koktatí její vlastnosti. Miluji ji, toť vše...

Po krásné hudbě Panny šly, by mi odevzdaly lodyhy květin, jež nesly; nepřijala jsem jich; pravila jsem, že si jich nedůvěřuji uchovati; že naše dobrotivá a slavná Královna jest strážkyní mého pokladu, aby je ráčily odevzdati jí a to stále s týmiž podmínkami, totiž že můj Božský Ženich pro svoji slávu a pro posvěcení svých Sluhův bude čerpati v pokladu, jehož byl původcem. Naše sladká Matka a veliká Královna, s ryze nebeským půvabem a úsměvem, dala tyto květiny na svoji hrud' a přikryla je záhybem svého roucha. Tu náš sladký Spasitel pohleděl na mne rozmile svýma krásnýma pronikajícíma očima a mluvě v mlčení. Přijal, necháváje mi lidský život, moji smrt: Toť význam palmy, kterou držel ve své pravici. Potom vše zmizelo.

Vidím se zase sedící na zemi, vedle rozlámané židle. Moji hospodáři ještě spali. Vyšla jsem, bych se chvíli modlila ve stáji. Asi za hodinu jsem uslyšela, že moji páni mluví a prou se mezi sebou; vracím se, bych se optala, kam poženudobytek, a všichni mi cosi říkali. Posléze mne plísnilí a nazývalí skřítkem nebo diblíkem, nevím, a ptali se mne, kam jsem se schovala, poněvadž mne všude hledali s lampou, a že jsem jistojistě nebyla v domě a že jsem mohla projíti ven je-

nom klíčovou dírkou. Potom hospodář mi pravil, bych mu šla s očí, poněvadž ho přivádím v šílenství.

Šla jsem, vzala krávy a kozy a hnala na pastvu. Můj život byl tohoto roku opravdu činný; neodvažovala jsem se ani zdřímnouti. Mezi kravami a kozami bylo třeba býti stále na nohou; ale rmoutilo mne, když krávy dělaly škodu, běhající po polích s úrodou; a když i mně bylo někdy jíti obilím, abych je vrátila, neboť nemohla jsem jinak. Prosívala jsem za odpuštění svého drahého JEŽÍŠE KRISTA a osoby, kterým pole ta náležela; ale mnohokrát jsem nevěděla, či jest to neb ono pole; tak že můj duch byl ustavičně trýzněn, ať obavou, bych se neznelíbila svému předraženému miláčku, ať obavou, aby moje krávy některé osobě neublížily, a měla jsem ještě muka, že jsem viděla, jak rmoutím svoje hospodáře neposlouchajíc jich.

K odpolednímu nevím co to uviděly v dálce ty dvě zlé krávy, byl-li to zajíc nebo pes, doběhly se a pustily se směrem k Draku. Bylo mi sledovati je očima, abych potom šla pro ně; ale bylo to tak daleko... a jak nechatí samy třetí krávu a kozy? „Můj drahý dobrotivý BOŽE, pomoz mi, poraď mi a učiň, abych tě nikdy neurazila.“ Nesměla jsem mařiti času; rychle uchopím svoji hůl, na niž jsem hned prvního dne vyryla kříž svého přemilovaného JEŽÍŠE KRISTA; zabodnu jej na jedné mezi; potom co nejspěšněji vedu dobytek na konec pole k mezi

druhé; obrátila jsem tato hovádka proti kříži, pravíc jim, že mocí kříže svého Spasitele jim zakazují, by nechodila dozadu z místa, kde jsou, a nepřekročila dále než jest kříž, který mají před sebou. To pověděvši, odešla jsem pro ty dvě krávy-býky. Přesedši planinu, hledala jsem místo, odkud bych se mohla rozhlédnouti dolů, poněvadž jsem svých krav už neviděla. Obrátím se v pravo, dala jsem se k jedné propastí (v našem kraji to nazývají zříceninou). Pohlédnu a vidím ta dvě zvířata uprostřed této propasti: jistě žetam padla. „Můj BOŽE, nikdy mi nebude možno jíti pro ně; a pustím-li se dolů těmito ssutinami hlíny a skal, už se odtud nedostanu a ostatně ani krávy, a moji hospodáři budou míti soužení. Nyní jsem nešťastna.“ Sotva jsem řekla, že jsem nešťastna, už jsem padla na kolena, bych odvolala svoje mluvení a prosila za odpuštění svého miláčka JEŽÍŠE. Nikoliv, nikoliv, nebyla jsem nešťastna, poněvadž jsem vykonávala zalíbení svého milostného Spasitele v jeho milosrdných úmyslech, kterým jsem se klaněla a které jsem milovala nade všechno. Kéž duch JEŽÍŠE KRISTA jest na věky duchem mého ducha!

Posléze vstanu: dívala jsem se do hloubi propastí a hledala, kudy by mi bylo možno vyvésti krávy. Učinila jsem několik krokův, bych sestoupila na místo, kde se zakleslo několik stromčkův, jež se utrhlý od země... Ach! nastojte, obě moje krávy právě vystupují, před nimi můj anděl strážce, který jim naznačoval, kudy jíti;

a vyšly bez úrazu. Poděkovala jsem mu, děkujíc velikému milosrdenství Nejvyššího, svého BOHA; potom mi podal, bych se napila z jakéhosi kalichu jako nádherná sklenice s úplně stříbrným, živoucím, jiskřícím dříkem, s vnitřkem z přeháněného zlata; potom mi dal červenou květinu, kterou nazývají tuším slzičkami Panny Marie, pravě mi, bych ji omočila do obsahu sklenice a požíla. V první chvíli jsem se poněkud vzpírala. Vlčice mu pravila: „Mohu-liž tě přes svoje nevěrnosti nazývati přítelem?“ — „Ano, moje drahá přítelkyně, nazývej mne vždycky přítelem, poněvadž jsem tvým přítelem, služebníkem JEŽÍŠE KRISTA, jako ty.“ Vlčice: „Vše, co se děje na zemi, jest působeno a dopouštěno všemohoucností Nejvyššího k našemu posvěcení. Nuže náš vroucně milující Vykupitel, abych nebyla bez pomoci, hodlajíc jíti královskou cestou, které nás učil, dopustil ze soucitu a milosrdenství, bych byla dána do služby k pánům, kteří myslí, že dobře činí, nedávajíce mi nikdy ani jísti ani píti. Nerozsuzujeme-li jejich zloby vlastní, jest-li nějaká, to BŮH toto dopouští pro dobro mé duše; On zajisté si přeje, abych odpykávala hladem a žízni rozmařilost a lásku k bohatství mnoha kněží. Miluji našeho drahého JEŽÍŠE, miluji ho pro něho samého a proto, že jest dobrotiv, a přála bych si ho vnést do všech srdcí, která ho nemilují. Posuď sám moji věc, drahý příteli; nejsou-liž moji hospodáři pro mne prozřetelnostními kříži? a

nejsem-liž povinna poslouchati až k smrti svatých úmyslův Velebnosti Nejvyššího? Ale abych nebyla ošálena nepřítelem všeho dobra, padlým andělem, jaké mi můžeš dáti znamení, že jsi vyslanec Našeho Pána JEŽÍŠE KRISTA? ..." Vyňal ze své hrudi Kříž našeho božského Vykupitele a vrhnuv se na tvář klaněl se slavnému krucifiksu a políbil jeho pět slavných a stkvoucích ran. „Toť dobře. Vzdej nyní úkon lásky k BOHU, našemu BOHU nestvořenému, věčnému, který trvá sám sebou.“ Učinil to. Nepokusím se toho opakovati: poskvrnila bych tuto andělskou řeč. Dle svého tehdejšího chápání jsem pevně uvěřila, že jest anděl věrný a nikterak anděl temnot, prokletý BOHEM, který se nemůže ani upřímně pokořiti, ani mu vzdávati díkův za dobrodiní svého stvoření, ani ho chváliti za spravedlnost, kterou koná nad odbojnými a pyšnými anděly. Naproti tomu, nevzdává-li Anděl Boží úkonův pokory jako smrtelní pocestní, přiznává se, že byl dobrotou Boží, stvořen a uchován ve svém stavu stvoření, že dluží za svoje zásluhy a za svoji slávu neskonalým zásluhám krve JEŽÍŠE KRISTA, jichž se mu dostalo už předem a jež ho učinily věčně neschopným hříchu; vzdává díky BOHU, klaní se mu a miluje ho.

Krucifix zmizel; anděl povstal, učinil znamení kříže a pravil mi, podáváje mi nápoj s červeným květem: „Milá přítelkyně, důkaz, že jsem anděl Pána našeho BOHA, jsem ti dal ve Svatém Jménu JEŽÍŠOVĚ. Vezmi si pro lásku k němu tuto

potravu, kterou ti posílá." Vlčice si vzala tuto číši: „Och! jaká vůně! Opájí mne, ještě než jsem se napila!... Ale pověz mi, věrný příteli, kdy ho budu milovati? Pověz mi, co má rád, bych to učinila, nebo co ve mně mu brání, by nepřišel..." — „Země, drahá přítelkyně, není místem odpočinku ani rozkoše; láska dovršená nemá svého dokonalého rozkvětu leč v sídle blažených, poněvadž oni vidí Božskou Velebnost tváří v tvář a nezakrytě. Ty's ještě pocestnou a v těle porušitelném: nápodobuj Našeho Pána JEŽÍŠE KRISTA. Od spojení svého Božství se svým svatým člověčenstvím až do své smrti na kříži ani na vteřinu nepřestal trpěti ve své duši, ve svém srdci a ve svém těle. Nápodobuj ho vírou v jeho neskonalé zásluhy." Anděl zmizel. Rychle jsem zavedla tyto krávy na pastvinu, kde jsem zůstavila třetí krávu a kozy, bych hnala všechny svůj dobytek domů k hospodářům.

Hodina spánku se přiblížila, i řekla dcera: „Není-li to umíněnost, že jsi se vzpírala lehnouti si, když byl na lůžku bratr, není na něm tohoto večera, pojd' si lehnout na lůžko." Neodpověděla jsem nic; modlila jsem se maličko. Dle pravdy jsem přec jenom měla veliký odpor, bych si lehla do toho lůžka; váhala jsem velmi, myslila jsem na to, co mi kdysi řekl můj vroucně milovaný Bratr. Posléze můj hospodář chraplavým hlasem mi poručil, bych si lehla do postele: poslechla jsem s třesením; a mladý muž nepřišel nebo už nepřišel. Ačkoliv jsem byla jenom s touto

dívkou, nemohla jsem usnouti; bylo mi nevolno, aniž jsem věděla proč; přece však jsem byla zatížena spánkem, usínala jsem vztýčena a chvílemi jsem padala jako kus olova. Tu jsem rozjímalala příšerná utrpení svatých mučovníků, jež trýznili k smrti, bráníce jim usnouti. Můj vřele milovaný Bratr mi vypravoval tyto věci, pravil mi, že tito svatí byli nuceni stát ve dne v noci a že když se potáceli tíží spánku, píchali je rozžhavenými dráty a přiměli vždy, by stáli. Mně nedálo se nic z těchto trýzní, a přece jsem se domnívala, že trpím skorem mnoho. Z toho lze usouditi, jak málo jsem měla lásky, jak málo velikodušnosti a horlivosti na odčinění svých *chyb* a chyb světských lidí v přílišném vyhledávání pohodlí.

Kdysi v neděli, vycházejíc za svými kravami, abych je hnala na pastvu, potkám svého otce, který mne šel navštívit. Zdá se, že obyvatelé těchto vesnic šli prosit mých rodičův, by mne vzali od Moína, chtějí-li mi zachovati život, a pravili jim věci velmi bolestné a možná upřílišněné. Posléze se mne otec tázal, vrátím-li se v poledne s pastvy. Když jsem odpověděla, že se nevrátím, pravil mi: „Neseš si tedy nějaké jídlo na poledne?“ — „Ano“, pravila jsem mu. — „Ukaž mi to.“ — „Mám to v kapse, tatíčku.“ — „Chci to viděti.“ Vyňala jsem z kapsy kus chleba, otec jej vzal, prohlédl jej a mrštil jím o zemi, řka mi: „Zažeň dobytek do chléva: promluví si slůvko s tvými pány.“ Vrátila jsem doby-

tek, a otec mi pravil: „Podívej se, ani krávy ani kozy nechtěly tvého venkonce zplesnivělého chleba. A co jsi jedla dnes ráno, než jsi odešla?“ — „Tatíčku, tuhle jest ovoce a smím z něho jísti všude; mám dovoleno.“¹ — „Na to se tě neptám. Co ti dávají každého rána, než odejdeš, a co ti dávají na jídlo v poledne? odpověz mi.“ — „Tatíčku, moji páni jsou velmi zaměstnáni; vědí, že smím všude, kam přijdu, jísti ovoce, a tu zapomínají mi něco dát. Dnes ráno na to nezapomněli.“ — „A to vždycky toho chleba ti dávali, když nezapomněli?“ — „Och! nikoliv, tatíčku, dnes mi ponejprv dali chleba.“ A můj otec, velmi rozhněván, jde k mým hospodářům, a tam byl veliký povyk. Otec chtěl si mne odvésti do Corpsu, moji hospodáři, všichni čtyři, se postavili proti tomu a slibovali, že o mne budou pečovat. Otec jim uvěřil a odešel.

Když nastala doba žní, moji hospodáři ustavěli ze snopův vymláčeného obilí jakousi chyši na poli, by tam zůstávali a hlídali úrody proti zlodějům. Nuže, když přišla noc, všichni čtyři léhali na slámě v této chyši. Chtěli ovšem, abych spala s nimi, a poněvadž jsem odpírala, můj hospodář se rouhal, až jsem se třásla; a poněvadž jsem trvala na svém, ani nev kročiti do této chyše, pravil mi, protože nechci odpočívati, ať pracuji a jdu sbírat klasy. Poslechla jsem. Hned

¹) Ale skorem ho nejedla. Četli jsme o pět stránek výše její rozmluvu s andělem strážcem o tomto „prozřetelnostním kříži“, trpěti hlad.

jak se rozednívalo, přišel se podívat, kolik jsem nasbírala; pravila jsem mu, že jsem sklídila všechny klasy s *jejich obilného pole*. Odpověděl, že to nedostačuje, ať jdu na jiná pole a беру klasy ze snopův. Na to jsem odpověděla, že nesmím krásti statku bližního. Hospodář se rozprchlil a poručil mi, abych šla a brala celé snopy a dávala je k jeho snopům. Stála jsem nehýbajíc se; bral mne za rameno a postrkoval mne, právě mi slova, kterým jsem nerozuměla. Aby se mne již nedotýkal, vzdálila jsem se, sbírajíc klasyp o jeho poli. Och! jak jenom mi naháněli hrůzy tito lidé! Bála jsem se jich více než ďábla, a když se mne dotýkali, byla bych si přála mítí hořící pochodeň nebo řeřavé železo, abych rychle vypálila místo, jehož se dotkli. Uvažovala jsem, že přece tito lidé, kteří mi byli tak odporní, mají duši, a to duši určenou, by byla spasena činnou vírou, a oni se nemodlili, nebo jsem jich aspoň nikdy neviděla se modlit. Modlitba nám jest nezbytná, jest přikázána. „Možná, že neznali našeho dobrotivého BOHA! A je proč jsem tak nepatrná? taková nicota? Sice bych jim dala poznati našeho dobrotivého BOHA, pověděla bych jim, jak jest dobrotiv, jak nás všechny miluje.

Ani jsem se toho nenadála, ucítla jsem a spatřila, že po mně lítají kameny. Ohlédla jsem se. To můj hospodář sbíral kamení a házel jím bez milosrdenství po mně; jeden kámen mne uhodil do úst a rozrazil mi horní ret, který se mi

velmi dlouho nezhojil¹; posléze jeden kámen do hlavy mne omráčil, i padla jsem; ale to nezmírnilo prudkosti hospodářovy, který chtěl, abych ho poslechla, a možná, že by byl nepřestal, kdyby býval někdo v dálce nevykřikl: „Och! vrahu. Och! vrahu, zasluhuješ, aby tě právo dalo pověsiti.“ Večer mi pravili, abych zahнала hovádka do chléva a ať je potom vždycky pasu na jiném místě. Asi za čtrnáct dní vrátili se večer domů.

Jednoho dne, když jsem, jak obyčejně, odešla s kravami, vrátivši se večer a uvázavši je, nalezla jsem dvéře příbytku zavřeny na klíč. Čekala jsem. Zatím co jsem čekala, přihnala se bouře; dalo se do deště, blýskalo se a hřmělo. Bylo skorem půl noci, čekala jsem stále svých hospodářův. Bych nebyla na dešti, bylo mi možno jíti do stáje; ale měla jsem takový strach z těch krav! a potom děsí mne také tma. Sednu si na schody domu a přenocuji takto v dešti, který potrval až do rána. Noc mi nebyla dlouhá; přemýšlela jsem a nebyla jsem u konce, přemýšlejíc, když se rozednilo. Rozumí se, že jsem přemýšlela o BOHU a jeho divech. Ráno v stejnou hodinu, jako jindy, poněvadž moji hospodáři nepřišli, hnala jsem dobytek na pastvu. Strachovala jsem se o svoje hospodáře, nevědouc, zda se jim něco nepříhodilo; byla jsem nedočkava je zase spatřiti, a proto jsem se večer vrátila něco dříve. Dům byl zavřen ještě... Jako včera

¹) Kámen jí přerazil horní řezáky.

dalo se do deště, a šaty, jež jsem měla na sobě, nebyly ještě suchy. Kterási sousedka jde mimo a praví mi: „Aní psa by člověk nevystřčil na ulici, a ty zůstáváš venku? Moine asi není doma.“ — „Nevím, čekám“, pravila jsem jí, a ona zašla do svého stavení. K jedenácté hodině přišla a pravila mi: „Nevrátil-li se Moine, tedy se již nevrátí; ubohé dítě, pojď se mnou: mám pro tebe lůžko.“ — „Děkuju vám, pravila jsem jí! Bude dobře, počkám-li na své hospodáře.“ — „Tvoji hospodáři, pravila mi, nepřijdou sedm nebo osm dní: šli na lup ti banditi.“ — „Jest lup daleko?“ otázala jsem se. — „Ale lup není vesnice; jdou krást, chceš-li raději toto než lup. Moine jest rodina zlodějů; pojď ke mně.“ Šla jsem za ženou a pobyla u ní tři neb čtyři noci; po té kdysi večer nacházím dveře svých hospodářův otevřeny; byli zase doma; byla jsem šťastna, že je vidím všechny zdravý a spokojeny. Nebylo to na dlouho. Za den odešli zase, a večer, když jsem se vrátila s pastvy, dveře byly zase zavřeny a zůstaly tak přes čtrnáct dní. V této době Nejvyšší dopustil, bych byla osypána opuchlinami v obličeji, na krku a na ramenou; lidé říkali, že to jsou zlé vředy; jiní pravili, že to jest příjice nebo že to jsou neštovice; jiní, že jsem byla otrávena. Honila jsem denně krávy na pastvu, ale jednoho večera, když jsem se vracela, kterýsi muž ze sousedství přišel a pravil mi: „Ale ty se vydáváš v nebezpečí smrti. Máš nejsilnější horečku, hned si

lehneš na postel.“ Ihned přistoupilo několik žen a pravily tomuto muži: „Ale ti banditi vzali s sebou klíč! kam chcete, aby šlo toto dítě?“ Muž odpověděl: „Hned ať jde odsud, si- ce to oznámím jejím rodičům v Corpsu!“ Asi za týden přišel jeden z mých bratrů, by mne zastupoval. Och! jakou jsem z toho měla trýzeň! Byla bych tisíckrát raději zvolila umřítí u Moina a by můj bratr Jindřich, mladší o dvě léta než já, nechodil trpět tolik nedostatkův a týrání; a byla jsem velmi domrzena na sebe, na svoje zpronevěry, příčinu to všech těchto nepokojův. Se srdcem plným smutku šla jsem do Corpsu; otce tam nebylo. Nebylo možno, toť se rozumí, aby se výměna líbila mé matce, která mne ihned nazývala nestálou a rozmazlenou. Nepovažovala jsem to za nic, myslila jsem na utrpení drahého Jindřicha. Po dvou dnech jsem pravila matce, že mi jest lépe; tázala jsem se jí, nechala-li by mne laskavě odejítí, poněvadž hospodáři nejsou několik dní doma, Jindřich nezná jejich pastvin a bude mítí s tím mrzutost. Dovolila mi. Nabrala jsem si zásob pro Jindřicha a celou cestou ne abych šla, ale běžela jsem.

Nastoupila jsem zase svoji službu, a bratr se vrátil do Corpsu; BŮH budiž pochválen! Hospodáři se zdrželi ještě několik dní; vodila jsem dále každého dne krávy a kozy na pastvu. Kdysi ráno pocítila jsem veliký hlad a neměla jsem ničeho. Zajisté ovšem bývala bych se mohla najísti ovoce, ale zdálo se mi, že mne ovoce ne-

sílí, a síly mne opouštěly. Přece však nemo-
houc se již ani udržeti na nohou a bojíc se,
aby mi nebylo nemožno bdíti nad hovádky, kte-
réhoši dne jsem zkusila jísti ořechy: nasbírala
jsem si jich pod ořešáky a snědla jich pět. Za
chvilku zachvátila mne jakási bolest v žaludku,
olej vracel se mi do úst, hlava se mi točila a v
očích se mi zakalilo, neměla jsem už síly, bych
se udržela sedíc; lehla jsem si na trávu, modlíc
se k andělu strážci, by pečoval o moje hovádka
potom studený pot mi polil čelo, omdlela jsem.

Když jsem se k odpolednímu rozpomínala,
kde jsem, zaslechla jsem kroky přicházejícího
muže; rychle jsem chtěla povstati, ale sotva
jsem mohla pozdvihnouti hlavu, jež mi zase ihned
spadla. Tu jsem zaslechla hlas muže, který, po-
stoupiv ke mně, pravil mi: „Ach, přítelkyně, bolí
tě něco?“ Otevru oči a posadím se; polekána
odpovídám, že jsem měla hlavu poněkud omá-
menu, že dá-li PÁN BŮH, přejde to alespoň tolik,
bych mohla konati svou povinnost. „Vezmi si,“
pravil mi muž, podáváje mi *tři* chlebíčky, su-
charové, okrouhlé, měkké a skoro se rozplýva-
jící v ústech. *Na* každém z těchto chlebův a
z téhož těsta byl krucifix. Nechtěla jsem při-
jmouti jeho daru (vůbec jsem nic od nikoho ne-
přijímala); muž naléhal a pravil mi: „Prosím
tě, příteličko, ve Jménu BOŽÍM vezmi si to,
vždyť umíráš; božská Prozřetelnost mýma ru-
kama spěchá tě posílniti: sněz nyní jeden z
těchto chlebíčkův.“ Poznamenala jsem se kří-

žem a políbila krucifix, potom jsem prsty ulomila kousek z tohoto suchárku a snědla jej. Jakmile mi tento zdánlivý kousek splynul do žaludku, cítila jsem se posilněna jakoby kouzelně. Vložila jsem oba chlebíčky, jež mi zbývaly, do kapsy; tyto sporé chleby byly skorem tak veliké jako pětifrank, ale o poznání silnější. Ulamovala jsem dále drobečky kolem dokola svého chlebíčku, aniž jsem pokazila krucifix, který jsem chtěla na konec snísti celý, což jsem učinila. Nabyla jsem znovu sil; poděkovala jsem muži, jenž vzal zase svůj provaz a odešel (neboť byl přišel ke mně jako člověk, který jde na chrásti) a řekla jsem mu: „Milý příteli, potkáte-li mého dobrého Bratra, och, řekněte mu, že prahnu ho spatřiti, že jsem tu, ať přijde, ať rychle přijde, poněvadž prahnu ho spatřiti, moje oči ho hledají všude.“ — „A kde jest tvůj Bratr?“ tázal se mne muž: „Můj Bratr, pravila jsem mu, jest se svou Matičkou.“ — „A jaký jest?“ — „Och, můj Bratr, pravila jsem mu, není větší než já, ale poznáte ho brzy: jest krásnější než všechny ostatní dítky, jest krásnější Slunce, jeho hezký obličejík jest zrovna ráj, jestiž bílý jako nejkrásnější lilie, líce jeho jsou růžové jako nejkrásnější růže májové, jeho oči jsou jasné, sladké a pronikavé jako dvě slunci, jeho sladký hlas jest zvučný a milostný, zasazuje lásku do všech srdcí, která ho slyší. Vskutku, vskutku, uvidíte-li ho, poznáte jej ihned.“ A muž odešel... Ach!... můj Bratr, můj milá-

ček Bratr nepřišel. Myslila jsem si: „Možná, že měl strach z těch škaredých krav? ale bývala bych ho ochránila, byla bych se nechala zabít, abych ho ochránila. Jest také možno, že náš dobrotivý BŮH mu vyjevil některé moje zpronevěry, nebo že snad některý skutek, příliš lidsky učiněný, ho zarmoutil! Och, drahý a vřele milovaný Bratře, přijď, přijď a pověz mi moje nuzoty a přines mi účinný a posvěcující lék. Jsem zlá, ano, ale náš dobrotivý BŮH jest dobrota sama; jest všecek z lásky ke svým tvorům, jest jí všecek naplněn, i k tvorům nejnehodnějším, takovým jako já; přijď, bratře mého srdce, přijď, prahnu láskou spatřiti tě, slyšeti tě, jak mi vypravuješ o mém přemilostném JEŽÍŠI KRISTU, kterého miluji z celého srdce svého, ze všech sil svých a více než svůj život, přijď, dovoluje-li ti to naše Matička . . .“ Po té jsem vzdala díky božské Prozřetelnosti za pomoc, které mi poskytl rukama tohoto muže, jenž se mi jevil anđelem svou dobrotou a zároveň vznešeností, skromností, opatrností a moudrostí. Potom jsem si pomyslíla: „Ach! selhalo mi! na odčinění bezpráví, nespravedlností, páchaných na mém předobřím, lásky nejhodnějším JEŽÍŠI KRISTU, přijímala jsem z celého srdce svého ona utrpení, ona opovržení a všechna zničování, jež mi náleží. Byla bych si přála, chtěla býti zmařena, aby můj všecek milovaný JEŽÍŠ byl uctíván, poznáván a milován všemi lidmi.“ Na toto jakýsi sladký a pronikající hlas, přicházející z pro-

střed velikého světla, mi odpověděl: „Co jsi chtěla učiniti, jest přijato jako skutek v očích Bytosti nestvořené, Všemohoucího. Vyprázdnila jsi svoje srdce z věcí porušitelných, BŮH je učinil schopným pojmouti Jeho samého.“ Po těchto slovech pomyšlených soustředila jsem se ve své nicotě; byla jsem pochopila daleko za slyšená slova: nepovím z toho leč pramálo a opomíjejíc toho, co by se zdálo kázáním. Svatý Josef, pěstoun BOHA-člověka, choť Panny MARIE, jest po Matce Boží světcem nejvyšší slávou v nebi nebes. Již od své mladosti na popud Ducha Svatého zasvětil BOHU krásný květ svého panictví. Jsa povahy něžné, milé, příjemné, učenlivé, byl zvláště pokorný srdcem a duchem. Měl dar čistoty v stupni tak vznešeném, že převýšil čistotu andělův; byl milován BOHEM. Jeho hrdinství víry nelze s ničím srovnávat, a poněvadž víře jest zavázána zásluha i sláva,¹ měl také slávu *mučennictví*. Jeho mučennictví začíná se vlastně dnem Očišťování, když slyšel proroctví, řečené naší sladké Matce MARII; neboť on pronikl tajemství bolesti svého přisvojeného Syna a MARIE, tak právem nazývané Královnou mučedníkův. Svatý Josef miloval vroucně božské dítě-BOHA a my-

¹ 18. ledna 1901: „Proč jste nenapsala, že lásce jsou zavázány zásluha a sláva?“

— Zdá se mi, a v mnoha okolnostech jsem, jak věřím, pochopila, že s vírou vždycky jdou skutky. Pravím-li, že mám víru a nečiním dle ní, jest to tím, že moje víra jest mrtva.

slil bez ustání na umučení, jež vytrpí na vykoupení pokolení lidského; ale co zvyšovalo jeho bolest a nad čím proléval přemnoho slz, jsa synem Adamovým, potřeboval nezbytně býti vykopen za cenu krve svého božského Vykupitele. Jeho modlitba byla ustavičná a jeho mlčení skoro naprosté.

Svatý Josef zesnul v náručí svého Pána tři léta před ukřižováním; odešel do předpekli oznámit spásnou novinu blízkého Vykoupení. Při smrti našeho přemilostného Spasitele na kříži svatý Josef vstal z mrtvých *se svým tělem*, ale neviditelný lidem, a v den Nanebevstoupení vešel do slávy blažených s naším Vítězem JEŽÍŠEM KRISTEM. Netřeba, abych říkala, že všechny duše, jež byly v Předpekli, vyšedše z něho zůstaly na zemi, družinou Našemu Pánu po čtyřicet dní, které ještě pobyl na zemi, by utvrzoval víru u Apoštolův, učenníkův a nemnoha věřících; to každý ví. Zapomněla jsem říci, že svatý Josef konal všechny ctnosti v jejich hrdinství; že jest patronem *dobré smrti* a že bývá vždycky vyslyšen TÍM, jenž byl jeho SYNEM.

Když jsem zůstala ještě několik dní osamocena, moji drazí páni se vrátili, a každého večera jsem popouzela k hněvu svého hospodáře, poněvadž jsem ho nechtěla poslouchati. V neděli po jejich návratu můj otec, který se dověděl od sousedův a od Jindřicha, co se dalo, vzkázal mi, abych šla domů. Moji hospodáři se postavili proti tomu, abych jich opustila před

koncem roku, to jest přede Všemi svatými. Sou-
sedé naléhali, abych odešla. Posléze hospodář
mi řekl, bych rodiče navštívila a vrátila se ; šla
jsem. Když jsem dorazila domů, otec byl na
odchodu do práce : neměl kdy říci matce, leč že
si nepřeje, abych se vracela k Moinovi ani abych
chodila k jiným osobám toho kraje.

KONEC DOBRÉHO LÉTA 1845.

Byla jsem spokojena, že dlím v rodině, že vi-
dím svoje bratry a sestry, ale moje špatnosti ne-
nechaly mne těšiti se z toho ; všem bylo zaká-
záno, by se mnou nemluvili, poněvadž, jak pra-
vila drahá matka, byla jsem paličatka : doma
jsem nemluvívála, hledala jsem býti sama ; a po-
tom, když mne dali do služby některé rodině,
jež byla mé povahy, mrzelo mne to a nezůstala
jsem tam. Potom dodávala : „Vím, co udělám,
dám ji do kraje, kde . . . To udělám, nevrátí se
odtud. La Saletta jest kraj vlků, sníh na jejích
horách nikdy netaje, a když prší, bystřiny se
rozvodní, a jak ona chodí neopatrně, voda ji od-
nese. To udělám, z těch hor se nevrátí.“ Moje
drahá matka mluvila takto k mým bratrům, dosti
nahlas, abych ji slyšela a bych jata strachem se
napravila ze svého vrozeného smutku a ze své
divokosti. Pohříchu tato vráska divokosti již ve
mně zastarala ; vykořeníti ji bylo nesnadno.

Jednou moje matka, obklíčena svými dětmi,
polohlasem dávala jim rady : potom nahlas jim

pravila: „Děti, jděte se *všechny* bavit ven, chci zůstat sama v domě; jděte k svatému Rochu.“ Jeden z bratří mi pravil: „Pojď také“, i šla jsem s nimi až ke kapli Světcově. Potom mi pravili: „Chceš se bavit?“ Odpověděla jsem, že toho neumím. Tu oni sestoupili na svahy pahorku, na němž jest kaple Svatého Rocha, by se bavili, a já zůstala sama. Bavila jsem se pohledem na sochu Svatého Rocha dvěma okénky; modlila jsem se k tomuto milému světcí, by mi vyprosil od mého dobrotivého BOHA uzdravení mé duše, bych už nikdy netrýznila svého miláčka JEŽÍŠE KRISTA ani své matky: „Vidím stále, že se na mne hněvá, a to mne bolí.“ A pomodlila jsem se pětkrát *Sláva Otci* k Našemu Pánu za milosti, jež byl učinil tomuto Světcí. A tu jsem zaslechla sladký, líbezný, utěšivý hlas svého vřele milovaného dobrého Bratříčka, volajícího mne: „Drahá sestro, sestro mého srdce, jsem tvůj.“ Rychle se obrátím: Och! toho štěstí, moje srdce skákalo radostí! Byl to opravdu můj drahý Bratr, můj tak žádaný Bratr se svým andělským sladkým obličejem a svými krásnými očima, plnými ráje. Pravila jsem mu: „Och, můj drahý Bratře, prahla jsem tě spatřiti a často jsem si myslívala, že nepřicházíš-li, jest to asi tím, že jsem patrně v něčem urazila našeho JEŽÍŠE KRISTA, který jest svatost sama a který jest sama láska k nám; jsem tak bídná sama sebou!“ — „Ihned jak mi Nejvyšší pravil, bych se šel občerstviti s tebou, sestro mého srdce, ihned jsem přišel,

po tvém vítězství." — Och! můj vroucně milovaný Bratře, já nemám sestry, která by se jmenovala Victorie¹: jedna se jmenuje Maria a druhá Julie, ale Viktorie nikoliv." A můj přesladký Bratr s podivnou trpělivostí mi vysvětluje, učí mne a ohlašuje mi rozpory, boje (nového druhu) pro pravdu. Můj přemilostný Bratr mi tedy vysvětlil, že *victoire* není ani jméno nějaké osoby ani jméno nějaké věci: že dobyté vítězství nebo zvítěziti jest totéž a že ve Svatém Michaeli a v Quetu jsem bývala vítězkou! . . . „Och!! Och!! . . . ale můj sladký Bratře, ty se tedy už nepamatuješ? Ty, Ty sám přece jsi mi řekl, co jsem povinna činiti, proto jsem volila raději zemřítí než býti tebe neposlušnou; tu jest vysvětlena první věc. Přejdeme ke druhé: více než mnohokrát náš předobrá, přemilostný, všemohoucí a milosrdenství plný JEŽÍŠ KRISTUS dával mi poznati jednak, že člověk sám ze sebe není schopen ani sebe menšího skutku cenného pro život věčný; jednak, že odpovídá-li člověk na milosti zdarma mu udílené, vezdy posilňuje ho svou dvojnásobnou milostí náš milosrdný JEŽÍŠ KRISTUS. Náš JEŽÍŠ KRISTUS činí jako dobrá matka, jež velmi miluje svoje maličké dítě, které by ráda naučila choditi: dává je na zemi a říká mu: „Běž, běž,“ a zároveň je drží na vodítku, aniž toho nevíňátko pozoruje, a běží; občas zavravorá, a matka rychle je zadrží vodítkem; přijde-li na určené místo, volá se dítě-

¹ *Victoire* = vítězství.

ku: „Vítězství, vítězství!!!“ zatím co, neupadlo-li, jest děkovati matce a vodítku jí řízenému. Nuže, můj vřele milovaný Bratře, pohleď, jak moje ubohé *vítězství* tolik se rozptýlilo, že z něho nevidím už ani kousíčku.“ Můj předobrá Bratr se svým sladkým a nebeským obličejem, vtisknutým láskou, mne přesvědčil ve svém vysvětlení, že má pravdu. Neříkám jeho slov, porušila bych jich; zde jest jejich smysl. Milosrdenství Boží jest větší než jeho spravedlnost, BŮH si přeje věčné spásy všech lidí a všem dává potřebné milosti. S těmito milostmi, přizpůsobenými každému člověku dle jeho původu, jeho povahy, jeho povolání, vznešenějšího nebo méně vznešeného, dle jeho postavení a jeho schopnosti, všichni se mohou spasiti věrnou součinností s těmito milostmi. Milosti jsou Hřivny, které člověk, obdařený *zdravým* rozumem, jest povinen zůrodnovati. Co se týče maličkého dítěte, dejme mu na chvíli rozum; matka je položí na zemi a řekne mu: „Běž, běž,“ a dítě podrobeně, důvěřivě a prostě běží; nevidí ruky Prozřetelnosti, necítí nebo skorem necítí vodítka, jež je drží, ale slyšelo hlas své matky, jež mu pravila, by běželo; a poněvadž má rozum, ví z paměti, že veliký BŮH, jenž všecko řídí a bez něhož (vyjma hřích) nic se neděje, bude je držeti a chrániti ho. Dítě tedy došlo na určené místo díky *milosti*, která je podporovala a provázela. Jeho činnost až dosud jest skorem všecka Boží; ale děťátko by se mohlo vzpírati, by je matka, božská Pro-

zřetelnost, nedávala na zemi, ono však se odevzdalo do vůle své matky; bývalo by se mohlo vzepříti a neběžeti, ale vyhovělo rozkazu své matky, zříkajíc se vlastní vůle; když vidělo, že klopýtá a již již padá, bývalo by se mohlo báti a rozmrzeti se a nechtíti už dále *samo*. Přemohlo se a doběhlo, až kam stanovila božská Prozřetelnost: nelze-liž říci, že toto maličké dítě bylo *vitězem*? Ano, bylo, a to na celé čáře.

Po té jsem poděkovala přemílostnému Bratříčkovi a poprosila jsem ho, by se modlil za mne, bídne stvoření; připomněla jsem mu jeho slib, že až přijde hodina, bude mi ho dovoleno políbiti. Se sladkým úsměvem pravil mi, že nikoliv já ho políbím, nýbrž On mne. „Och! rychle, pravím mu, pospěšme, můj Bratříčku; pro lásku k našemu miláčku JEŽÍŠI KRISTU.“ Políbil mne na čelo, na rty a na hrud', požehnal mne znamením kříže a vzdálil se.

Bratři a sestry přišli pro mne, i vrátili jsme se domů. Drahá matka se ovšem tázala svých dětí, bavila-li jsem se; na jejich zápornou odpověď velmi se rozhněvala. Hořce mne trýznilo, že soužím tolik svou ubohou drahou matku; umiňovala jsem si velmi opravdově, že jí budu s pomocí Boží více podrobena. Myslila jsem si přecho, že kdyby se líbilo mému milostnému JEŽÍŠI KRISTU, bylo by lépe pro mne a pro členy mé rodiny, bych umřela, poněvadž jsem byla jenom na trýzeň své dobré drahé matce a poněvadž jsem byla pohoršením všem svým

bratřím a sestrám a poněvadž jsem se neuměla napravit ze své němoty, tak nepříjemné svým rodičům. Soustřeďovala jsem se ve své nízkosti, prosila jsem za odpuštění svého božského Mistra, slibovala jsem, že se mu nikdy nechci znelíbiti, ať v čemkoliv, ale vždycky s přispěním jeho mocné milosti.

Když se otec navrátil z práce, pravil, že budu chodit na katechismus a připravovat se na první Přijímání. Och! jak jsem po něm toužila! Chodila jsem tedy na katechismus, kdykoliv mi matka řekla, bych šla; ale někdy v hodinu, kdy zvonilo, byla jsem poslána nasbírat chrást na podpalování v kamnech. Bratr Jindřich, mladší o dvě léta než já, chodil pravidelně na katechismus. A za měsíc nebo dva, když pan vikář jako vždycky přečetl jména, pravil bratrovi: „Tvoje sestra nechodí na katechismus; nepůjde letos k prvnímu přijímání; jde jí však na patnáctý rok, proč pak nechodí?“ Jindřich opakoval tato slova matce, a ta se rozprchlila na vikáře i na mne. Pravila mi, že nesmím chybět na katechismu, ale že jí musím opatřovat dříví do kamen. Učinila jsem, čeho si drahá matka přála. Nesmím opomenouti a neříci, že moje sebeláska trpěla těmito malými rozpory nebo protivnostmi, ale BOŽÍ milostí byla jsem odevzdána do rukou toho, jenž řídí vše k našemu nejlepšímu. Och! víra, jak jest vzácna ve všech životních okolnostech, ve všech příhodách! Nikoliv, nebuďme jako nerozumná hovád-

ka, jako psi, kteří koušou vztekle do kamene, který je uhodil; klanějme se, milujme, dobrořečme a děkujme vždy milosrdné ruce, která jím po nás hodila, by nás probudila z otupělosti ke spáse naší duše. Časně z rána, ať bylo počasí jakékoliv, a přes to, že někdy byly kraje zapadlé sněhem, chodívala jsem na chrastí. Tehdy mne matka plísnila, že bývalo dřevo mokré. V jedenáct hodin bývala jsem volna, bych šla na katechismus: hlásívala jsem se, když byla čtena jména, ale poněvadž jsem mnohokrát chyběla, byla jsem posílána klečet doprostřed kostela. Když jsem bývala tážána, neuměla jsem nikdy odpovědi do slova z katechismu: a jak bylo správně, bývala jsem vždycky pokárána. Když jsem přišla domů, děti řekly matce, že jsem byla trestána, a matka plísnila mne, říkajíc, že ani pan vikář mne nemůže snést, tolik že jsem hnusná, a posílala mne na dříví. Odcházela jsem smutná, sklíčena, uznávala jsem sice, že jsem hodná opovržení a na výsost hodná nenávisti, ale byla bych si přála, aby to nepůsobilo zármutku, nepokoje dobrým tvorům mého drahého miláčka JEŽÍŠE KRISTA, kterého jsem tolik milovala, ano milovala jsem ho, miluji ho. Smutné pomyšlení, že nepůjdu tohoto roku 1846 k prvnímu Přijímání, mne skličovalo: „Poněvadž Zástupce dobrotivého BOHA to pravil, on jest ozvěnou mého miláčka, tedy můj všecek dobrý Spasitel si nepřeje dáti se mi! Má pravdu, ale já mám také poněkud pravdu, že si ho žádám,

poněvadž jsem a poznávám se nemocnou v duši, poněvadž si přeju býti uzdravena ze všech svých duchovních nemocí; není nikoho leč on, kdo by mne mohl uzdraviti a učiniti, abych ho již neurážela." Dle toho, jak mi veliké světlo dalo na rozum, modlila jsem se vezdy; modlila jsem se za mnoho osob, žádala jsem si, by všichni lidé byli rozžhaveni láskou k mému dobroty plnému, k lásce vybízejícímu milostnému JEŽÍŠI, když z velikého světla přítomnosti Božské Velebnosti jsem uslyšela hlas Věčného: „Chceš-li moji lásku, odpovídej na ni věrně a modli se." Modlila jsem se k svému BOHU, by se nade mnou smíloval, by mi odpustil všechny moje chyby pro zásluhy mého milostného JEŽÍŠE KRISTA, by odpustil všem ubohým hříšníkům a mému národu, který mi ukázal *velmi provinilým a chřadnoucím u víře*: „Úpěnlivě Tě prosím, och, moje lásko, živote mého života, ústředí mého odpočinutí, nebuď rozhněván na žádného z tvorův, jež jsi učinil k svému obrazu; jsem-li já toho příčinou svými hříchy a pohoršeními, jež dávám, poraz mne, zmař mne, ať zmizím se země; stačí mi, aby tvoje milosrdenství mi dávalo tvoji lásku a bys byl oslavován." Na to mi bylo odpověděno: „Obětuj moje zásluhy se svými utrpením na odčinění za to, co jsi dlužna mé spravedlnosti, a budiž v pokoji." — „Ale, pravím, jak mohu věděti, že jsi mi odpustil?" Týž hlas mi pravil, zatím co božský Mistr se ukazoval uprostřed nesmírného a stkvělého světla: „Nuže,

viz, že ti poznovu odpouštím." Zároveň z úst jeho velebnosti vytrysklo a zasáhlo mě dvě paprskův světla, jeden do čela, druhý do srdce, a ihned jsem se pocítila očištěna, všechna bázeň zmizela a ustoupila slastnému klidu a úchvatné radosti. Děkovala jsem z celého srdce velikému milosrdenství svého dobrotivého JEŽIŠE, prosila jsem ho o ryzí svatou lásku k němu a o milost, bych ve všem a vždycky konala jeho svatou vůli.

Pochopila jsem a spatřila v tomto světle bez konce stvoření nesčetných andělův, jejich zkoušku, vzpouru velikého počtu z nich v devíti kůrech, stvoření Adama a Evy a jejich pád.

Prvního dne BŮH, tvoře nebe a zemi, stvořil světlo a v tom okamžení Anděly, to jest BŮH stvořil světlo v jediném bodě, a z tohoto světla vyšli zástupové Andělův, naplněných převzneseným vlitým věděním a nadpřirozenými dary, přiměřenými posláním a nadpřirozené povýšenosti každého kůru. Všichni milovali BOHA z celé své moci dle své schopnosti a tonuli v nejdokonalším štěstí; sláva, kterou měli i než se kochali z patření na Božskou Podstatu, jest smrtelníkům nepochopitelná; tak že sláva nejmenšího z nich, jeho světlo, jeho stkvělost by byla zastínila jas našeho Slunce.

Když je BŮH stvořil, dal jim pochopiti, že je určuje, by byli jeho dvorem v nebi nebes. Ale Nejvyšší ve své tajemné moudrosti se rozhodl nedávati své věčné slávy žádnému rozumnému

tvoru, neukázal-li napřed své podrobenosti a své věrnosti, jsa ho poslušen; nedovolil tedy, aby Andělé spatřili jeho Božskou Podstatu, sice by byli bývali neschopni hříchu. Tedy ačkoliv se BŮH nezjevil Andělům u veškeré plnosti své slávy (jak učinil po stkvělém Vítězství Andělův dobrých), všichni Andělé znali dokonale vznešenou Velebnost samojediného BOHA, nestvořeného, věčného, a všechny jeho nedostupné a věčné vlastnosti, poněvadž všechny vycházejí z Nejvyššího Věčného. Všichni měli jasné poznání *budoucí* hypostatické jednoty Slova Božího s přirozeností lidskou (nepokleslou). Zkouška: BŮH nechal Anděly několik mžikův s jejich svobodnou vůlí v nejasnosti VÍRY (víry v hypostatickou jednotu), potom jim oznámil toto a dal jim takové přikázání: „*Přijde den, kdy moje Slovo vezme na sebe tělo lidské (již viděli tělo Adamovo, utvořené z hlíny, ačkoliv ještě nebylo stvořeno) a v této přirozenosti všichni budete se mu klaněti.*“ Na toto přikázání Všemohoucího bylo přemnoho Andělův ze všech Hierarchií, kteří odepřeli poslušnost svému Stvořiteli; a prvním, kdo se vzbouřil a dal znamení ku vzpouře, byl Lucifer, nejkrásnější a nejvznešenější slávou, mocí a vážností, mající pod sebou všechny sbory andělské. Ve své pýše pravil: „JÁ, že se budu klaněti Slovu v přirozenosti lidské, *já*, který mám *svůj trůn* nade všemi duchy, kteří vyšli z rukou Všemohoucího? *Ach! toho nikdy neučiním, nikdy*

nezahodím své vysoké důstojnosti!“ Minutu bylo ticho, ticho omráčení . . . Lucifer duchaplně vyjevil svoje pevné, dobře uvážené rozhodnutí a rozeslal svoje rouhačné myšlenky ke všem svatým Andělům. Michael zase promluvil o BOHU s božskou výmluvností, vybízej nebeské intelligence, by se pokořily před Bytostí nestvořenou, by uznaly její svrchovanost atd. atd. Ihned vznikly dva tábory a děsná válka mezi duchy a duchy. Zbraní jejich byla různost jejich smýšlení : zvrhlých a svatých. Na opovážlivou a odbojnou odpověď pyšného Lucifera přistoupilo mnoho Andělův. Tehdy ***Surchovaný Pán, spravedlivý ve svých rozsudcích***, pravil jim : ***„Abyste uchovali svou čest, svoje důstojenství a svou slávu, byli jste neposlušní svého BOHA, svého stvořitele. Pozbudete všeho a zažehnu VE VÁS OHĚŇ, který vás bude spalovati živé na věky.“***

Svatý Michael první neustal volati slávu spravedlivé moudrosti Všemohoucího a danému rozkazu, říká : ***„Kdo jako BŮH?“*** a všichni věrní Andělé opakovali sborem : ***„Kdo jako BŮH?“*** Odměnou za lásku, věrnost, horlivost a poslušnost Archanděla Svatého Michaele, dal mu BŮH čestné místo Luciférovo, učinil ho ještě krásnějším a slavnějším, než byl ten vzbouřenec, ten první revolucionář, a ustanovil ho hlavou andělského vojska nebeského.

Zatím Lucifer a přívrženci jeho slepé pýchy

a jeho vzpoury zůstali jako zkamenělí, vzteklí, nenávistní a naplnění zoufalstvím, které jich už neopustí; pozbyli v okamžení vlastností Andělův, byli oloupeni o milosti, o všechny svoje výsady a nemohli už rozjímati, viděti ani světla Velebnosti Nejvyššího.

Na rozkaz BOŽÍ Archanděl Svatý Michael uvalil na vzbouřence tresty, jakého si každý zasloužil. Věrný a slavný vojevůdce odsoudil Lucifera s přemnoha Anděly do hlubin propastí (to jsou ti, kteří ze msty trýzní tisícovým způsobem duše, jež se zatracují); jiné na zemi, kde pokoušejí lidi; jiné do povětří, kde rozněcují bouře, vzdouvají moře, zasévají nákazy, mory a často nemoci atd. Rozličnost muk vzpurných Andělův odpovídá rozličným poznáním, jež každý měl, ačkoliv všichni byli zahrnuti slávou a honosili se vznešenou inteligencí a hlubokým poznáním nejvznešenějších tajemstev, ale každý dle své schopnosti. Lucifer, poněvadž býval nejkrásnější a nejosvícenější, byl nejprovinilejší a tudíž nejprísněji potrestán.

Když BŮH stvořil předokonalé tělo Adamovo, dýchl mu v obličej, a toto světelné dýchnutí všemohoucnosti Nejvyššího mu dalo život, byla to jeho duše. Adam byl stvořen se vlitým věděním, byl dobrý a ozdoben všemi výsadami velikomocnosti ve své duši i ve svém těle; byl nevinný a dokonalý ve všem. BŮH ustanovil ho králem a vládcem nade všemi oživenými tvory, nižšími než on. Zjevil mu rozličné svoje vlastnosti,

svoji Bytost nesmrtelnou, věčnou, všemohoucí, spravující vše svou věčnou moudrostí, svou svrchovanou vládu nade vším stvořeným a mnoho jiných tajemstev; posléze, jak jest všude a jak všechny věci jsou v něm. A dal mu poznati, že jeho Slovo vezme na sebe jeho přirozenost a přijde v této lidské podobě jakožto jeho Pán, jeho Mistr, by učilo lidi klanění, bázni a poslušnosti, kterou jsou povinni BOHU, svému stvořiteli.

**ŽIVOT MELANIIN,
STRUČNĚ NAPSANÝ PRO OTCE SI-
BILLATA, V CORRENCU L. P. 1852.**

Correno, 3. září 1852¹.

M. narodila se v C. l. 1831, 22. (7.) října z rodičův chudých, neučených, hrubých, posléze byli zbaveni všeho; byli křesťané, ale nechodili často ke správě Boží.

Rodina sestávala z Otce, Matky a dvou hošíkův. Matka nebyla z Corpsu; teprve od svatby zůstala trvale v tomto jí neznámém kraji, byla jí dlouhá chvíle, i žádala si toužebně mítí děvčátko, by jí bylo společnící. Posléze se jí ho dostalo, mělať děvčátko, jež dala nazvati M. F. milovala je velice, ale to nepotrvalo dlouho, neboť jakmile bylo děvčátku pět nebo šest měsícův, Matka začala je nositi na večerní besedy, by vidělo komedie a jiné zábavy, ale pohříchu dítě křičelo, plakalo, trhalo šaty se své Matky, která je chovala, nikdo nevěděl, čím by to asi bylo, někteří pravili, že toto dítě jest nemoc-

¹ Melanie v 21 letech byla ještě úplně neznalá toho, čemu se učí ve školách. Pravopisu tohoto prvního spisu bylo dbáno úzkostlivě.

no, jiní pravili, že ho housle děsí, posléz někteří pravili: jest to dítko zlomyslné, které nechce, aby si jeho Matka chvilku odpočala, rádo by ji odsud vypudilo, ale snad se napraví, děvčátka bývají obyčejně nevrlá; ale čím bylo větší, tím více milovalo samotu a ústraní; jeho Otec, který znal poněkud náboženství, mluvil mu často o Bohu a o všem, co učinil a dosud činí pro nás. Melanie, jež byla, jak se zdá, velmi citlivá, prolévala slzy, kdykoliv se jí řeklo, že naše hříchy usmrtily Našeho Pána, potom říkala svému Otci: Och! ... nikdy nechci páchat hříchův, poněvadž to tolik trýzní mého Pánbíčka, och! Ubohý Pánbíčku, chci vždycky mysliti na tebe a nechci se ti nikdy znelíbiti, až budu choditi úplně sama, učiním jako ty jsi učinil, půjdu do samoty, budu mysliti na tebe, budu kárati lidi, kteří tě nemilují; a potom, až budu veliká, jako byl Pánbíček, když ho usmrtili, půjdu a řeknu zlým mužům a zlým ženám: usmrťte mne na nějakém kříži, bych smazala vaše hříchy, sic nevejdete nikdy do ráje. — Nebylo třeba více, by se Matka Melaniina na ni rozlítla. Ach! pravila. Ach! zabíti, odkliditi s mých očí to Zlé děvče, jež máme, místo aby mi bylo, jak jsem myslila, útěchou, jest mi zdrojem muk; zakazují svým dvěma dětem volati jí jejím jménem, zakazují, ať se jí nedává jísti, a zakazují, ať si jí nikdo nevšímá, nedržte jí už, nechte ji na zemi, poněvadž chce učiniti vše, co činil Bůh, ať si činí; Bůh nepotře-

boval, aby ho učili choditi, ani aby ho drželi, když byl malý, Bůh se postíval. Bůh spával na zemi; ba i chleba si vyprošoval, ale jí zakazuju prositi, ať nyní, ať později nechť o cokoliv a toto jsou jména, která bude míti ode dneška: *Vlčice, Divoška, Samotářka, Němák*. — Ubohé dítě takto opuštěno, vláčelo se, jak mohlo, chodíc jak po Rukou tak po kolenou; přebývalo dny a někdy celé noci v některém koutku domu nebo pod některým lůžkem; tam myslivalo na Ježíška a Svatou Pannu a potom na utrpení Našeho Pána. Několik měsícův takto uplynulo. Kdysi Julie M. byla sama ve svém Domě, její Manžel byl na měsíc v jistém městečku 5 hodin od Corpsu, její dva hošáci byli venku a bavili se; Matka rozmrzena, že pořád a pořád vidí Vlčici zcela samotnu pod jejich lůžkem v kterémsi světnici, šla pro ni a pravila jí: *Vlčice* klid se odsud, táhni s Vlky do lesův, a uchopila ji za rameno a vystrčila ji ven; M. dala se do lesa, který byl hned na blízku, zůstala tam několik dní; potom šla hlouběji do lesův; právě tam bylo jí dopřáno šťastného setkání s chlapečkem, který ji skorem denně přicházel navštívit a přinášel jí pokrmu; tomuto chlapci bylo, jak se zdálo, 3 neb 4 léta, byl oslňující bělostí, modrých zářících očí, hlasu sladkého, a přívětiv ve svém chování; tento chlapec jako by býval žil od času Našeho Pána, neboť věděl všecko, co se bylo stalo; když ho spatřila ponejprv, byl celý oděn bíle, ale vždycky

nebyl takto oblečen ; někdy měl šaty modré a pás bílý, jindy měl šaty růžové, střevíce bílé a pás modrý, hlavu míval nepokrytu, vlasy jeho byly šedé, učesané a splývaly mu na záda ; učil Mel. celému Životu Našeho Pána J. K. ale když dospěl k Umučení, M. mu pravila : Ach, bratříčku (neboť tento chlapec jí řekl, by mu nedávala jiného Jména než bratr), nevypravuj mi o tom dále, vím, kolik můj Pánbíček trpěl, by nás přivedl do Nebe. Muž domu, kde jsem zůstávala než mne ta žena vystrčila, vypravoval mi to všechno a sama bych si přála trpěti jako můj Pánbíček, och ! . . . nikdy nesmím vstoupiti do Ráje, nebudu-li trpěti jako dobrotivý Ježíš ; ale Proč Matička Ježíškova ho nechala trpěti, och ! kdybych tam byla bývala ! Sestřičko, pravil chlapeček M., odebereš se do domu, kde jsi byla, než jsi přišla sem, neboť muž, který tam býval, jistě přijde tohoto večera a nenajde-li tě tam bude se zlobiti na svoji ženu a urážel by Pánbíčka ; ano bratříčku, ale neznám ani té cesty ani toho Domu, přišla jsem sem v noci, i pravil chlapec, zavedu tě až do vesnice, potom nalezneš jedno z dětí muže, ke kterému jdeš, a to tě zavede do toho Domu ; Melanie padne na kolena a dá se do pláče řkouc : tedy se zase vrátím tam dolů do toho domu, tam dolů, kde se tropí tolik hluku, kde mne nedají mysliti stále na Pánbíčka, stále mne chtějí přiměti, bych mluvila, tam dole, kde jsem soužena, poněvadž se tropí tolik hluku ; Ach, kdy-

bych alespoň byla jako ostatní, kdybych měla Matičku a tatíčka, šla bych za svou Matičkou a řekla bych jí všechno, ale nemám nikoho. Než se rozloučíme, pravil chlapec M., co bys ráda vzkázala své Matičce? Já, já, praví M., ještě plačíc, já, mám, mám tedy matičku, kde jest, kde zůstává. Och! mám matičku, budu říkat jako ostatní říkají: povím to své Matičce; tato Matička jest v Nebi a všude s těmito dítkami, myslí na tebe, miluje tě; miluj ji vroucně i ty, jiné matky opouštějí někdy svoje dítky, ale Matka nebeská neopouští nikdy; Mel. vydala se na cestu, jak jí byl chlapec řekl; Julie Matoušová zakázala svým dětem, ať nemluví Otcí o tom, že Samotářka nebyla doma; čehož Otec nezvěděl nikdy.

Divošce bylo tehdy asi čtyři léta, když se ztratila způsobem, jak uvidíte: Otec odcházeje na práci do jisté vesnice poněkud daleko, praví Matce: nepřijdu-li sem v sobotu večer, nebudeš mne čekat po celý následující týden; poněvadž v sobotu Otec nepřišel, čekali jsme ho až do půlnoci; Matka přišla k lůžku, kde byla uložena Melanie této noci, aby se Otec nerozhněval vida, že se nepečuje o toto dítko jak o ostatní; kázala jí vstáti a vystrčila ji ven, přšelo jen se lilo této noci, ubohé dítko nevědělo, kam se uchýliti, neznaloť nikoho; přece však se vydalo na cestu; cesta však byla zata-rasena jakousi dvojčolkou, jež byla kryta, Melanie se rozhodla zůstat tam až do dne, aby vi-

děla, kterým směrem se dáti; zatím vystoupí na dvojkolku a usne na ní, za nedlouho přišel vozka, zapřáhl koně a odejel, aniž viděl, co jest na jeho dvojkolce; byli už na cestě skorem 4 nebo 5 hodin; když *Divošku* probudil hluk vod (neboť jeli blízko Draka) všecka se polekala, dala se do pláče; vozka všecek polekán, že vidí toto malé dítě na své dvojkolce, ale byl velice rozhněván, půjdeš mi dolů s dvojkolky, pravil tento muž Samotářce, půjdeš mi dolů, sice tě seženu holí, půjdeš mi dolů, potvůrko; nesležeš-li, chytím tě a vhodím do Draka; potvůrka neslézala, poněvadž dvojkolka stále jela; maje dosti této nehybnosti, vozka zastaví koně a uchopí Potvůrku za rameno a praví jí: nepovíš-li mi, čím jsi, hodím tě do vody; nejsem ničím; což nemáš otce; nemám žádného otce, nemám žádné Matky; mám jenom bratříčka, který chodí někdy se mnou; — a jak tě volá tento bratr, říká mi, drahá sestřičko, máš Matku, která jest v Ráji a všude se svými dětmi. Vozka, rozprchlen všemi těmito neurčitými odpověďmi, uchopí Potvůrku a potopí ji po pás do vody a pak se svou dvojkolkou odjede. Chlapeček, jenž k ní někdy přicházel, přišel k ní v této chvíli; vzal ji za ruku a vytáhl ji z vody a vedl ji celou cestu až k pomezí oblastí vysokých Alp, stále hovoře o umučení nebo o skrytém životě Pána Našeho Ježíše Krista; byli v jednom lese, když si Melanie umínila, že neodejde, nedá-li jí její dobrotivý Ježíš trpěti vše to, co on trpěl a všude, kde

on trpěl, aniž by z toho unikla jenom třístečka, malý průvodce marně jí říkal by šla dále, a marně jí rozmlouval, že utrpení jako Ježíš Kristus jsou nevýslovna a že jsou na ni příliš tvrdá, byla příliš svéhlavá, by se přesvědčila, že by jich nesla. Tedy je sneseš sestřičko? nuže učiň Znamení Kříže... Potom Dítko se jí dotklo nejprve hlavy svýma oběma ručičkami a ihned bolesti zachvacují jí hlavu. Divoška zdvihá ruce k hlavě myslíc, že se tam něčeho dotkne, ale nedotkla se tam ničeho, posléze Dítko se jí dotýkalo dále; po hlavě dotklo se rukou, nohou a boku, to jí působilo¹ po všechny dny veliké bolesti a zvláště v pátek, ale čím byla starší, tím také byly větší její bolesti. Posléze se dali směrem ke Corpsu, byli u domův, když malé Dítko jí pravilo, by tam zůstala, až pro ni přijdou, a pravilo jí také, nebudeš mne již vídati po nějakou dobu; ale buď velmi moudrá, velmi vždy miluj mlčení a ústraní, neurážej nikdy dobrotivého Boha a lkej nad těmi, kteří ho urážejí, a potom nezapomínej, že máš Matku v Nebi, kterou půjdeš navštívit, bdí nad tebou, jest s tebou, slyší tebe, když mluvíš, vidí, když trpíš, ví, když máš hlad, nuže Sestřičko, hle, přicházejí pro tebe, jest to Sestra muže, ke kterému jdeš, zároveň učinilo dítko několik krokův na odchod. Samotářka ho už neviděla; za několik minut spatřila, jak k ní přichází nějaká

¹ Melanie napsala *cause* (působí), potom nad *e* nadepsala *a* (*causa* = [z] působilo).

žena, byla to její teta. Ach, pravila jí tato žena, ach, ty daremničko, odkud pak přicházíš, pověz? div že pro tebe otec nezabil tvoji Matku, jest už několik dní doma, dal tě všude hledati a nikdo nevěděl, kde jsi, otec myslí, že jsi mrtva, ještě více jsi roznítla Matčinu nenávist proti sobě, nebude-li otec Doma, až přijdeš, jsi ztracena, matka se zapřísáhla, že tě zahubí, žiješ-li ještě; zatím pojď ke mně, a já přezvím, jest-li otec doma, abych tě tam mohla zavést, odebrala se tam, ale vrátivši se pravila Vlčici: Matka tě už nechce, otec mi tě dal na péči, nemám ani otce ani Matky zde, které bych mohla viděti, pravila *Divoška*. Moje Matička, jež jest v Nebi a všude se svými dětmi, neopustí mne nikdy, řekl mi to můj bratříček a věřím tomu arcí z celého srdce, tento bratr mi také pravil, že nesmím míti tohoto srdéčka leč proto, bych milovala jeho a naši Matičku; ale o kterém Otci a o které Matce mi to mluvíte, nikdy jsem neviděla této Matky, a chcete-li mne přiměti, bych milovala jinou Matičku, než kterou miluji, odejdu i odsud: sotva domluvila, tato žena ji vystrčila zpátky na ulici, pravíc jí: nevděčné dítě, neuznává svých rodičův, jaké to povzbuzení pro mne, bych ji chovala zde, myslím, že jejími ústy mluví ďábel, klid se mi s očí a jdi k ďáblu, chceš-li, *Divoška* šťastna, že jí možno uchýliti se zase do *Samoty*. Šla směrem k lesům plna blaha, ale za chvíli ji zavolali nazpět, zůstala dvě neb tři léta u své tety, která ji posílala do

školy, ale nenaučila se ani znáti svých písme-
nek ; děti jí nevolaly leč Němáku, poněvadž ni-
kdy nemluvila a bývala vždycky zcela samotna
někde v koutku, a když ji Učitelka zavolala a
kázala jí odříkávati úlohu, nikterak nebylo mož-
no dostati z ní slova. Učitelka jí jednou dohna-
la, by jí řekla, proč nechce odříkávati úlohy :
Samotářka odpověděla ; že proto, že úloha
nepraví nic hezkého a že v nebi se neříkají vě-
ci ošklivé jako toto a že nechce zde činiti než
to, co bude někdy činiti se svou Matičkou v
Ráji ; ach, dodala ještě, nechci už choditi do ško-
ly, poněvadž se tam tropí příliš hluku, bojím se,
aby ho moje srdce neuslyšelo, neboť můj Bra-
tráček mi mnoho a mnohokráte pravil : Sestřič-
ko ukládám ti důtklivě, zavírej svoje srdéčko
všelikému hluku světa, neslyš toho, co svět pra-
ví, nečín toho, co svět činí, nevěř tomu, čemu
svět věří ; a jak se jmenuješ, děla na to Učitel-
ka. Bratráček mi vždycky říkal, Sestřičko, toť
moje Jméno, toto byla málem všechna slova,
jež promluvila *Divoška* za rok asi, co byla ve
škole.

Jednou, když bylo prázdné, *Divoška* odešla
jako obyčejně, by prožila tento šťastný den v
lesích (bylo jí asi 6 let) byla všecka usouzena,
sedíc na drnu v podobě schůdkův, plakala, že
není dobře a vroucně milován dobrotivý Ježíš ;
prosila Matičky, ať jí velmi a velmi dá Trpěti,
aby dala lásku k Bohu lidem, kteří jí nemají,
neboť věřila, že přibývá-li utrpení v ní, roste

lásky k Bohu u ostatních ; Děťátko, její bratr, které se jí už dlouho nezjevovalo, ukázalo se jí v této chvíli a pravilo jí : Sestřičko, pojďme navštívit svoji Matičku. Divoška byla jako polekána, tímto slovem, řekla mu: Ale bratříčku, neznám cesty, kudy se třeba dáti, abych tam přišla, nechci ani, abys viděla cestu, praví bratříček a zároveň se posadí na trávniček vedle sestřičky, potom rozestře na svou hlavu a hlavu sestřiččinu, jakoby nějaký bílý závoj, který je přikrýval oba, po té trávnick, na němž seděli, oddělil se od země a vznesl se do vzduchu, asi za čtvrt hodiny cesty dospěli k bráně jakéhosi velikého domu, dvě vznešené osobnosti nám otevřely bránu. Dítě sňalo závoj, který je oba zastíral, ale jaké nebylo podivení Vlčice, když spatřila příbytek vystlaný koberci z krásné černé látky a skoro všecek pokrytý kříži rozličných velikostí, mimo to jakýsi déšť křížův padal na její šlépěje, byly také rozličných velikostí, nejmenší asi 3 Metry, a když ty veliké se na ní vrhaly, padala, a Dítě, které nepadalo nikdy, pomáhalo jí povstati, skorem dvě hodiny procházeli tímto příbytkem, na konec bylo křížův tolik, že Divošky už nebylo viděti, ztrácela s očí svého bratra, kterého byla dohnána volati, aby jí přišel podat Ruky a pomohl jí vyprostiti se zase z těchto — byli posléze na konci tohoto příbytku, když děťátko zatlouklo na jinou bránu, jež byla před nimi, spatřili dívky oděné bílým šatem, jež otvíraly bránu a hluboce je po-

zdravovaly, příbytek byl vystlán koberci oslnivě bílými, ale Křížův tam bylo více počtem a byly větší a skvělejší než ty, jež právě viděli, kromě toho všichni se shromažďovali na cestě nebo na křižovatkách, jenom aby (nás) mne¹ zasypávali nadávkami, a skoro všechny tyto osoby mi říkaly, že věru nejdu dobrou cestou, poněvadž to jest cesta příliš jedinečná; některé z těchto osob mne chtěly dokonce udeřiti, Bratříček hleděl na to na vše beze slova; co mi však bylo nejbolestnější v tomto týrání, viděla jsem osoby, jež skládaly slib, že budou zvláštním způsobem sloužiti Bohu, jak mi říkaly věci všeho druhu, které by mne byly mohly zastrašiti, čas od času jsem slyšela tyto osoby zasvěcené Bohu, jak na mne volají Podivínka. Když jsme s velikou námahou prošli tímto příbytkem, přišli jsme ke krásné a pěkné bráně, bělosti oslňující a celé přikrášlené zlatem, ale zlatem, které jako by bývalo nebylo vzato na zemi, tak bylo skvoucí. Och! Bože, vykřikla jsem, umru, umru, nezmění-li se tato brána, Bratříčku, co to znamená. Zde jest, pravil mi tehdy Bratříček, zde jest brána Domu Naší Matičky, než vstoupíš, nech zde u brány vše, co má něco s trampotami země,

¹Nás jest škrtnuto a mne nadepsáno nad to. Nadávky se tedy neodnášely na „bratříčka“. Ale písic z prudka tuto opravu, Melanie zapomíná se jmenovati ve třetí osobě a podpisuje se takto, aniž si to uvědomuje, pod svůj rukopis, více než tím slovem nás, jež jí proklouzlo po druhé; potom stále až do konce vypravování o tomto úchvatu mluví o sobě v osobě první.

opušť všechny svoje smysly, vstup a viz; sotva dořekl Bratříček tato slova, 4 krásné Paní oslňující krásy otevřely zlatými řetězy obě křídla bran, které jako by byly z ohně, tolik ono světlo, jež je obklopovalo, se zmítalo a lesklo; jakmile jsme vešli, čtyři Paní, jež nám byly otevřely brány, přepokorně padly na tváře před mým Bratříčkem, který je ihned vztýčil; a já nepomyslna jíti dále, bylať jsem všecka *zděšena*, vidouc takové zástupy Panstva, všech velikostí a všeliké krásy, stále jsem si přála zastaviti se, bych pohleděla na ta děťátka, jež byla, zdálo se, v nejdokonalejší radosti, potom na ty starce, kteří se radovali z nejsladčího odpočinku, potom na Mučedníky, kteří byli se všech stran ozdobeni zlatými řetězy, vzácným kamením atd.; posléze přicházejí Panny, které jsou krásy neporovnatelné a nejbliže k Bohu, jakmile jsem spatřila krásu těchto Panen, jejich štěstí, a vše to, oč se radují více než ostatní, nevěděla jsem už co počíti, nikterak jsem se neodvažovala postoupiti k nim, přece však jsem neměla v úmyslu zůstat s ostatními svatými, a to tím více, že mne Bratříček vedl dále, posléze u této legie Svatých Panen viděla jsem nádherné Trůny, z nichž 3 byly osazeny a dva volny, nebyli jsme daleko od panen, když nás upozorovaly, učinily veliké kolo, nechávající mezeru na dvou koncích kola, jak jsme vykročili a vcházeli do tohoto kola, Panny zapěly Píseň velmi, velmi ale velmi hezkou, nezapamatovala

jsem si než tato slova : o sestru více ; zároveň jsem spatřila překrásnou Paní, jaké jsem nikdy nespatriila mezi všemi ostatními svatými, kteráž sestoupila s jednoho ze 3 Trůnův, o nichž jsem mluvila výše, přišla před mého *Bratříčka*, pozdravila ho hluboce, rychle mi řekl : Bratříček : sestřičko, hle, Naše Matička, sotva to dořekl, již jsem se cítila přitahována k ní, běžím, držíc se stále Bratříčka za ruku, a vrhnu se do náručí své Matky a pravím jí : Má Matičko, má dobrá Matičko, Matičko, moje dcero, moje dcero, mé drahé dítě, pravila mi, ano jsem tvojí Matkou, budiž mým dítětem, pojd se mnou, vede mne velmi vysoko k těm krásným Trůnům, které jsem viděla jenom z dálky, tu můj Bratříček na ráz byl veliký a posadil se na krásném a Velebném Trůnu po Pravici vznesené osobnosti, která jako by byla Otec věčný a na Levici Otce posadila se Moje Matka na Trůn oslňující bělosti a pobitý nejryzejším zlatem, na pravici Mého Bratra byl zase krásný Trůn, na němž byl Svatý Josef ; s druhé strany, po levici Mé Matičky zase byl překrásný Trůn, nebyl ještě osazen nikým, a já, nepatrně nic, odvážíla jsem se tam posaditi, jakmile mi můj Bratr a moje Matka řekli, ach, jak jest nám tam dobře, již se necítíme, duše se kochá štěstím nevýslovným, pokoj největší, žádných starostí, žádné lítosti, žádné závisti, tělo se kochá všemi možnými rozkošemi, ovíjejí nás řetězce z rozličných květin, na hlavu padají nám věnce,

kráčíme po růžích, liliích, fialkách, slovem po všelikých přelíbezně vonících květinách; příbytek byl nesmírný svou velikostí, nikdy jsem se nemohla dohleděti konce, chceme-li, chodíme sem tam, sedáme si, zpíváme, mluvíme s kým-koliv, známe se a něžně se milujeme, posléze nikdy bych nebyla u konce, kdybych chtěla vysvětliti vše, co jsem viděla a čeho jsem zakusila. Ostatně, abych to pověděla tak, jak to jest, bylo by mi vypůjčiti si jazykův andělských, sice nepovím nic.

Již asi 3 nebo 4 hodiny jsem se pohružovala v rozjímání, bylo to čím dále krásnější a krásnější, posléze Můj Bratr a moje Matička si řekli několik slov zcela [slovo chybí], ale nesrozuměla jsem této řeči, když domluvili, sbor Panen postoupí vpřed, každá s krásnou stkvělou Lilií v ruce, s hudebním nástrojem, každá s jiným, jnou se zpívají a začnou na svoje nástroje, které jako by jich bývaly nic neunavovaly, och... jak to bylo krásné, kdybych bývala byla na zemi, byla bych umřela radostí. Viděla jsem též starce, kteří nečinili nic než že skláněli kolena před Naším Pánem, který s výše svého Trůnu dštil na tyto svaté bělostnou rosu, všecku se třpytící, která je, zdálo se, zaplavovala štěstím.

V neděli večer se Vlčice vrátila; žena, u níž byla, dala ji hledati na všech stranách a umínila si nemíti již u sebe té, jež jí tolik sužovala, vzdalujíc se tak často z domu; opravdu Di-

voška byla vystrčena ze dveří; potom vzal si ji s sebou Petr Matouš; ale poněvadž tento byl povinen se vzdáliti po práci, Samotářka nezůstala dlouho v domě, všichni její příbuzní jí tam pohrdali, hledíce na ni jenom jako na blázinka, Divoška cítila se povinna odčiňovati všechna příkoří, jež se dála Bohu a Svaté Panně, také nikdy nezameškala vhodné chvíle, jež se jí naskytla, by se umrtvovala a konala nějaká malá pokání; když zůstala takto několik měsícův, Matka Matoušová našla na štěstí jak se zbýti této zlé *Vlčice*, která nemohla zůstávati s nikým; byla dána do služby k jisté ženě, by opatrovala dvě děťátek, příbytek jejich byl daleko od Corpsu, byl to dům zcela osamělý, ztracený v horách, kterého nenavštěvovala leč divoká zvěř, tento nový příbytek se velmi líbil naší *Divošce*, která milovala jenom samotu, tito lidé byli velmi drsní, prudcí a plní opovržení, a často zapomínali, že každý člověk jí, a tehdy se *Vlčice* přechořá, a spávala někdy ve chlévě nebo v komoře na půdě... Na konci několika let dítky, jež měla *Vlčice* na starosti, mohly se obýti bez té, která jich nenaučila leč zachovávat mlčení; vrátila se domů a byla znovu dána na službu do jisté vesnice, by pásla krávy, lidé této vesnice jsou zvědaví a zlí, jakmile *Vlčice* vstoupila do Domu těchto paní, všichni obyvatelé vesnice tam přiběhli a prohlíželi si tuto novou pasačku a vyptávali se jí, ale nebylo z ní možno dostati slova, ba ani očí nepozdvihla, také

si z ní každý tropil posměch, jak jen uměl, a pro první den byla úplně zasypána hrubstvy, jež každý s potěšením u ní odbýval a jež Divoška slyšela blažena; když tento den minul, dobří Páni Samotářky, kteří byli dobří křesťané, nestrpěli valně, aby se Samotářce nadávalo, neboť ji milovali jako některé ze svých dítek; nenávisť vesničanův proti Divošce rostla každým dnem, myslím, že její zlá povaha jí přiváděla tuto nenávisť, a také povždy bylo jí za to perně pykati (ale nikterak se proto nenapravovala), Divoška honila povždy buď ovce neb krávy na pastvu, honila vždycky sama na pole a nikdy nestrpěla, aby se k ní někdo přiblížil, těmto lidem z této vesnice nebylo za těžko scházeti se Ráno i Večer, kudy jí bylo jíti, a libovali si, zahrnujíce ji nadávkami, ale ona mívala na všecko tvář necitelnou; tito ubozí lidé marně na to zkoušel všechn svůj um, ale měli srdce, nechtěli mít poslední [slovo chybí] a proto si umínili [věta není dokončena].

Tento rukopis jest od Melanie, která jej napsala než se odebrala do Anglie l. 1852 z poslušnosti k D. Otci Sibilatovi, missionáři Naši Paní La Salettské.

Toto stvrzuji dnes, 16. října 1889.

A. DE BRANDT, kanovník amiensský.

LIST PANA KANOVNÍKA DE BRANDTA,
PROVÁZEJÍCÍ ZÁSILKU RUKOPISU:

Omnia in Jesu
Per Mariam.

Amiens, 16. října 1900.

*Milý a velebný spolubratře v Naši Paní
La Salettské, JEŽÍŠ budiž milován všemi
srdci!*

*Chvátám Vám poslati v příloze vzác-
ný rukopis naší ctihodné Melanie, který
mi odevzdala Matka Theresie de Maximy
[r. 1879], než opustila Pikardii. Dala mi
už kdysi opis jeho, r. 1858, když sem při-
šla. Račte říci této podivné důvěrnici bož-
ské Marie... že mne těší, mohu-li ji uči-
niti radost, posílaje ji to, co v každém
smyslu jí náleží. Řekněte ji arcí, že v záj-
mu jejího nebeského poslání velmi na tom
záleží, by napsala svůj život, tak zevrub-
ně, jak jenom možno, ve všech jeho čás-
tech, zvláště pro tajemství, které ode
dneška má cenu neporovnatelnou.*

*Modleme se všichni tři, jako nikdy jsme
se nemodlili, k přesladvé a milosrdné
Marii... by ráčila vnuknouti této tak pri-
vilegované duši, aby přece již dokončila
úplně tuto práci, jejíž důležitosti na spl-
nění úmyslův Božích se nelze dohádati.*

Všiml jsem si v jednom z jejich lis-

tův, datovaném 19. července, zavraždění krále Humberta, jež předpovídá neuvěřitelným způsobem. Slibuji vám, že uchováám v největší tajnosti důvěrné zprávy, jichž jste mi laskavě poskytl...

Račte přijmouti moje nejuctivější projevy přátelství.

A. DE BRANDT.

DOPLŇUJÍCÍ POZNÁMKY ŘEHOL- NIC CORRENCSKÝCH.

Její matka ještě krutěji se rozzuřivši, umínila si vzdáliti ji ještě víc a dala ji do vesnice *Sainte-Luce*. Tam zůstala asi dvě léta; potom byla dána do Saint-Michel, vesnice ještě vzdálenější, kde zůstala čtrnáct dní a kde jí velmi bylo strádati. Potom ji dali do vesnice Queten-Beaumont, kde byla rok; a odtud do vesnice Ablandins à la Salette, v březnu 1846. Byla tam u hodných pánův. Asi čtrnáct dní před 19. září 1846 *Vlčice* byla poslána do Corpsu. Bylo velmi pozdě v noci, *Divoška* však si umínila vystoupiti zase na La Salettu. Nebe bylo celé zataženo, několikráte dokonce šla nad cestou nebo pod cestou, a teprve poblíž jisté kapličky¹ poznala zase, kde jest (bylať volala na pomoc svoji Matičku). Spatřila kapličku čímsi všecku osvětlenou. Přiblíží se a diví se; toto světlo bylo velmi veliké a velmi oslňující. Posléze, když chvíli postála v podivu, učiní dva kroky dále, ale v tom uvidí ohromena, že světlo z kapličky vychází a obklopuje *Samotářku* a provází ji

¹ Kapličky Svatého Šebastiána.

až k prvním domům, kde zmizelo. Páni *Samo-
tářky* se zhrozili, vidouce ji přicházeti tohoto
dne tak pozdě, a tázali se jí, neměla-li strachu.
Pravila, že *neměla*, dobře se však uchránila
vypravovati, co se jí přihodilo.

Potom se událo ono veliké Zjevení Svaté Pan-
ny, jehož průběh jest znám; ale uvedu aspoň
několik podrobností, jež asi nejsou známy.
Svatá Panna dala několikrát políbiti malé pa-
sačce kříž, jež Svatá Panna měla na prsou. Na
tomto kříži byl velmi pěkný Kristus Pán; někdy
se zdálo, že se tento Kristus Pán pohybuje. Zá-
viselo to na tom, co pravila Svatá Panna. Ně-
kdy se hlava Našeho Pána zdvihala, otevírajíc
oči, a jako by bývala *přísně hrozila*, jindy se
nehýbal, ale hleděl dobrotivě, a z jeho ran tekla
krev. Tato krev velmi zářila a mizela, než ska-
nula na zemi. Pasačka asi dva měsíce po zje-
vení Svaté Panny pásala dále svoje stáda. Do-
stalo se jí štěstí, že ji viděla ještě několikrát.
Čtrnáct dní před Vánocemi byla pasačka dána
do vychovávacího ústavu v Corpsu, k řeholní-
cím Prozřetelnosti.¹ V klášteře corpském spa-
třila několikrát svého bratříčka. Zůstala v tom-
to klášteře čtyři léta, po nichž pojala úmysl státi
se řeholnicí. Jakmile o tom promluvila, hned byla
strašně stihána svými rodiči. Otec násilím si
přišel pro ni do kláštera a zavedl ji domů k sobě.
Tam ji chtěl pohnouti, aby se vzdala svého zá-
měru; ale ona urputně prohlašovala, že si přeje

¹ Za chovanku byla zapsána až na začátku roku 1847.

navždy se zasvětit Pánu. Otec byl den ze dne zuřivější. Po čtyři dni pasačka ničeho nejedla ani nechodila spat. V noci stále vyčkávala příhodné chvíle, by utekla, ale nebylo možno. Otec s puškou v ruce ve dne v noci se nehýbal ode dveří.¹

Zvláště jednoho dne kázala pasačka bratřím a sestrám, by se modlily k dobrotivému Bohu, a pravila. „Nechť činí co činí, by mne zadrželi, nezmohou toho: půjdu do kláštera a již nevyjdu, nebudu se zabývatí leč modlitbou a rozjímáním. Ano, chci se státí řeholnicí, sice chci raději zemřítí, než zůstatí v tomto moři zločinův, jimiž jest země zaplavena“. Po těchto několika slovech dítky neopomenuly vše pověděti otci; to ho přivedlo do tak hrozného hněvu, že si umínil pasačku zabítí. Ve chvíli zoufalství² nabije ručnici, vyjde z domu, uchopí pasačku, postaví ji proti sobě a stiskne kohoutek; Bůh však dopustil, aby koule prošla pasačce pod paždí, i byla zachráněna. Posléze zůstala ještě několik dní s rodiči. Ale Prozřetelnost dopustila, že jistý pán z Paříže, který měl Melanii velmi rád, byl právě v té chvíli v Corpsu; a sotva zvěděl od obyvatel corpsských, co se děje, pospíšil a zavítal k otci, na něž měl veliký vliv. S veškerým úsilím se snažil, by osvobodil pasačku z tohoto vězení, leč vše bylo marno. Posléze ten

¹ Jeho tehdejší zaměstnání mu dovolovalo, by byl ozbrojen, neboť byl mýtným u mostu přes Drac.

² Nikoliv z hněvu, neboť její otec ji vroucně miloval. Nevěděl, co činí, pravila, tolik ho trýznilo, že ji vidí odcházeti.

hodný pán našel novou pomoc. Otec Matouš mu byl dlužen 600 frankův,¹ šel za ním a pravil mu, osvobodí-li mu Melanii, že mu odpustí tuto summu. Otec, jenž nemohl splatit této summy, souhlasil. Tato koupě se stala prvního pátku měsíce ke třetí hodině odpolední.² Melanie byla šťastna vidouc, že se poněkud podobá Našemu Pánu. Od této chvíle byla poněkud svobodnější a nazítří odejela do Grenoblu a šla navštívit Monsignora, který ji poslal do Correncu, kde přijala po roce roucho řeholnice Prozřetelnosti. Tam zůstala dvě léta, v nichž ji často navštěvovalo božské dítě; ale jednoho dne zjevila se jí Svatá Panna, držíc svoje děťátko za ruku; zdálo se, že jest velmi smutna. „Moje dcero, pravila sestře *Marii z Kříže*, Bůh Otec miní bez prodlení navštívit lid. Viš, moje dcero, o bédách předpověděných na hoře La Salette! Nuže jsou ještě jiné bědy, které přijdou na konci tohoto měsíce. Jest ještě tři bēd, které přijdou na konci tohoto měsíce. Jest tři bičův, vyhražených Iseře, Bretaňsku a Rusi; mor, válka, hlad“.

— Ach, Matičko, Matičko, pravila tehdy mladá řeholnice, vrhají se na tvář k nohám Mariiným, co to pravíš! Válka, mor, hlad! Ach, nikoliv, nic z toho ze všeho. Ach, prosím tebe,

¹ Byl za něho položil 600 frankův k a u c í na jeho službu mýtného.

² Tento pán z Paříže je pan Brayer, který se přistěhoval do Grenoblu a kterého jeho žena v Grenoblu zavraždila. Bíd-nice ta zavraždila zároveň jeho 4 nebo 5leté dítě a sama sebe.

rci Otci věčnému, by odpustil všem lidem ; od nás uvidí obrácení. Ať však nepřijde nic z těchto béd. Rci, dobrotivá Matičko, rci dobrotivému Bohu, jest-li v takovém hněvu, ať bije na mne tolik, jak si bude přát: náležímť jemu. Může učiniti se mnou vše, co si bude přát: ať mne rozseká v kusy, ať mne spálí ponenáhlu, a potom On jest všemohoucí ; On může učiniti, bych byla v několika osobách a bych trpěla za všechny osoby, jež ho tolik urážejí ! Posléze, ať to jest jakýmkoliv způsobem, ušetř, ušetř hříšníkův, mých bratří, a ať Bůh se pomstí na mně." V tomto okamžení nastalo veliké ticho. Maria obrácená k oltáři jako by bývala rozvažovala, potom se zase obrátila a pravila : „Tvoje oběť, moje dcero, byla Bohu příjemna, a ty tři biče nepřijdou, nýbrž toliko jeden. Který bys chtěla ? neboť dlužno, aby Bůh se pomstil ; zločiny vystupují až k jeho trůnu." — Ach, dobrotivá Matičko, dí mladá řeholnice, nechci bičův ; a chce-li se Bůh pomstíti, jak jsem ti již pravila, ať se pomstí na mne, ačkoliv nejsem nic. A nemožno-li mu to, že jsem příliš nepatrna, ať ze mne učiní něco velikého a potom ať všechno uvrhne na mne. Ale známo ti budiž, Matičko, nechci béd. Chce-li Bůh, ráda svoluju jíti do pekla,¹ nebo aspoň trpěti na zemi vše, co zatracenci trpí v pekle, přejí si toho, aby jen nepřišlo žádné neštěstí." V tu chvíli se Panna usmě-

¹Bez *opravdového* prokletí, pravila Melanie, potvrzujíc nebo opravujíc vše, co předchází.

je a praví svému děťátku: „Poprvé slyším takto mluvit, Bůh bude uspokojen.“ Dítě neodpovídá ničeho, ale běží se vrhnout do náručí řeholnice; potom ji opustilo a zmizelo jí se svojí matkou.

Jindy sestra Marie z Kříže klečela večer po jídle ve stoličce v kostele; velmi se zarazila, když spatřila u oltáře veliký kříž s Kristem Pánem. Z ran Kristových trýskaly prameny přestkvoucí krve. Nejprve krev kanula na zemi. Nikdo jí nepřicházel nachytati; tehdy sestoupili andělé a spěchali se napojiti každý u jednoho pramene. Kristus přísně hrozil, že se nečerpá prospěchu z Nejsvětější Svátosti Oltářní atd. atd. Potom to vše zmizelo.

Jindy mladá novicka poprosila o dovolení zajíti si na hřbitov; nepomyslila již, že za chvíli se začne jisté cvičení klášterní. Odebrala se tam tedy; sotva že tam přišla, v tom zvoní na cvičení; a v tuto chvíli jsou řeholnice povinny býti shromážděny; co si počítí? Tu se obrátila na svého bratříčka, jenž ihned přichází a přenáší ji domů, i nezpozdí se ani o chvíli.¹

Sotva měsíc, co sestra Marie z Kříže přijala roucho řeholnic Prozřetelnosti, prosila Marii, by jí bylo dáno utrpení, jaké trpí zatracenci. Ježíš a Maria jí dovolili těchto utrpení až za tři neděle, na konci nichž pocítila sestra úplnou nechť k modlitbě, službám Božím, k svátostem.

¹ Necítila, že by tam byla bývala přenášena, octla se tam v mžiku.

Tato nechuf rostla den ze dne a došlo až k tomu, že jí působilo hrozné utrpení, když měla přistupovati k svátostem a modliti se. Zároveň se o ni pokoušely prudké myšlenky zoufalství, myšlenky proti víře a mnoho jiných ještě, až mladá novicka někdy myslila, že jest v propastech pekla. Trpěla tolik, že jest nemožno dáti o tom poněti osobám, které toho nezažily. Často ji našli, jak sedí na zdech nebo v některém okně a již již by se byla vrhla střemhlav dolů, kdyby tomu nebyli zabránili¹. Později její trýzně vzrostly tak, že už neměla svobodné vůle. Chtěl-li jí někdo mluvit o Bohu, nic neslyšela. Chtěl-li jí někdo přiměti, by vysvětlila nějak svoje chování, zmítal jí démon, nebyla již mocna řeči. Trvalo někdy 5 nebo 6 dní, že nemohla říci jediného slova, a trvalo několik měsícův, že nic neslyšela; a často už nepoznávala osob, s nimiž byla. Šla-li do kostela, démoni se jí ukazovali viditelně a sráželi ji na zemi. Měla-li knihu officia, démoni ji jí brali a odnášeli doprostřed kostela, tropíce veliký hluk.

Přes rok bili ji bez jakékoliv šetrnosti², ať byla kdekoliv, ale zvláště v noci; a když už nevěděli, co činiti, tahali její lůžko sem tam. A když se sestra již ani nehýbala, brávali jiné lože a převrhovali je na sestru. A když ji démoni

¹ *Již již by se byla vrhla střemhlav dolů, podrobnost nesprávná, pravila. Sestry asi chtěly říci: Již již by bývala byla svržena dolů.*

² *Bili ji věcmi, ale nikdy se jí nedotkli, pravila.*

...é bili, měla dosti na tom, že jim říkala: „Ach, krásní pánové, myslila jsem, že jste cosi velmi znamenitého, ale zdá se, že nejste velikými pány, vždyť děláte jenom, co dělají kováři. Bijte, hodně bijte! až budu po libosti toho, jenž mne dal vašim rukám, a až mne nalezne dosti hladkou, on mne bude uměti vytrhnouti, a vám zase budu velmi vděčna. Nuže, buďte *dobrými dělníky*, pracujte pro mne.“ Toto je tolik rozběšňovalo, že kdyby ji byli mohli zabít, byli by to učinili. Někdy, aby ji poděsili, brali na sebe podoby děsných zvířat. Tyto zjevy trvaly asi dvě léta a několik měsícův. — Nemožno vypravovatí všeho, co se jí přihodilo; ale známo jest, že r. 1854 byla na La Salettě, a že démoni se jí už nezjevili.

Vidíme, kterak p. Nicolas má pravdu, že psal r. 1881: „*Nelze pochopiti pasačky, neznáme-li života v jejím ranném dětství a v jejím ranném mládí, který bude možno uveřejniti až po smrti její matky a její vlastní smrti. Máme tento životopis po 25 let. Dostalo se nám o těchto věcech přiznání jejich rodičův, ačkoliv tato fakta nebyla pro ně příliš čestna...*“ (*Tajemství*, str. 18.)

O B S A H

	Strana
VĚNOVÁNÍ	IX
ÚVOD	XI
ŽIVOT MELANIE CALVATOVÉ, PASAČKY LA SALETTSKÉ, JEJŽ SAMA NAPSALA L. 1900	1
STRUČNÝ ŽIVOT MELANIIN, NAPSANÝ R. 1852	195
POTVRZENÍ A LIST P. KANOVNÍKA BRANDTA	212
DOPLŇUJÍCÍ POZNÁMKY ŘEHOLNIC CORRENC- SKÝCH	214

TISKEM FRANT. OBZINY VE VYŠKOVĚ.